

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

Etlar, Carit.; Carit Etlar.

Titel | Title:

Gazela

Udgivet år og sted | Publication time and place: Aarhus : Jydsk Forlags-Forretning, 1893

Fysiske størrelse | Physical extent:

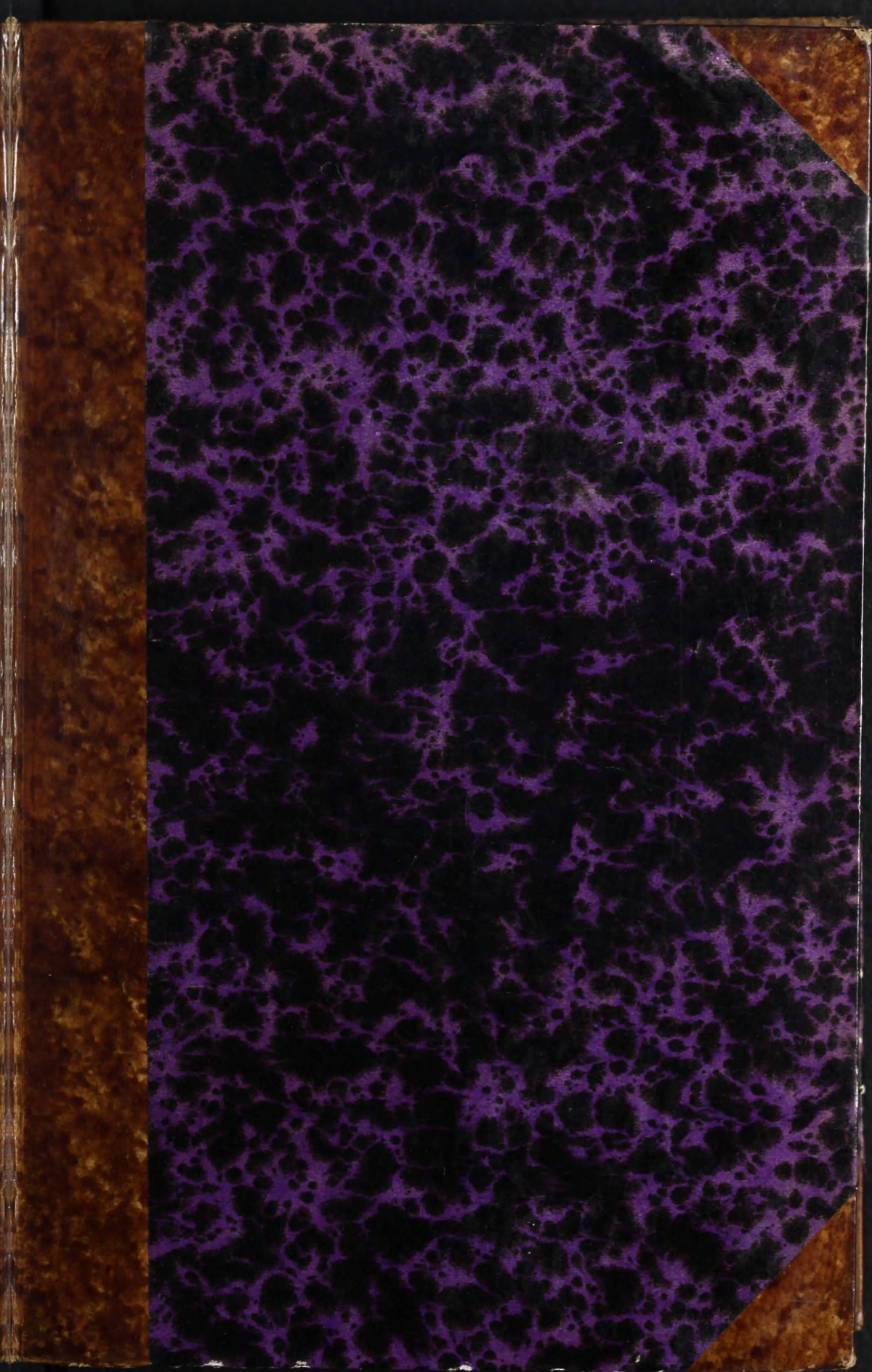
248 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

57. - 101.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130018771811

Gazela.

CARIT ETLAR

GAZELA

AARHUS

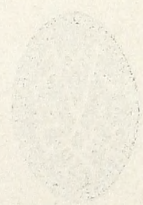
JYDSK FORLAGS-FORRETNING

AARHUS STIFTSBOGTRYKKERI

1893

CAHIER N° 1

GAZETTE

I.

En Sommerdag i Juni Maaned saae man en smuk og rigtudstyret Reisevogn fare hen over den bakkede og sandede Vei fra Varde til Kolding. Paa Vogndøren stod et adeligt Vaaben, paa Bukken sad en Kudsk og en Jæger i mørkebrunt Livree, paa Bagsædet en tilhyllet Kammerjomfrue og ud fra et aabent Vindue kom i enkelte Mellemrum et Hoved tilsyne af en ældre Mand, der stirrede op mod Skyerne og lod til at anstille nogle sørgmodige Betragtninger over det bygefulde Veir, som fremkaldte en kold og skarp Blæst den Dag, og hindrede Solen i at skinne.

Indenfor det andet Vindue sad en ung Dame, indhyllet i en hvid Foerværks Kaabe, bleg og tilsyneladende lidende eller anstrængt og træt af Reisen. Hun havde lænet sig tilbage i Vognen, under gjentagne Forsøg paa at

finde det mageligste Leie; af og til kom den yderste Spids af en nydelig og fintdannet Fod frem paa det modsatte Sæde, af og til hævede hun sine store, tankefulde Øine med et talende og sørgmodigt Udtryk over paa Faderen, bestandig overbevist om, at hendes Blik vilde møde hans; naar dette skete, smilede hun, nikkede, eller strakte ham en lille og smal Haand imøde og prøvede derefter paa at sove. Under ethvert af disse sidste Forsøg holdt den gamle Mand sig stille og ubevægelig paa sin Plads, hans Øine vedbleve at være fæstede paa hende, som om han bevogtede en Skat, han flyttede sig ikke, drog sin Aande med større Varsomhed, for ikke at røbe sin Nærværelse eller afbryde hendes Hvile.

De to Reisende vare General Povitz og hans Datter Gazela. De havde tilbragt For-aaret paa et af deres Godser i Jylland, hvor Generalen levede halvt som Jorddrot, halvt som Videnskabsmand, siden han tog Afsked fra Krigstjenesten. Paa Grund af hans Datters svagelige Helbred raadede Lægerne dem nu til at gjøre en Reise mod Syden. Det var den, de stode i Begreb med at foretage.

Landskabet var alvorligt og ensomt.

Taagen laa over Bakkerne og indhyllede dem i en graablaa Tone, saa at de i Baggrunden toge sig ud som langstrakte Bjerger; Vognhjulene skare sig med Besvær gjennem det dybe Sand; Lyng, Revling og Gyvelbuske blomstrede langs med Veigrøfterne; hist og her en lille Hytte omgivet af et Stykke Rug, mellem hvis tynde og gulblege Straa den lyse Sandbund kom tilsyne, saa en Tørvestabel, der i Frastand tog sig ud som et Hus, saa en uendelig brunrød Græsslette, hvis Ensformighed afbrødes ved en lysegrøn Birkebusk eller forkrøblede Egeris, der vakte sørgelige Erindringer om tidligere Skove. — Det var Alt.

Mærkværdigt nok, at dette Land kan være goldt og øde, det er dog blevet gødet med saameget Blod; derom vidne Ruinerne og de gamle Leirpladser, Skandserne, Offerstederne og de halvsunkne Kæmpegrave. — Hvilke Billeder vilde denne Egn ikke fremstille, hvis Jorden kunde give sine Døde tilbage! — men Kæmpernes Fodspor ere forsvundne, Sandet dækker dem, Lyngen skjuler dem. — Een Kæmpe gik hen over Jyllands Sletter, hvis Mærker aldrig ville svinde; han væltede Landet op til

begge Sider, skabte Kold og Eng, Bakker og Dale. Denne Kæmpe hed Vandet.

„Hvorledes har Du det nu, Du lille Stakkel?“ spurgte Generalen, medens Gazela atter var i Begreb med at forandre sit Leie.

„Det er ligesom lidt bedre,“ svarede hun med klagende Stemme, „men denne Pude der, — see, den falder bestandig ned, og saa fryser jeg om mine Fødder.“

Generalen rettede Pudene, svøbte hende omhyggeligt ind i et stort Tæppe; imidlertid tog Gazela en Flaske Kølnervand ud af Vogntasken og stænkede dens Indhold hen over Sæderne.

„Har Du ikke Lyst til at læse lidt?“ spurgte Povitz.

„Det anstrænger mig at holde Bogen,“ svarede hun med lukkede Øine.

„Jeg har Pebermyntekager og Chokoladepleskner til Dig. — Ikke? — ja, ja! Skal jeg aabne Vinduet lidt? Nu komme vi ret strax til en rigtig smuk Egn, en prægtig Skov, en gammel Herregaard; hør hvor Kirkeklokkerne ringe! seer Du Aaen dernede, hvor smukt den bugter sig igjennem Engene?“

„Det kjeder mig,“ svarede hun. „Du lovede

mig igaar, at Egnen skulde blive interessant og afvexlende, men det er bestandig det Samme, saa skinner Solen heller ikke idag. Og nu iaften, disse gyselige Kroer med Ligvers eller Christi Lidelseshistorie paa Væggene, og Vinduer, der ikke kunne lukkes op. — Du kan da ikke forsvare, at lade mig overnatte paa et saadant Sted, — saa tager jeg hellere Jakobe ind til mig i Vognen, og bliver siddende her den hele Nat, — saa dør jeg,“ tilføiede hun med samme klagende Røst, men tillige med et Smil, der ophævede denne Klages Betydning. — „Jeg vil bo paa et Sted, hvor Morgensolen skinner ind ad mine Vinduer, der skal være Blomster og Fuglesang og en stor Altan udenfor, og et Badekammer, glem ikke det. Der skal ogsaa være Bjerger, store blaa Bjerger med Vandfald i Baggrunden. Det lovede Du, da vi reiste.“

„Du skal faae det altsammen,“ forsikkrede Generalen, „vil Du saa være fornøiet og glad?“

„Ja, nu maa Du ikke spørge om mere; jeg kan ikke taale at tale saa længe.“

Faderen tav. Gazela saae over paa ham, smilede og slyngede sine Arme om hans Hals.

„Er Du træt, er Du kjed af mig?“ hviskede

hun med en blød og harmonisk Røst og lod sit Hoved hvile paa hans Skulder. Jeg gjør Dig vist formeget af det, men Du skal nok faae Fornøielse af mig. Jeg har det virkelig ligesom en lille Smule bedre.“

Povitz kunde hverken modstaa denne indsmigrende Stemme eller disse mørke og straalende Øines Veltalenhed. „Jeg bliver aldrig træt og aldrig kjed,“ skyndte han sig med at svare, medens han kyssede hendes Haar og smilede, med fuld Overbevisning om at være en lykkelig Fader.

Seent paa Eftermiddagen naaede de Kolding; men Gazela fik den Aften dog hverken Altanen eller de omtalte blaa Bjerger udenfor sine Vinduer. Hun maatte lade sig nøie med en stor Sal midt paa Torvet, med Udsigt til Møllen og Ruinerne paa Slotsbakken. Jakobe fik Ordre til at kjøbe alle de Blomster, der kunde faaes. Derefter lod Gazela sig klæde om, tog Plads i en Lænestol ved Vinduet og meente nu, omringet af sine Blomster, at hun nok kunde holde det ud, medens Povitz gik bort for at hilse paa Distriktslægen, en af hans gamle Venner.

Distriktslægen var en lille, graahaaret og

bevægelig Mand; han modtog Generalen, som man modtager en længe savnet Ven, gjorde ham tusinde Spørgsmaal uden at vente paa Svar, forlangte at han strax skulde flytte hen og bo hos ham og blive idetmindste otte Dage.

„Du har Intet at haste efter, Du er jo din egen Herre, Du er rig, Du er mægtig, kort sagt, en lykkelig Mand.“

„Lykkelig!“ gjentog Generalen med et Suk og et Skuldertræk.

„Nei, ikke med det Ansigt; men saa fortjener Du heller ikke at være det. — Tænk Dig om Casper! Alverden for din Fod, ikke det mindste at bestille, det vil sige, Lov til at bestille alt, hvad Du har Lyst til. Du behøver blot at strække Haanden ud efter alle de Goder, jeg maa sidde og skrive Recepter for fra Nytaarsdag til Jule-Helligaften. — Hvad kan Du forlange mere?“

„Jeg har en Datter —“

„Ja, jeg har fire, og saa regner jeg endda ikke Drengene med. — Men det er jo ingen Ulykke, især siden hun tegnede til at ligne din salig Kone, det vil sige, blive deilig og fortryllende. Har hun maaske ikke holdt sit Løfte?“

„Hun er svag og sygelig.“

„Saa skrive vi hende en Recept op; lidt Chinin, lidt Jerndraaber, det forstaaer jeg mig paa. Kom, lad os gaa hen og se paa hende.“

Lægen stod op, Generalen holdt ham tilbage. „Det er ikke værd, Du; jeg veed ikke, om hun vil synes om det; maaske kan det gjøre hende ængstelig, uforberedt som hun er, maaske er hun gaaet til Ro, træt af Reisen; — hun er vist gaaet til Ro.“

„Naa! Det er altsaa Frøkenen, der er Mand i Huset? aa ja, det hændes! Sæt Dig ned da, her i Sofaen, — en Pibe eller en Cigar? — skrift for din Læge, hvad fattes hun?“

„Ja, hvordan skal jeg forklare mig? Jeg kan ikke nævne Dig noget bestemt Onde, heller ikke har hendes Læger kunnet udfinde det, deri ligger netop Ulykken. Det er Begyndelse til en Hjertesygdom, sagde den Ene, hun maa afholde sig fra enhver heftig Bevægelse, ikke blive for længe oppe om Aftenen, ikke mere tage i Selskab eller paa Bal; men det var jo grusomt, for hun holdt netop saa meget af Baller dengang. — Det er en psychisk Apathie, sagde en Anden, en nervøs Slappelse, der kan

have mangfoldige Aarsager. Frøkenen maa staa tidlig op, gaa lange Morgenture og drikke Brønd. — Det kunde heller ikke blive til noget; hun vil ikke bruge Brønd og holder af at ligge længe om Morgen. Tilsidst søgte jeg en Homøopath. Han stod og hørte, hvad de Andre havde sagt, trak paa Skuldrene og smilede. De forstaa Ingenting, disse Aleopathen. Hvorfor kom De ikke til mig strax? Det er en Sag paa fjorten Dage, lad os sige tre Uger, saa skal Frøkenen være kureret. For det Første vil vi nu holde op med al den Medicin, det kan jo slaa en Hest ihjel; sex af mine smaa Sukkerkugler, af Størrelse som et Knappenaalshoved, gjør den samme Virkning, sex ad Gangen, ikke flere, mærk Dem det. Dernæst maa De ikke nægte Patienten noget, det kan hun ikke taale. Hun skal have sin Villie i Alt. — Den Mand syntes Gazela bedst om, jeg ogsaa, for oprigtig sagt, Du! hun er vant til at faae sin Villie. Der gik fjorten Dage og fjorten Uger, uden at Homøopathens smaa Kugler gjorde deres Virkning. Ingenting hjælper hende, hun sygner hen mellem Hænderne paa mig, idag er hun blegere end igaar, en kold Luft bringer hende til at skjælv, et

Vindpust standser hendes Aande, hun kryber sammen som et falmet Blad, røres og bevæges af Intet. Hun har svælgnet i den grænseløseste Luxus, i en Overdaadighed, Du ikke gjør Dig Begreb om. Det interesserer hende ikke mere; Pynt, Juveler, Alt er blevet hende ligegyldigt. Tidligere havde hun neppe ytret det ene Ønske, før hun fandt paa det andet, og jeg løb, jeg fuldfyrdede dem, hvad har en Fader vel ellers at tage sig for? Nu rækker hun mig sin hvide Haand, takker og finder sig i Alt, men har ingen Ønsker, ingen Fordringer mere. Hun lider og skjuler det for mig. Ikke for Noget i Verden vilde hun lade mig høre en Klage; men jeg kjender hende, hun er jo mit eneste Barn, i tyve Aar har jeg seet paa dette yndige og blege Ansigt, jeg kan det udenad, jeg læser i hendes Smil og hører hende med mine Øine. De sige, hun er egenraadig og forkjælet, jeg veed det nok; men alle disse Fremmede ere blevne staaende ved Overfladen, jeg alene seer tilbunds i hendes Sjæl, og desuden, hvis hun havde Fejl, hvorledes skulde jeg vel kunne rette dem, naar de i mine Øine tage sig ud som Fortrin? — Jeg elsker hende som hun er, jeg har pleiet hende, vaaget over

hende, staaet udenfor Vinduerne om Aften for at see hendes Skygge passere forbi det nedrullede Gardin, som om jeg kunde være en Tilbeder, en Elsker, — hvad siger jeg? en Elsker tænker kun paa sig selv, jeg tænkte kun paa hende. Jeg har aldrig truffet noget saa reent, saa graciøst, saa vidunderligt dejligt som hende, og denne Skjønhed gaaer tilgrunde Dag for Dag, om nogle Aar vil den kun være til i min Erindring. Det er denne Bevidsthed, der som et Spøgelse lægger sin klamme Haand over al min Lykke. Jeg har seet hende i mine Drømme, Du, klædt som Lig, jeg er vaagnet om Natten, badet i Sved, jeg hørte de skruede Laaget til paa hendes Kiste, jeg saa dem bære det bort, som gjemte al mit Jordlivs Lykke. Er det ikke forfærdeligt? — raad mig! hjælp mig, hvis Du kan.“

Den gamle Mand sank ned foran Lægens Stol, bøjede det hvide Hoved over sine Hænder og græd højt.

„Fat Dig!“ sagde Lægen. „Det er din Frygt, som taler, og den lader Dig overdrive og forstørre Faren. — Du ryster paa Hovedet; Du kan stole paa, hvad jeg siger. Det er jo ikke to Maaneder siden, jeg besøgte Jer i det

Paradis, hvor I havde bygget jeres Rede; jeg har lagt Mærke til hende, udforsket hende, og der er næppe gaaet en Dag siden, uden at jeg jo har sendt Jer en Tanke.“

„Hvad raader Du mig da til?“ spurgte Generalen, idet han greb Lægens Haand med begge sine. „Tal, tal! derfor søgte jeg Dig. Hvad skal jeg gjøre?“

„For det Første skal Du lade være at tromme Alverdens Læger sammen for at holde Raadslagning over det stakkels Barn, hun maa jo nødvendig gaa tilgrunde blot ved alle de sørgelige Billeder, Du fremmaner for hende, Du taler ikke om Andet end Ligkiste og Begravelse. Og hvad nytte de saa til, alle disse Doctores? — vi tale her under fire Øine — der er sgu ikke en af dem, der kan nævne den Urt, som hjælper hende; kast alle deres Krukker ud af Vinduet, Casper! Det er heller ikke hendes Legeme, der lider saa meget som Sjælen; det er dette Drivhusliv, I har holdt hende i, denne fuldstændige legemlige og aandelige Ørkesløshed og Mangel paa moralsk Disciplin, en altfor stor Eftergivenhed fra Papas og Mamas Side, kortsagt det er en Civilisations-sygdom, langt mere almindelig end Du troer.

Reis med hende, saa er Du paa den rette Vei, skaf hende frisk Luft, Beskjæftigelse, ikke blot for Legemet, men for Følelsen og Tanken, viis hende Verden, rig og stor som den er; for Dig klæde Bjergene sig i Lys og Solskin, bring hendes lille Hjerte til at banke, til at længes, til at ønske og haabe, det er min Sjæl alt, hvad din Datter trænger til og bedre end alle vore Recepter og Draaber; — men det magter Du ikke, jeg veed det nok, Du kan vugge dit syge Barn isøvn, men ikke faae det til at længes efter at vaagne igjen.“

Da Lægen havde sagt dette, tav han pludselig som greben af en mægtig Tanke, han grublede, smilede, sprang op fra Stolen og lagde sine Hænder paa Vennens Skulder.

„Gudsdød! General!“ raabte han, „velsign mig, min kjære gamle Ven! jeg faaer en Idee, en glimrende Idee. Nu veed jeg, hvordan vor Patient skal kureres. Det er Vorherre selv, som sender Dig hertil i dette Øieblik. Du husker jo den unge Frants Hardenberg, ikke sandt?“

Generalen havde under dette sidste Optrin viist en dyb Overraskelse, han kunde ikke følge

med dette pludselige Omslag i Vennens Tankegang, men gjentog langsomt og tøvende:

„Frants Hardenberg? naa ja! ham husker jeg som en daarlig Officer, en fortabt Person, hvad har han med vor Samtale at bestille?“

„Han er din Søstersøn“, svarede Lægen.

„Ja desværre, mens han tjente som Officer i Garden maatte jeg anvende hele min Indflydelse hos Hans Majestæt for at udvirke ham en naadig Afsked, saa fik jeg ham fra Byen, en Maaned efter vendte han tilbage igjen og meldte sit Komme med en skandaløs Duel, saa betalte jeg hans Gjæld og han stiftede en ny, saa skaffede jeg ham en Gaard oppe i Vendsyssel, den lagde han øde. Jo, jeg har ganske vist bevaret nogen Erinding om min Søstersøn. Men hvorledes kommer Du til at tænke paa ham i dette Øieblik? Han er jo rejst til Afrika nu for at slaas med Beduinerne, og det var det Fornuftigste, han kunde gjøre.“

„Til Afrika?“

„Ja, ganske vist, han tilskrev mig hele sin Plan i Foraaret og bad mig om Reisepenge.“

„Han naaede alligevel ikke saa langt“, svarede Lægen smilende. „For Øieblikket sidder han arresteret heroppe paa Raadstuen, fordi

han iforgaars forgreb sig paa Politimesteren paa aabenlys Gade og befriede en bortrømt Rekrut, som skulde føres tilbage til Exercerskolen i Frederits. Jeg sad just i Mørkningen og grublede over, hvordan jeg skulde bære mig ad for at faae ham frelst; det vil blive en slem Sag, hvis der falder Dom; saa kom Du og bragte Lys i alt; det beroer paa Dig at skaffe ham herfra. Du er hans Redningsmand.“

„Jeg?“

„Ja vist, Du alene, men han er ogsaa din. Frants er Ungdommen, Friskheden, de levende Ideer, det er netop ham, Du trænger til, han vil være den rette Læge for dit syge Barn, han vil vække hende af hendes Søvn, tænde det slukte Lys i hendes Sjæl, kalde Forestillinger, Indtryk og Livslyst tilbage. Hvorfor stirrer Du saa forundret paa mig? Frants har gjort mange dumme Streger, men aldrig slette Streger, han er ung endnu, han kan rette sig, han er et oprigtigt Hjerte, en fuldstøbt Personlighed; Adspredelser, Hændelser, Eventyr og Farer svæve omkring ham som Fluer om en Hest; han udstrøer Glæde og Munterhed overalt, hvor han kommer; endelig har han

ogsaa en Egenskab, som i dine Øine vil blive anseet som et Fortrin, han er slet ikke farlig, Du! Jeg troer aldrig han har læst sin Lykke i en Kvindes Øine; hans Pande, Blik og Mund tale, men det er ikke om Kjærlighed, de fortælle.“

„Men hvad troer Du, min Datter vil sige til et saadant Reiseselskab?“

„Mind hende om Blodets Røst, lov hende Adspredelse, find paa noget, siig, hun gjør en god Gjerning, at hun kan frelse en Sjæl fra Døden derved, det smigrer de unge Hjerter.“

„Jeg skal tænke over dit Forslag; men jeg maa naturligvis først tale med Gazela.“

„Lad os redde ham først, siden kan Du altid tale derom; saadan en Sag maa tages med en Trumf, Du spilder kun Tiden ved at parlamentere.“

Der var noget overtalende i Lægens Inderlighed og dybe Overbevisnings Røst, som øvede en mægtig Virkning paa den gamle General. Hans første overraskede og misbilligende Mine forsvandt, han blev siddende tavs og grublende længe efter, at den anden havde ophørt med at tale.

II.

Samme Aften, nogle Timer senere, begav Povitz og Lægen sig hen til Raadhuusbygningen og bankede paa en Dør i Kjælderetagen, hvor Arrestforvareren boede. Det var mørkt i Stuen, da de traadte ind. En Kvinde slog Ild og tændte Lys; da hun gjenkjendte Lægen, smilede hun venligt, vadede Haanden og strøg den hurtigt hen over Haaret, for at glatte lidt paa det.

„Naa! hvordan gaaer det, Sidsel, ingen Feber mere? Den fik vi da fra Halsen, hun seer jo ud som en Tulipan. Hvor er Nice, hendes Mand iaften?“

„Han ligger og sover henne i Alkoven,“ svarede Konen. „Fatter har lovet at raabe i sin Broders, Peer Vægters Sted inat; saa sagde jeg til ham, han skulde gaa hen og faae sig en Søvn først.“

„Men hvem skal saa passe paa Arrestanterne, mens hans gaaer og raaber?“

Konen nikkede fortrøstningsfuldt og svarede: „De Karle tager jeg paa Samvittigheden, jeg er ikke bange af mig.“

Sidsel rettede sig med denne Forsikring i sin fulde Højde; hendes firskaarne Skikkelse, den udfordrende Stilling med en knyttet Haand i Siden og en ufortrøden Mine, gav fuldkommen Tillid til hendes Løfte. I det Samme kom et Mandshoved, halvskjult af en rød, ulden Nat-hue, frem fra Alkoven.

„Hvad er der paafærde?“ spurgte han.
„Er han nu bleven malisiøsk igjen?“

Det første Spørgsmaal blev gjort, inden han endnu havde aabnet sine Øine; da han saa de Fremmede reiste han sig overende, tog Huen af og nikkede til alle Sider, siddende paa Sengekanten.

Ved Lysets Skin saa man nu en mager og temmelig uanseelig Mand med et indfaldent Ansigt, hvori ethvert andet Parti blev behersket af en uhyre stor, næsten kuglerund og i det blaalige spillende Næse, som Nice havde den Vane hyppigt at kjærtegne med sin hule Haand, og hvorigjennem han hørlig drog sin Aande.

„Hvem er det, Nice kalder for malisiøsk?“ spurgte Lægen.

„Ih, hvem Anden end det gale Spektakel, den Greve Hardenberg, vi har faaet at trækkes med. Her har ikke været Fred i Huset en Time siden. Det er godt nok, at Doktoren har lovet at see mig lidt tilgode, for at jeg skulde skaffe ham bedre Logi og Føde, end der staar i Reglementet; men han er altfor desperat, det er ikke til at holde ud længer.“

Sidsel fandt noget ærekrænkende i denne Ytring, hun rynkede Bryn og raabte advarende „Nice!“

Arrestforvareren sænkede Stemmen og vedblev i en blidere Tone: „Han finder paa de tusinde Løier, saa lang Dagen er, hvert Øieblik banker han paa Døren, og afsted maa jeg. Vil De bare høre!“ udbød han, idet han sprang ud af Alkoven og greb Lægen i Armen og lyttede. „Dundrer han nu ikke paa igjen, den Trolld! — Jeg bestiller ikke andet end at løbe frem og tilbage den hele Dag. Forgangen kaldte han paa mig Klokken fem om Morgen, blot for at lade mig vide, at han havde sovet godt. Om Formiddagen begyndte Rabalderet paany, saa vilde han laane det gamle Posthorn, som hængte derinde; hvis han maatte faae det, skulde han være stille og ikke staaheie

mere. Saa kan Doktoren tænke sig, saa sætter det Asen sig op i Vinduet lige indenfor Stængerne og passer paa, og hvergang der kom et Kvindfolk forbi, gav han sig til at tude, saa det skraldede igjen. Det var endnu ingen Ting, før Klokken blev elleve og Borgermester og Skriver kom herop for at holde Forligelseskommision. Da skulde De have hørt en Musik; han tudede og tudede, saa Himmel og Jord maatte gaa istykker, og jeg vidste ikke, hvad jeg skulde fange an for at faae Hornet fra ham igjen. Borgermesteren kaldte mig op og gav mig en Rift for min Villighed, og baade Sidsel og jeg maatte over efter Hornet. Hun tog det fra ham, skjøndt det kneb, og han haandterede ilde med hende forinden.“

Sidsel fandt noget for sin Blufærdighed krænkende i den sidste Ytring; hun rynkede atter Bryn og tilraabte sin Ægtemage et dadlende: „Nice!“ Men Nice var kommen i Hede, han kjærtegnede sin Næse med det Hule af Haanden og vedblev:

„Saa gik det lidt over efter den Tour, til han igaar Eftermiddag bad om at laane min Fiolin, den kunde da ingen Støi gjøre. Jeg tænkte paa Doktoren og lod ham faae den.

Rolig var han ogsaa, lige til jeg havde gjort Ronden inat og var kommen i Seng; saa dundrer det igjen; jeg, som tænker paa ingen Ting, staaer op og gaaer derover. Saa havde han stillet sig bag Døren, smækker den i, da jeg kommer ind, og forbander sig paa, at han vilde hænge mig op i sine Buxeseler, hvis jeg ikke strax gav mig til at danse, medens han spillede. — Hvad synes Doktor! — urimelig stærk er han jo, og jeg maatte til at danse, danse paa Hosesokker og med næsten ingen Klæder paa Kroppen. Tilsidst blev han kjed af det, smed Fiolinen med en Skoggerlatter og lagde sig tilbage paa Sengen og fægtede med Benene op i Luften. — Er det ikke en rar Fyr?“

„I maatte ønske Jer vel af med ham,“ ytrede Lægen.

„Det gjør vi fra Morgen til Aften,“ forsikrede Nice, men det gaaer ikke saa nemt. Forgangen, da jeg kom op til Kancelliraaden med Protokollerne, nikkede han til mig og sagde: Vi skal nok faae ham gjort tam, lille Nice; inden Mortensdag skal han komme til at spadserere med Bolt og Jern i Viborghus,

saasandt jeg er Borgermester og Byfoged i Kolding.

„Det er netop derom, vi skulle snakkes ved, vi To,“ sagde Lægen. Jeg ynkes over den stakkels Fyr; han har forgrebet sig paa Borgermester, men egentlig Ondt har han da ikke gjort; han er af god Familie, som nødig vil see deres Slægtning paa Viborghus. Derfor vil vi tale os tilrette med det Gode, Nice og jeg. Hvad om vi f. Ex. lod hans Dør staa paa Klem iaften eller lirkede lidt ved Laasen, saa det hed sig, han selv havde dirket den op; sligt kan jo hændes. Nice forstaaer mig nok.“

„Gudfader bevares!“ raabte Arrestforvareren, „hvad tænker Doktor paa; det gaaer ikke, om De saa bød mig et halvthundrede Daler“.

„Byd ham hundrede,“ hviskede Generalen.

„Herren der spørger, hvad I vilde sige, hvis man bød Jer tredsindstyve Daler?“

Nice rystede paa Hovedet med en Mine, som om han var uovertalelig; dog kastede han paa samme Tid et spørgende Blik over til sin Hustru. Sidsel syntes ikke at lægge Mærke hertil; hun stod hensunken i dyb Betænkning.

„Jeg vilde miste mit Levebrød for den Sag,“ tilføiede Nice, „og der har endnu aldrig

været noget at sige paa mig; jeg er en nidkjær og redelig Embedsmand.“

„Hvad Bestillingen angaaer, kunde man maaske skaffe Jer en anden,“ bemærkede Lægen. „Til Mikkelsdag bliver der en Plads ledig som Portner ude paa Hospitalet, den er I just skikket til; saa kunde Sidsel blive Vaagekone, og I kom da begge To i Brød. Nice bliver gammel nu og har ikke godt af den Strabads her.“

Arrestforvareren følte sig øiensynlig bevæget ved denne Udsigt; han gjentog Lægens Ord, hostede lidt og forsikrede, at hans Bryst blev daarligt her i Arresten; dog afslog han standhaftig ethvert Tilbud, indtil Sidsel pludselig afbrød ham.

„Nice!“ sagde hun kort og bydende. „Nu er Klokken halv ti slagen; det er bedst, Du kommer i Kavaien og ud at raabe. — Jeg skal snakke med Herrerne.“

Nice saae paa Stueuhret, kastede et længere og betydningsfuldt Blik paa sin Hustru og drog sig tilbage til det næste Værelse uden videre Indvending.

„Nu er det os To,“ sagde Lægen smilende; „hvad mener Sidsel om den Sag? Jeg har altid

holdt hende for en fornuftig Kone. Vi maa finde paa Noget for at hjælpe det arme Menneske.“

„Det kan maaske lade sig gjøre,“ svarede Sidsel, men ikke igjennem Døren, heller ikke lirke ved Laasen; Fatter skal være fri og frels.“

„Naar vi blot finde paa en Udvei“, mente Lægen. „Denne Gang skal Sidsel hjælpe mig. Kommer hun til Efteraaret og faaer Kolden igjen, eller I trænge til et Par Favne Knippelbrænde i Vinter, saa er jeg hendes Mand!“

„Aa, vi kan jo købe Knippelbrænde for de firsindstyve Daler, Doktor lovede os. — Var det ikke firs? — Dernæst tænker Doktor ogsaa lidt paa den Plads i Hospitalet til mig og Fatter. — Jeg mener det gaaer; lad os komme over og see til ham i Arresten.“ Hun tog et vældigt Nøgleknippe ned fra Væggen, tændte en Lygte og forlod Stuen med Generalen og Lægen.

„Hvor skal I hen?“ spurgte Nice, som i det Samme traadte ind, klædt i en Vægterkavai med Kabuds paa Hovedet og Morgenstjerne i Haanden.

„Hvad angaaer det Dig?“ svarede Sidsel;

„nu er Du Vægter; det er mig, der skal vare Arresten.“

Nice gned lidt paa sin Næse, men lod Sidsel gaa uden at sige noget.

Hardenbergs Arrest laa i en Sidefløi over Gaarden. Det var en høi Bygning med en Række mørke Vinduer, tavse og alvorlige, tilgitrede med rustne Jærnstænger, bag hvilke der hist og her hørtes en dæmpet Sang eller en hviskende Samtale. I nogle af dem kom en Skikkelse tilsyne i Skjorteærmer, en Haand klamrede sig fast om Jærnstængerne, medens et blegt Ansigt, omgivet af uredt Haar, i Ensomheden syntes at finde Adspredelse ved at betragte det blege og tungsindige Lys, Maanen kastede ned over de kalkede Mure paa den anden Side af Gaarden, eller ved at sende en Trusel, en Haan eller en Længsel mod de flyvende Smaaskyer, som seilede hen over den mørkeblaa Himmel. Ud fra et af Vinduerne stak en tynd Bøgegren med halvvisne Blade, under et andet hang et Bur med en tæmmet Solsort. Naar Larmen af en forbikjørende Vogn eller en høirøstet Samtale trængte ind i Fængselsgaarden, gav Fuglen sig til at floite

og gjentog ufortrødent den første Strofe af „Ach, Du lieber Augustin!“

„Her boer altsaa min Søstersøn“, hviskede Generalen, „og ham vælge vi til Selskab for mit Barn, min fine og yndige Gazela!“

„Det er jo netop for at han ikke skal blive boende her længere,“ svarede Lægen. „Husk paa, hvad jeg spaaede Dig for lidt siden, Casper! — Der vil komme den Dag, hvor Du takker mig for at have fulgt mit Raad iaften.“

Sidsel standsede udenfor en Dør og lyttede; Alt var roligt. „Han sover vist!“ bemærkede Lægen.

Konen smilede og trak paa Skuldrene: „Ja, Gud sover han!“ mumlede hun, „det skal vi snart faae at see. — Den Fyr har nok andet at bestille end at sove.“

Hun aabnede Døren til en lang og smal Arrest og lod de Fremmede træde ind. Alt hvad de saae var en Brix, et Bord og en Træstol; Fangen selv lod til at være forsvunden. Da Sidsel gik hen til Sengen, sprang pludselig en høi Skikkelse op bag denne, en Mand kom tilsyne, fra Hoved til Fod indhyllet i Kalkstøv, et aandrigt, godmodigt Aasyn smilede dem sorgløs imøde, omgivet af en Skov af kulsorte,

krøllede Haar, der saae ud som pudrede af Kalken. Han rystede Støvet af sig, tørrede sin vaade Pande og gjorde dernæst en dyb og komisk Hilsen.

„Der seer De, hvordan han sover,“ udbrød Sidsel og lyste med Lygten ned paa et Hul, som nylig var brudt i Muren. „Han er ifærd med at skamfere Magistratens gode Murværk og bryde ud af Arresten.“

Fangen smilede. „Det er saa kjedeligt herinde,“ bemærkede han høfligt.

I dette Øieblik faldt Lygtens Skær henover Generalen. Hardenberg kastede det lille Stykke Baandjærn, som havde tjent ham til Værktøi, og strakte begge Hænder frem mod Povitz.

„General! min kjære Onkel Casper! Du her? — Er det virkelig Dig?“

Der var et Udtryk af Glæde og Bevægelse i hans Ansigt, noget blødt og inderligt i hans Stemme, som rørte Generalen. „Ja!“ sagde han, „det er mig, Du Ulyksalige! som her maa være Vidne til din Skjændsel.“

„Skjæbnen vil det nu engang saa,“ svarede Frants frimodig. „Det er mærkværdigt nok, men vi To mødes næsten aldrig, uden naar jeg befinder mig i kritiske og fortvivlede Omstæn-

digheder. Denne gang maa Du dog ikke skjænde. Det er jo ikke mig, som søger dette Møde.“

„Jeg kommer for at frelse Dig“, sagde Generalen.

„Det har jeg næsten besørget selv,“ svarede han og kastede et tilfreds Blik paa Hullet i Muren.

Jeg vidste allerede, hvad han tog sig for, dengang vi gik ind og spiste Mellemmad,“ bemærkede Sidsel. „Hvor fiffigt I end bar Jer ad, saa faldt der dog Kalk ned fra Muren ude i Smøgen, men hvad kom det mig ved.“

„I skulde da helst have ventet med at komme herop en Timestid endnu, Mutter, saa vilde jeg have været fri.“

„Og naar Du bliver fri, hvad saa, Frants?“ spurgte Generalen, „vil Du saa begynde igjen, hvor Du slap, det vil sige, blive til Skam for Dig selv og din hele Slægt?“

„Nei,“ svarede Frants, „nu kan det være nok med de Løier; saadan en to, tre Dages Eftertanke i Ensomhed og Ro gjør sin Virkning, man har ingen Ting at tage sig for, og saa grubler man over sig selv af lutter Kjedsomhed, man seer sig selv som i et Speil. Var jeg sluppen ud, troer jeg vist, jeg vilde have

berøvet mig den Fornøjelse at møde Dig oftere, min kjære Morbroder, idetmindste for det Første De slaaes jo paa et eller andet Sted, i Afrika, eller Ostindien; jeg vil tage Tjeneste, det er dog det Eneste, jeg duer til, og skulde vi nogensinde senere mødes, lover jeg Dig, at det ikke skal blive i Varetægtsarresten.“

Der laa noget forunderligt ærligt og freidigt i denne Forsikring, hans Øjne havde et Udtryk af Hengivenhed, som atter greb den gamle General.

„Du skal ikke tage Tjeneste, hverken i Afrika eller i Ostindien, Du duer ligesaa lidt til Soldat som til at være Landmand.“

„Hvad skal jeg da bestille?“

Povitz havde draget ham hen i et Hjørne af Arresten, Lægen talte med Sidsel, Ingen gav Agt paa, hvad der foregik mellem Onkel og Søstersøn.

„Frants! Frants!“ udbrød Povitz og lagde sin Haand paa hans Skulder. „Du har gjort mig megen Sorg i dine Dage“.

„Ja, jeg veed det nok,“ svarede Hardenberg blødt, „men det er da ikke for at minde mig derom, Du kommer herind iaften.“

„Du skal bort herfra, hellere idag end

imorgen, hellere strax end om en Time. Jeg staaer i Begreb med at gjøre en Udenlandsreise, Du skal følge med.“

Hardenberg betænkte sig lidt. „Jeg har ingen Penge,“ sagde han.

„Jeg lægger ud for Dig.“

„Naar skal jeg betale Dig tilbage?“

„Naar Du kan.“

„Hvis det varer længe, hvis jeg dør forinden?“

„Saa gjør vi Afregning deroppe.“

„Ak, min kjære Onkel! vi To ville ikke kunne reise firogtyve Timer sammen, inden Du er mere kjed af mig end nogensinde før.“

Kjender Du min Datter?“

„Min Cousine? — hvad er det nu, hun hedder? — en lille fin og bleg Skabning, fordringsfuld til den yderste Fingerspids, komplet Dame, medens hun endnu gik med Skolepose og Mamelukker, feteret og forgudet af Enhver, der brød sig om et Smil af Dig. — Jo vist, kjender jeg hende, det vil sige, jeg har rigtig nok ikke tænkt et Minut paa hende, siden vi saaes sidst, og det er nu halvnien Aar siden.“

„Hun er mit eneste Barn, min eneste Glæde, hun trænger til Adspredelse, hun sygner hen,

hun dør; det er for hendes Skyld, vi reise; Lægen siger, at Du kan hjælpe mig, — ja vist, netop Du! Der er en freidig Ungdom i dit Sind, som jeg mangler, din muntre Spøg, din sorgløse Latter, din evindelige Snak vil være hende til større Opmuntring end min Alvor og mine bange Bekymringer. Du skal reise med os, Frants. Har jeg været Dig til nogen Gavn før, saa kan Du nu gjengjælde mig det altsamme. Ingen Modsigelser, det er besluttet, Du reiser med.“

En dyb Alvor hvilte over Hardenbergs Aasyn; den gamle Mands bønlike Ord, hans bevægede Stemning, Taarerne i hans Øjne bragte hans sorgløse Mine til at forsvinde.

Han greb sin Onkels Haand.

„Kan jeg da reise med Jer?“ sagde han, „jeg, som Du nylig ansaae for en halvvejs fortabt Person, og som maaske ogsaa er det, thi jeg har næsten tabt Troen paa mig selv, det svigter, hvad jeg griber efter, det viser sig som Illusion og Bedrag, hvad jeg har holdt for Sandhed. Jeg hader hele denne sminkede og forgyldte Kreds, hvori din Datter er Gudinde; jeg seer et Vrægebillede i det Samfund, I To bevæge Jer i, det opfylder mig med Uvillie

mod Andre, med Medlidenhed mod mig selv. Jeg har Evner, men veed ikke, hvortil jeg skal bruge dem; det er ikke i mine Mangler, jeg gaaer tilgrunde, jeg attraaer uden at ville, jeg tørster uden at kunne drikke, — og jeg skulde være et Selskab for Dig og Din Datter, være Jer til Nytte! — naa ja, lad os prøve det, fordi det er din Villie. — Det er besluttet, har Du sagt, altsaa reise vi.

Generalen greb hans Haand. „Og I lader eders Fange slippe ud,“ sagde han til Sidsel.

„Paa ingen Maade“, svarede hun. „Det maa han selv om. Jeg gaaer og lukker og stænger forsvarligt efter mig. Har han gjort sig et Hul, saa lad ham krybe ud af det; kommer det saa til Forhør imorgen, kan jeg og Nice sværge vor Saligheds Ed for Kancelliraaden, at vi ikke har rakt ham en Haand dertil. Det er bedst at have en ren Sag at staa paa i saadan noget.“

„Mutter har Ret,“ sagde Hardenberg, „jeg kan hjælpe mig selv. — Imorgen tidlig, naar Klokken ringer otte, skal jeg være nede ved Vonsild,“ hviskede han til Povitz.

Sidsel tog Lygten, gik og stængede Døren

efter sig. Generalen havde efterladt sin Kappe i Arresten.

„Var det ikke hundrede Daler, Doktor lovede mig?“ spurgte Sidsel, idet hun skiltes fra de to Venner. Lægen vilde gjøre Indven-
ding; men Generalen tog sin Tegnebog frem og leverede hende Pengene.

III.

Povitz kom seent hjem den Aften; det var henimod Midnat, da han vendte tilbage til Hotellet. Gazela ventede paa ham i stor Uro; hun havde to Gange sendt Tjeneren hen til Lægen og derefter posteret ham udenfor sin Dør. I det næste Værelse var Kammerjomfruen beskæftiget med at indrette Sovekammeret til sin unge Herskerinde. Værten maatte skaffe et stort Gulvtæppe tilveie, andre Møbler, Plads til et Badekar i Stuen indenfor; endelig blev der lagt i Kakkelloven i begge Værelser; Thermometret viste kun ni Grader, og Gazela kunde ikke sove i ringere end tretten.

„Jeg har oplevet mærkværdige og utrolige Ting iaften,“ sagde den gamle General, da han endelig lod sig tilsyne, „derfor maatte Du, min egen, sidde og vente paa mig saalænge.“

Denne Indledning var ny og spændende; det lykkedes fuldkommen at forjage den Sky af Utaalmodighed, som havde lejret sig paa Gazelas Pande. Hun drog ham hen til sig i Sofaen, bad ham blive ved, og Generalen fortalte:

„Du husker nok din Fætter, Frants Hardenberg, idetmindste har der flere Gange været Tale om ham hjemme; han befinder sig her i Byen, Du aner ikke hvor — arresteret paa Raadhuset, truet med Bolt og Jern, som de kalde det, Ulykken hænger over ham. Han var just i Begreb med at gjøre et Hul i Muren og bryde ud; jeg hjalp ham, jeg har frelst ham, Familiens Ære bød det. Jeg kommer fra ham i dette Øieblik.“

„Fra Fængsel, fra Arresten, Du! — men det er jo forfærdeligt!“ udbrød Gazela og klyngede sig fastere til sin Faders Arm.

„Og i hvilken Arrest!“ vedblev Povitz i samme Toneart, mørke og fugtige Mure, saa høie, at der neppe kan falde lidt Maaneskin

ned imellem dem; overalt Jerngitre og Slaaer, overalt blege og fortvivlede Ansigter, Suk og Klager og Raslen med Jernlænker. Ja, det er rædsomt.“

Gazela lyttede til med den dybeste Interesse. Hun sad med Faderens Haand i sin, bøiede sig over ham, saae paa ham med sine tankefulde og blide Øine, i hvis Lys og Straaler han altid havde søgt sin Lykke.

„Hvor alt dette ligner Dig“, hviskede hun, „Du er saa ædel og stor, din Natur er at glemme Dig selv, for at tænke paa Andre, Bliv ved! Du fortæller saa smukt“.

„Frelst er han“, vedblev Povitz, „det vil sige, han er ude af Arresten; men hvad forslaaer vel det? Saasnart Dagen gryer, ville de sætte efter ham, Politi og Soldater paa alle Veie, hvor skal han skjule sig, det stakkels Menneske? Faa de fat paa ham igjen, vil han være langt værre faren end før. Det gjælder om at lade ham forsvinde; det er derpaa jeg grunder. — Du, med dit kløgtige Hoved, maa komme mig tilhjælp, min søde Gazela! Find paa noget. Hvad synes Du, om vi toge ham med os et lille Stykke Vei en kort Tid, for at faae ham over Grænsen?

„Det er jo en ypperlig Idee,“ udbrød hun henrykt, „han kan saa godt sidde inde hos os i Vognen, han hører da med til vort Selskab, til vi naae Hamborg. Pladsen vil maaske blive lidt mindre bekvem, det er ogsaa noget generende at lade sig indskrænke af en Fremmeds Nærværelse i Tanker, Tale og Handling, men for en Dag eller højst to, — jeg skal nok finde mig deri.“

„Han har gjort mig megen Sorg, den Knægt; men jeg veed ikke selv hvorfor, jeg holder af ham alligevel. — Altsaa for et Par Dage, mener Du; jeg er bange, det ikke vil være tilstrækkeligt. Hvad om vi toge ham med os for en længere Tid?“ vovede Generalen forsigtig at tilføie.

„For længere Tid? — Men din Mening er jo blot at skaffe ham i Sikkerhed for sine Forfølgere; at han skulde vedblive at følge med os, og Du og jeg opgive alle de Behageligheder, vi have ventet af denne Reise: vore ensomme Spadseretoure, hele det yndige Samliv, der kun tilhører os, for en Fremmeds Skyld, der ikke vil kunne forstaa os eller dele vore Sympathier. — det mener Du ikke, det kan der naturligvis aldrig være Tale om, vel?“

Hun saae op paa ham med et spørgende Blik. Der laa saa megen Frygt og Bønlighed i hendes Stemme, at Generalen skyndte sig med at svare:

„Nei, naturligvis, det kan der ikke være Tale om.“

„Hvem er han egentlig, denne ubekjendte Fætter, som vi skulle spille Forsyn for?“ spurgte hun lidt efter. „Jeg erindrer ikke, at Du før har omtalt ham.“

„Der har heller ikke været nogen særdeles Anledning til at bringe ham i din Erinding.“

„Hvorfor har de arresteret ham?“

„Det er en vidtløftig Historie. Tænk Dig, en af Rekruterne i Fredericia har en gammel, fattig Moder nede i Slesvig. Hun ligger for Døden, skriver og skriver for at faae Lov til at see sin Søn endnu engang. Rekruten havde kun været inde i tre Uger, Regimentet nægter selvfølgelig at give ham Lov til at reise.“

„Det finder jeg meget ubilligt af Regimentet.“

„Ubilligt? — ja, ganske vist, det var ubilligt; man burde jo have taget Hensyn til den døende Moder.“

„Hende vilde Du have tænkt paa“, sagde

Gazela og lagde begge sine smaa Hænder over Generalens Kinder,

„Da man nægter ham Tilladelsen, tager han sig den selv og løber sin Vei, den Slyngel!“

„Det er ypperligt; det vilde jeg ogsaa have gjort.“

Generalen saae forbavset paa hende; han var et Øieblik falden ud af sin Rolle og skyndte sig med at tilføje:

„Ja vist var det ypperligt, — den ædle Sjæl fulgte Naturens Røst og gjensaae sin Moder. Tre Dage efter bliver han greben og skulde nu føres tilbage til Garnisonsstedet. Loven for Desertation lyder paa Spidsrod; dog troer jeg, man i Betragtning af Omstændighederne vilde lade ham slippe mildere.“

„Men han har jo ikke begaaet noget Urigtigt,“ ytrede Gazela ivrigt, „det indrømmede Du nylig selv.“

„Det Samme meente ogsaa din Fætter Frants. Han giver sig i Kast med de to Soldater, der skulde bevogte Arrestanten, sætter ham paa sin Hest og befrier ham, lægger dernæst voldsom Haand paa Politimesteren, og Historien ender med, at de arresterer ham og

slutte ham ind i det gyselige Fængsel, hvor jeg saa ham iaften.“

„Og nu vil Fætter Frants ogsaa blive straffet?“

„Om han vil! Politimesteren er rasende; han truer med at faae ham sat i Viborg Tugthus. Tænk Dig, din Fætter, ung, smuk, en freidig og mandig Natur, en af de sidste Ætlinge af Hardenbergernes gamle Fyrsteslægt, vansmægte i Lænker blandt Samfundets værste Forbrydere, maaske kan det blive en Livssag, hvem veed det, Loven er stræng og ubøielig.“

„Denne grusomme Skjæbne har Du befriet ham for,“ sagde Gazela og lagde sit Hoved op til hans Kind.“ Medens jeg gik her, utaalmodig over at Du blev saa længe borte, frelser Du ham.“

„Det er da egenlig Dig, han kan takke for sin Frelse“, bemærkede den listige General, „Dig, som er hans gode Engel, siden Du giver ham Tilladelse til at følge med os, og siden Du ofrer ham din Bekvemmelighed, kortsagt dine kjæreste Planer.“

Gazela vovede ikke at nægte Sandheden af disse Ord. Hun saa op til sin Fader med et tilfreds Smil.

„Det er altsaa en afgjort Sag, han følger med os i nogle Dage,“ tilføiede Povitz.

„Nogle Dage!“ gjentog hun, „hvad vil det forslaa? — en Uge, en Maaned, saa længe det behager Dig. — Naar han kunde ofre sit Liv for en Anden, bør jeg idetmindste kunne ofre lidt af min Magelighed for ham. — Her er desuden ikke længer Tale om mig. — Du holder af ham, har Du sagt; for din Skyld vil jeg ogsaa gjøre det. Han vil kunne blive Dig til megen Nytte og Adspredelse underveis, han passiarer med Dig om Krig og Politik, han besørger vore Passer, han lader vore Kufferter visere, han kan maaske ogsaa faae Lov til engang at følge mig paa en Fodtour, hvis Du bliver træt eller foretrækker at sidde hjemme i Selskab med dine Bøger, Du gamle, kjære Fader!“

Generalen smilede henrykt og trykkede sin Datter til sit Bryst; hendes fine Kinder havde faaet en friskere Rødme under denne Samtale, hendes Øine straaledede; det var længe siden, han havde fundet hende saa livlig som iafte. Gazela lod sig beundre i den fulde Overbevisning, at det i Grunden egentlig var hende, som frelst Hardenberg.

General Povitz havde leveret mange Feltslag, men aldrig før vundet en saa fuldstændig Seir.

IV.

Tre Uger efter var Povitz og hans Selskab naaet ind over den franske Grændse og drog nu i smaa Dagsreiser videre til de forskjellige Steder, de havde bestemt at besøge. Samme Morgen de forlod Kolding, kom Hardenberg til dem ude paa Landeveien; Generalen forestillede ham for Gazela, og hun fandt sig skuffet lige fra det første Øiekast. Efter den foregaaende Aftens Samtale havde hun dannet sig et bestemt Billede af sin ubekjendte Fætter; han maatte være velvoxen og slank, mørke og drømmende Øine, elegant, fremfor alt bleg og romantisk og i høi Grad ridderlig; det kunde nu ikke være anderledes. Istedet derfor saae hun en høi og bredskuldret Mand med stærkt markerede Træk, skarpe og gjennemtrængende Øine, forresten ret smukke og utryksfulde

Øine, men som syntes at røbe en altfor bestemt og selvstændig Villie. Hans sorte Haar var smukt, det lod sig ikke modsige, tykt, glindsende og krøllet, dertil en Pande saa høi og udpræget intelligent, som om de gamle Fyrster af Brunsvig, hvorfra han stammede, havde skænket ham al den Kløgt, de besad tilsammen. Hvad det Smagfulde i hans Paaklædning angik, saa fremstillede han sig indsvøbt i Generalens gamle Reisekappe. I denne laa der en strikket Hue, som han havde trykket dybt ned i Panden. Gazela fandt ogsaa noget ubehagelig ligefremt og altfor dristigt i hans Sprog, som mishagede hende.

„Naa, saa De er mine Cousine!“ sagde han, idet han rakte hende en Haand uden Hanske, „feteret og forgudet, nydelig og elegant, — aa ja! det kan jeg forstaa, og Gazela hedder De; det var da et underligt fordreiet og affectert Navn!“

Hun saae paa sin Fader med en maalløs Forbauselse; en saadan Bemærkning havde Ingen før tilladt sig over hende. Desværre for Hardenberg syntes hendes første Uville at tiltage ved alt, hvad hun senere saae og hørte. Hun havde hidtil kun mødt Hyldning og Til-

bedelse, hvor hun lod sig tilsyne, havde seet Olympens Guder skjælve, naar hun rystede sine Lokker; her kom pludselig en Fremmed, som uden at have søgt derom nød en Forret, alle Andre vilde misunde ham, en kold, udeeltagende Mand, hensynsløs og spottende i sine Spørgsmaal, utaalelig overlegen og belærende i sine Svar, dertil uopmærksom og uærbødig, Naar hun udmattet af Solheden eller anstrængt af at læse sank tilbage i Vognens bløde Puder, kunde hun tabe sin Handske, uden at han tog den op; han kunde høre hende ønske en Buket eller Frugter, uden strax at skaffe dem tilveie; det forekom hende utroligt, men det var virkelig Tilfældet. Endnu besynderligere var det dog, at hun, trods hans fuldstændige Mangel paa de Egenskaber, hun skattede høiest, alligevel følte sig fængslet af ham, at hun, naar hun syntes mest fordybet i sin Bog, kunde sidde og lytte og lytte til hans Samtale med Generalen og bestandig føle ligesom Virkningen af en magnetisk Strøm, naar hans skarpe Øine tilfældig dvælede paa hende. Der var noget Gaadefuldt heri, noget, som opirrede hende og bragte hendes Sind ud af Ligevægt; hans Storhed eller egentlige Værd var det ikke, som

greb hende, kun det nye, det Særegne; det var bestandig det Ubekjendtes poetiske Labyrinth, hun uden at vide det gennemvandrede i hans Selskab.

„Er De syg?“ ytrede han i Dagens Løb, uden at hans Betoning og Mine lod til at røbe synderlig Deeltagelse.

„Hvorfor troer De det?“ spurgte hun.

„De sidder jo der i Deres Foerværks Kaabe, indhyllet som en ægyptisk Mumie og seer saa bleg og daarlig ud, som om De skulde synke sammen, før vi naae Hamborg.“

„Finder Du, jeg seer daarlig ud?“ spurgte hun Faderen med et forbavset Blik.

„En lille Smule lidende,“ skyndte Generalen sig med at svare, „men ikke mere end sædvanligt, tværtimod, — og desuden, det klæder Dig saa nydeligt.“

Povitz var i et ypperligt Humør i disse Dage. Medens Gazela iagttog Hardenberg og bestandig kun gjorde ugunstige Opdagelser, gav Povitz Agt paa hende og modtog et heldigere Resultat. Hun forekom ham mere livlig end før, mere talende, hun blev hverken saa hurtig træt eller følte sig lidende under Indflydelse af Veiret, idetmindste talte hun ikke

mere derom. Den hvide Foerværks Kofte, som Frants havde spottet over den første Dag, var sunken ned for hendes Fødder; hun lod ikke til at savne den. Det var ogsaa afgjort, at hun tilbragte længere Tid med sin Paaklædning end i Begyndelsen af Reisen; hun vexlede Kjoler, Handsker og Hatte saa hyppigt som i fordums Dage, og udfoldede en Overdaadighed og Pragt, som hverken Tiden eller Stedet gav Anledning til.

Alt dette iagttog Povitz og smilte, idet han sendte sin Ven, den gamle Læge, en venlig Tanke.

„Hvor De seer frisk ud idag,“ sagde Hardenberg en Morgen, da hun lod sig tilsyne i en Sky af Flor og Kniplinger, efter at Generalen og han ikke havde ventet længer end halvanden Time paa hende ved Thebordet.

„Virkelig!“ svarede hun; „De er da bleven beroliget med Hensyn til Deres Frygt for, at jeg skulde bukke under, inden vi naae til næste By.“

Hun havde samlet sin brusende Morgenkjole og ladet sig synke tilbage i Gyngestolen, medens hun glattede paa en Besætning af

prægtige Kniplinger, Generalen forleden købte hende i Valenciennes.

„Har de Smag for Kniplinger?“ spurgte hun pludselig. „Hvad synes De om disse?“

„Jeg synes, De er klædt med en Pragt og Luxus, ikke som det gjaldt en Reise henad en støvet Landevei, snarere som om De første Gang skulde lade Dem præsentere ved Hoffet; men jeg elsker Pragt og Luxus hos en Dame; det er en Titel, et Symbol; der kommer saa meget af hendes Natur og Væsens Indhold tilsyne deri.“

Hun saae paa ham og smilede spottende, men alligevel, hun fandt dog, at Hardenberg kunde have sine lyse Mellemrum; han mishagede hende i dette Øieblik ikke fuldt saa meget som ellers.

„Ja, De behøver ikke at rynke Deres Pande eller trække paa Skuldrene,“ tilføjede han, da Gazela vedblev at tie. „Det var blot en Bemærkning, jeg tillod mig. Jeg bryder mig ikke om at sige mere, end De har Lyst til at høre.“

„I saa Fald havde Fætter kunnet spare sig mange Ord paa denne Reise,“ svarede hun og drog Stolen nærmere hen til Povitz, trak

sine duftende Handsker af og strakte ham begge Hænder imøde for at han skulde kysse dem. Fra nu af beskæftigede hun sig alene med Generalen. Efter at de havde tilbragt en Stund med Kjærtegn, Blikke og dæmpede Ord, der kun fik Lyd og Betydning for dem, saae Povitz over til Hardenberg og sagde:

„Naar jeg seer paa dine sorte Haar, Frants, saa misunder jeg Dig; Du har saa lang Tid at være lykkelig i.“

Hardenberg lod til at være falden i dybe Tanker, han stirrede stift hen for sig, hans Ansigt var alvorligt og mørkt.

„Og dog er Du en lykkeligere Mand end jeg, Onkel Povitz!“ svarede han, „langt lykkeligere.“

Gazela havde lænet sit Hoved op til Faderens Skulder, hun troede, at denne Ytring gjaldt hende, der laa noget saa blødt i hans Stemme, saa erkjendende i hans Øine, som hun ikke havde lagt Mærke til før. Hun rakte ham Haanden. Hardenberg saae spørgende op paa hende, medens han tøvede med at modtage hendes lille, bløde Haand. Han sad lidt og betragtede de fine, blaalige Aarer,

der tegnede sig under dens gjennemsigtige Hud, og lagde den varsomt tilbage paa Stolen, som om han ikke vidste, hvad han skulde gjøre med den.

„Du er en lykkelig Mand!“ gjentog han. „Hvor Du seer hen, øiner Du bestandig en jevn og slagen Sti foran Dig. Blomster og Vel-signelse allevegne.“

„Hvorfor skulde jeg ikke det,“ svarede Generalen, saalænge blot hun, min Lyst og Glæde, har det godt, og jeg maa leve under hendes smukke Øines Solskin.“

„Det har jeg ogsaa tænkt mig. Jeg er gaaet endnu videre. Jeg har sagt til mig selv, at jeg igrunden var en stor Tosse, og at jeg vist vilde være langt bedre faren, hvis jeg havde tilbragt mit Liv foran Gazelas Fødder, end at udfylde det med Ønsker, Haab og Planer, der aldrig lede til et Maal.“

„Har De da nogen Formodning om, at et Liv tilbragt foran mine Fødder vilde bringe Dem til Maalet?“ spurgte hun.

„Hvis jeg havde hørt blandt Deres Tilbedere, vilde der idetmindste have været noget at kæmpe for, — nu er der intet.“

„Herren mener altsaa, at Fader og jeg burde foretrække, at see Alt omkring os med rynkede Bryn, ligesom han selv gjør i dette Øieblik, klynke og klage, ringeagte de Goder, vi besidde, og strække Haanden ud efter andre?“

„Tvertimod! jeg misunder jo Onkel Povitz i hans Tro og Begeistring for Alt omkring sig.“

„Uden selv at dele den.“

„Her er ikke Tale om mig, dermed lade vi det være endt. Hvorfor skulde jeg blande min Skygge i eders Sollys?“

„Befal ham strax at blive ved, Fader! Det røber en slet Smag, at kaste disse halvdunkle, tvetydige Tvivl ind i en Samtale, der fornærme og angribe Andre i deres Tro og Haab og saa afbryde, naar man forlanger Forklaring.“

„Jeg kalder Onkel Povitz lykkelig af samme Grund, som jeg kalder Dem lykkelig, fordi I bygge og lide paa Alt omkring Eder, tage Skin for Sandhed, Skal for Kjerne. Taler jeg med Onkel om Forholdene her i Frankrig, nikker han og siger: nu er de paa

den rette Vei, der vil komme noget Godt og Stort ud af dette; nævner jeg vore egne Forhold i Hjemmet, saa lovsynger han dem, Sæderne, Folket, Styrelsen, han finder Alting fortræffeligt. Tag Bindet fra eders Øine og se Jer om. Hvad er der i dette Samfund at hylde og beundre? Agte I ikke paa de Tegn, der foregaa i Sol og Maane? Tvivlen banker paa vore Kirkedøre og siger: vælg en anden Mythe, den gamle duer ikke mere. Hjemmet har ophørt at være en Planteskole for Fremtiden, et Arnested for de huslige og milde Dyder, det er blevet et Sovekammer, hvor man hviler ud for at ture paany. Ladhed truer ad Fliden og siger: kom, vi vil dele. Raahed og Uvidenhed strækker Næven frem mod Kløgt og raaber: Lighed og Broderskab. Usselheden omkring os har bragt det Store paa Flugt; nu klamrer den sig fast til den ledige Throne for at krybe op ad dens Trin — — Ja, De smiler, Cousine, De troer mig ikke.“

„Ikke et Ord,“ svarède hun og gyngede sin Lænestol med Fodspidsen; „men det gjør Intet til Sagen, bliv kun ved, De morer mig.“

„De forstaaer mig ikke og beder mig dog

om at blive ved, som en Lirekassemand, der spiller et nyt Stykke for Dem. — Godt, jeg bliver ved. — Hvad bestaaer hele det Samfund af, som I velsigne og lovsynge? Er det ikke en indbyrdes Undervisningsanstalt i den Kunst at anbringe sig, i Hensyn, i Indrømmelser? — Skin, Fraser og Løgn er det Hele. Hvad er der bleven tilbage af os selv, af Personligheden? I at tænke, føle og handle ligne vi det Regiment Husarer, hvis Musik De hører dernede, een og samme Uniform alle tilhobe. Det brister og det svigter, hvad vi bygge paa, det ramler sammen omkring mig fra alle Sider, og jeg bliver staaende, ørkesløs og villieløs, skjøndt jeg føler, at jeg gaaer tilgrunde, og det er endda ikke det Værste at gaa tilgrunde selv, men at høre alle disse Dødsangestens Skrig omkring sig, see dem tvivle og lide og strække Hænderne imod sig uden at kunne hjælpe — deri stikker det.“

Gazela havde lyttet til disse Udbrud med en Opmærksomhed, som syntes at være deelt mellem ham og hendes prægtige Kniplinger, hvis Mønster hun tegnede efter med Spidsen

af sin Finger. Da han tav, vendte hun sig om mod sin Fader, slyngede Armene om hans Hals og sagde:

„Ikke sandt! Fætter behøver mange Ord for at bevise os, at Du og jeg i Grunden ere to ulykkelige Stakler.“

„Ja, De har Ret, jeg taler om Fraser og drukner selv i dem.“

„Men hvad vil der blive af Dig, Du Fremsynede! under denne almindelige Undergang?“ spurgte Generalen smilende. „Du forudseer Ulykken, Alt ramler sammen, som Du kalder det, — hvad har Du gjort, ikke for os Andre, men for at frelse Dig selv fra det fælles Skibbrud?“

„Intet. Jeg seer Fejlene, men mangler Mod og Energi til at rette dem. Jeg staaer og græder over Jerusalem med Hænderne i Lommen; der er ingen Moral i alt dette. — Derfor siger jeg endnu en Gang, Du er lykkelig, Onkel Casper. Du, Manden med de hvide Haar, troer, medens jeg med de sorte Haar tvivler.“

Han rejste sig og forlod Værelset. En Stund efter vendte han tilbage igjen. Gazela

havde ladet sin Stol flytte ud paa Altanen. Generalen stod ved hendes Side, hun saae paa Landskabet, Povitz saae paa hende.

„Skulle vi saa reise videre?“ spurgte Hardenberg.

„Jeg har ingen Lyst til at rejse,“ sagde hun. „Jeg er træt. Lad os tøve til en anden Dag.“

„Men det var en bestemt Aftale, at tage bort i Formiddag; jeg har rettet mig derefter, Kufferterne ere pakkede, Billetterne tagne, Vognen venter.“

„Det gjør jo altsammen intet,“ svarede hun overmodig og sorgløs, naar jeg nu ikke har Lyst til at tage bort. Hvad siger Du, Papa! Det er jo Dig, der skal bestemme det.“

Hun ledsagede sit Spørgsmaal med et Smil, en Haandbevægelse og et Øiekast, hvis Virkning var hende fuldkommen bekjendt. Generalen saae paa Gazela, derefter paa Hardenberg:

„Jeg veed ikke — jeg maa tilstaa, jeg føler mig ogsaa noget anstrængt, — hvad om vi tøve her en Dag eller to?“

Hardenberg trak paa Skuldren og svarede ikke, han stod og trommede paa Ruden.

„Her er saa smukt,“ tilføiede Gazela, for at forsone ham med sin Seir. „Den uafbrudte Reise over Bjerge og Dale begynder desuden at falde mig lidt trættende. Naturen skal lade sig søge, naar vi trænge til den, glade eller skuffede, den skal favne mig med sin Trøst eller dulme min Længsel, den skal ikke være paatrængende som disse evige Bjerge eller mørke Skove, der overalt stille sig frem for mine Øine og forhindre mig i at tilhøre mig selv, de kokettere med deres Storhed og sige: see paa os! — Og hvad er saa det Hele! — For at finde en Borgruin og dens graa Taarn interessant, maa jeg selv tænke mig en skyfuld Himmel og lidt Maaneskin over den, min Fantasi maa befolke den med sine Billeder, — Skoven er en Samling af forkrøblede Træer, mine Fødder blive vaade derinde, jeg fryser imellem Bjergene, det er Steen, Kulde, Sne altsammen.“

Han saae hen over Skuldren, men tav og smilte.

„Hvorfor tier De og viser dette overlegne Smil? Tal, jeg befaler det.“

„Det nytter ikke at befale. Det skulde da være, hvis De bad mig bønligt derom.“

„Jeg beder Dem derom.“

„Som en Tjeneste?“

„Som en Naade. — Har jeg ikke Ret? Jeg seer og hører det samme idag som igaar, det bliver noget kjedeligt i Længden.“

„De seer og hører slet intet,“ sagde han, „hvad har De vel lagt Mærke til i denne ensformige Natur? Dens Skjønhed og Afvexling i alle Frembringelser og det myldrende Liv, den overalt stiller tilskue? gav De Agt paa Luftfortoningen over Bjergene, dens Harmonier, Lysets Aabenbarelses paa Blade og Træer, Skyggernes Dybde, det Foranderlige og det Bestaaende i alt dette? har De følt Dem gjennemstrømmet af det Væld af Tanker og Indtryk, denne uendelige Rigdom maa fremkalde? kjender De til den lykkelige Hengivelse i Beundringen, til Ydmyghed overfor Storheden, til den Fred og Fortrøstning endelig, hvormed disse Følelser fylde Sjælen? — Intet, slet intet af alt dette har De begrebet, aldrig

spurgt og aldrig faaet Svar, aldrig jublet og aldrig tænkt derover. — Derfor er Skoven kun en Forsamling af Træer, Deres elegante smaa Fødder blive vaade derinde, Bjergene Steen og Sne tilsammen, og derfor vil vi tøve, til det behager Dem at drage videre.“ Han tog sin Hat og forlod Værelset.

Gazela sad nogle Øieblikke maalløs. Hun saae paa Povitz; men denne Gang undgik Generalen at møde hendes Blik, han havde tændt en Cigar og lod til at være fordybet i Betragtning af Haven udenfor.

„Ikke sandt, Du!“ udbrød hun endelig. „Han er grusom! Denne brutale, paatrængende Aabenhjertighed, det Sprog og den Tone, som han vover at betjene sig af, — jeg har aldrig hørt Mage. — Men Du skal alligevel ikke være vred paa ham. Han har ikke bedre Forstand; han morer mig blot. Nu vil jeg gaa ind og lade Jakobe klæde mig, saa kjøre vi ud og bese Parken og Pavernes Palais. Vi vil ikke have ham med.“

Hun lod sig synke ned paa Faderens Skjød, strøg hans Haar tilbage og kyssede hans Pande, gjorde dernæst en dyb og cere-

moniel Hilsen for ham og fløi let og graciøs over Salens Gulv. Henne i Døren vendte hun Hovedet tilbage for at iagttage, om han pligtskyldig saae efter hende. Den gamle General smilede og gned sine Hænder. Han hørte Gazela tale med Jakobe inde i Paa-kædningsværelset, han hørte hende lee og synge, det havde hun ikke gjort i umindelige Tider. Han velsignede Hardenberg.

V.

Eftermiddagssolen skinnede ind igjennem de sammenhæftede Gardiner i Salen. Gazela laa paa Sofaen. I det næste Værelse, hvis Døre stode aabne, var Generalen beskæftiget, han havde fundet en Skat, en Plante, et Insekt, eller et tvivlsomt Stykke Mineral, som han omhyggeligt undersøgte. Gazela læste i en ny Roman, men Bogen lod ikke til at interessere hende synderligt; hun bladede frem og tilbage, maatte ovenikøbet selv skære den

op, og det var meget anstrængende; saa lyttede hun, naar der gik Nogen ude paa Gangen, endelig havde hun ringet og sendt Bud over til Hardenbergs Værelse. Greven var gaaet ud. Tjeneren vendte tilbage med en Billet.

„Kjære Onkel!“ læste Gazela, „siden vi holde Rast og min Nærværelse altsaa er overflødig, tager jeg med en Bekjendt ud til Vaucluse, for at hilse paa Petrark. Vi komme ikke tilbage før seent iaften.“

Udskriften var rigtignok til Povitz, men Gazela fandt ingen Betænkelighed ved at bryde Seglet.

„Det er dog forfærdeligt,“ udbrød hun, og bad Generalen komme ind for at see Brevet, „han tager ud og morer sig, Gud veed i hvilket Selskab, og lader os blive tilbage. Der har vist aldrig været noget saa hensynsløst til i Verden, som dette Menneske! — Og jeg, som nylig tænkte paa at gjøre ham en Glæde idag, vi vilde spise nede ved table d'hôte, han skulde føre mig tilbords.“

Generalen rystede paa Hovedet og gik

igjen; Gazela søgte sig et bekvemmere Leie paa Sofaen.

I denne Stilling, i denne bløde, yppige Ro, som hvilede over hende, i det dæmpede Sollys endelig, der faldt ind igjennem de sammenhæftede Gardiner, gav Billedet Liv og vixelvis fortrængte eller mangfoldiggjorde dets Farver, var der noget ubeskriveligt Fortryllende. For ret at tydeliggjøre dette, maatte man heller ønske sig en Malers Pensel, end en Digters Pen, og dog er hverken Pensel, Pen eller Meisel istand til at udtrykke mere end en enkelt Stemning. Det bestandigt Vexlende i disse uudgrundelige mørke og bedaaende Øine, hvis Laag hun af Vane eller Magelighed bar halvt sænkede, kunde i samme Time vise et lige sanddru Præg af Barnets Uskyld, af Koketteriets lokkende Magt, af Trods og Eftergivenhed, Slavindens Ydmyghed og Herskerindens bydende Villie, de understøttedes af en dæmpet og skjælvende Stemmes Musik, en rødrende Kind, en graciøs og vidunderlig fintformet Haand, bløde og bævende Læber. Alle disse mangfoldige Afskygninger, der hvert Øieblik syntes at gjøre hende til

en anden, vare Sider i hendes Væsen, seirrige Vaaben, Dalilas Herredømme over Samson, et Væsen, hvis Grundstemning syntes at være Ro, Fred og Uskyld, men som paavirket af alt, bestandig mistede Ligevægt og bragtes i Strid med sin oprindelige Natur. En Eienommelighed hos Gazela, og maaske tilligden, som hyppigst og mest iøinefaldende paa-trængte sig Beskueren, var det Jomfruelige og Uberørte, som hvilede over hende. En fortsat Hyldning, Eftergivenhed og Forgudelse havde berørt hende, ligesom Aanden berører et Speil, bedugget Overfladen og efterladt Pletter paa den, uden dog at trænge dybere. Hun bevarede en freidig og uforstyrret Tro paa alle de Illusioner, ingen Modsigelse hidtil havde opklaret, hun levede i sin egen Verden, farverig og fantastisk, yndig og elegant som en Sæbeboble i Solskin, bristende og huul som den; Fuglesang overalt, fordi det var Foraar der hvor Sangen kom fra, og uden Anelse om, at Sangen ender med Foraaret, saa smilte hun medlidende til Enhver, som vovede at tvivle om det hun troede, saa byggede hun paa Opfyldelsen af alle sine Drømme

og var ganske vis paa, at Fremtiden vilde give, hvad hun forlangte af den.

„Det er en forskrækkelig Hede!“ sagde hun lidt efter til Povitz. „Jeg morede mig ikke videre paa Kjøretouren — gjorde Du? — Den blaa og hvide Kjole klæder mig ikke, — de hvide Atlaskes Striber ere for smalle, Slæbet ikke langt nok. — Jeg seer vist daarlig ud idag? — finder Du ikke?“

Generalen fremkom med alt det Trøstende, han vidste. Tjeneren blev sendt efter Oranger og friske Blomster. Jakobe kom ind for at skære Bladene op i Bogen.

„Jeg har det slet ikke godt,“ forsikrede Gazela. — Igrunden er Avignon en yderst kjedelig By, alle disse Vogne og den Støi paa Gaden generer mig. — Hvad meente han egentlig med sin Luftfortoning, Du! og hvorfor skulde jeg være ydmyg, naar jeg spadserer mellem Bjergene? det gad jeg vide.“

Povitz stod op og beredte sig paa et Svar, men Svaret var unødvendigt, Gazela var under sit sidste Spørgsmaal falden i en blid Søvn. Generalen blev staaende i Døren, hensunken i Beskuelsen af det Billede, der

fremstillede sig for ham. Hun havde tabt sin Bog, han listede sig hen og kyssede hendes Haand; hun slog ikke Øinene op, men smilte blot, nikkede til ham og sov videre.

Det var i Avignon, denne Rast fandt Sted. Otte Dage iforveien havde Generalen, idet han hjalp Gazela ind i Vognen, tilfældigvis bemærket en høi og lyshaaret Herre, som plantede sig i nogle Skridts Afstand fra ham, ubevægelig, tavs, med en stor, sort Lorgnet knebet fast i Øiet, og hensunken i Betragtning af den unge Dame. Uagtet en saadan Opmærksomhed ikke var ny for Povitz, og næsten hørte til Dagens Orden overalt hvor Gazela viste sig, laa der noget i denne Fremmedes tavse og beundrende Udtryk, der gav ham et forskjelligt Præg fra alle Øvrige. Om Middagen da de hvilede og om Aftenen da de toge til Hotellet, var den Ubekjendte der igjen, bestandig i saa stor Afstand, at hans Nærværelse ikke kunde synes paatrængende, og desuden med et saa levende Udtryk af Henrykkelse i alle Miner, at man forsonedes med ham. Hans Dragt var lysegraa, en ganske lille Hat, formet som en Halvkugle,

af samme Farve, hans Linned blændende hvidt, hans Handsker blodfarvede, hans Ansigt ikke brunt, men lyserødt af Solvarmen. Han tog ind i samme Hotel som Generalen, udtrykte sig med stor Besvær for Opvarteren i en næsten uforstaaeligt Jargon, der tydede paa engelsk Herkomst. I Fremmedbogen betegnede han sig blot med det ene Ord: Douglas; en engelsk Familie, han traf den foregaaende Dag, havde i Samtalen gjentagne Gange talt ham med Mylord, det var alt, hvad man vidste. I disse otte Dage blev der regelmæssig hver Morgen sendt Gazela en udmærket smuk Buket af smaa hvide Roser, bestandigt saa sindrigt og snildt, at det var umuligt at sige, hvorfra den skrev sig. Tjeneren og Kammerjomfruen fik bestemt Befaling til ikke at modtage den. Derefter bragte Opvarteren den paa en Bakke. Næste Dag fulgte Blomsterne ind med Theservicet. Følgende Morgen laa Buketten paa Sædet i den Kupé, Jernbanebetjenten aabnede for dem, til Overflod var ogsaa Gulvtæppet den Dag bestrøet med smaa, hvide Roser; disse duftende og udsøgte Blomster vare de første, der mødte Gazelas

Øine hver Morgen, ligesaa regelmæssig bleve de hver Dag efterladte i Hotellet eller Vognen. Gazela havde indaandet deres Duft, modtaget deres Hilsen, men viste sig aldrig med dem. Hun tilkjendegav heller ikke med nogen Ytring, at hun havde lagt Mærke til den Fremmedes beundrende Hyldest, uden maaske derved at hun fra nu af forlangte, at Hardenberg skulde bestille en særskilt Kupé for dem, saaledes at det blev enhver Fremmed umulig at komme i deres Selskab. Denne Forsigtighedsregel var imidlertid unødvendig, Englænderen tænkte slet ikke paa at benytte en saadan Leilighed til at nærme sig. Der var noget sky og ængsteligt hos ham; han gjorde desuden saa lidt Fordring paa Opmærksomhed, at han næsten altid søgte at unddrage sig hendes Blik. Hardenberg havde flere Gange bragt ham paa Bane, Gazela hørte rolig til, smilede, trak paa Skuldren, men svarede ikke.

VI.

Den Side af Hotellet, Generalen beboede i Avignon, vendte ud mod en Have, som blev begrændset af Rhonefloden, der her viste sig i en temmelig anseelig Brede, opfyldt med fladbundede Skibe, Pramme og Baade, som bragte deres Ladninger og forsvandt igjen under en uafbrudt Støi og Larm.

Dagen gik, Solen sank og det blev Aften, en af disse varme, glødende og stjernelyse Aftener, som kun Syden kjender. Maanen speilede sig i Vandet, enhver lille Bølge bar et Stykke af dens Billed med sig. Smaa Skarer af Lastdragere og Baadførere laa leirede langs med det brede Stenbolværk, foran Floden. Her nød Mændene deres Aftensmad: Brød med Løg, Vandmelon og sur Vin til, og delte den med Kvinder og Børn. Dagens Arbeide var endt. Klosterklokken i Franziskanerkirken ringede til Aftenmesse, dens dybe Toner bølgede igjennem Luften og syntes at give Gjenlyd inde imellem Bjergene; først

klang den alene, derefter lod ogsaa de andre Kirkeklokker sig høre, som om den havde kaldt paa dem. Inde fra Gaderne lod Raslen af Vogne og den ubestemmelige Summen, der hører Aftenen og Mørket til og som synes ligesom at være de store Byers Aandedræt. Ovre fra den anden Flodbred skinnede sirlige, hvide Lyststeder frem igjennem et Buskads af Oleander, Pyramidepopler og Orangetræer. Naar et Vindpust drog igjennem Træernes Grene førte det Blomsternes krydrede Duft med sig hen over Floden. Derovrefra lod i enkelte Mellemrum den dæmpede og melankolske Sang af en Drossel; Lys glimtede inde i Haverne; en hvid og luftig Dameskikkelse kom undertiden tilsyne og forsvandt igjen mellem de bugtede Gange; en dyb og blød Mandsstemme sang til en Gitar, en anden svarede ham. Alt var Skjønhed, Duft og Harmoni.

Lidt før Skumringen begyndte, medens Aftensolens gyldne Lys endnu rødmede Skyerne, farvede de fjerne Bjerge og zitrede som flammende Gløder i Kathedralkirkens smaa, grønne Ruder, kom en Flok unge Studenter ind i

Hotellets Have. De toge Plads omkring Bordene nedenfor Gazelas Altan, lo og sang, sprang over Havestolene, holdt Taler og bragte Opvarterne i stadigt Løb frem og tilbage. Cigarerne dampede, Sodaflaskerne knaldede; der var Liv og Jubel i dette Optrin.

Længere tilbage, godt forvaret bag de tætte Grene af et stort Myrthelysthus stod en tavs og ubevægelig Skikkelse, den ubekjendte Englænder, en paafaldende Modsætning til Alt omkring sig. Han holdt ogsaa Rastdag ligesom Generalen, men var paa Post som sædvanlig, Lorgnetten for Øiet, bestandig stirrende op mod det Vindue, hvorfra han søgte efter Lys og Lykke.

Studenternes friske Latter og Støi havde vakt Gazela. Hun gik ud paa Altanen og saae ned i Haven. I det rige og straalende Lys, Aftensolen sendte over hende, Hovedet i Skygge under en lille, blegrød Solskærm, i hendes tungsindige og drømmende Øine, i den lette, feeagtige Skikkelse, hvori enhver Linie var fuldendt og symmetrisk, i denne rige Dragt af Baand, Fløil og Atlask var der noget malerisk, noget henrivende og yndigt. Alles

Blikke dvælede mod Altanen, hun lænede sig til Rækværket og snoede Solskærmens Silkekvaster om sine smalle Fingre, hun lyttede til Melodierne og de fremmede Ord og saae ud paa den hvide Svane, som med en lille, graa Unge efter sig kom flydende langsomt og majestætisk hen over Floden; hun blev staaende med sit seirrige Smil, saa rolig og uberørt af alle de brændende og hyldende Blik og dæmpede Beundringsudbrud, som om hun havde været den eneste Levende i hele Billedet.

Der kom en Blomstersælgerske ind i Haven; Studenterne hviskede til hverandre, En af dem faldt paa en Ide. De bemægtigede sig Pigens Kurv, og Buket efter Buket fløi nu op mod Altanen. Blomsterne faldt ned omkring Gazela, de laa foran hendes Fødder, paa Rækværket foran hendes Haand, men hun lod dem ligge, som om de ikke angik hende; da denne Blomsterregn vedblev, slog hun sin Solskærm sammen, sendte et Smil og et Øiekast til Mængden og forlod Altanen.

Mylord havde været Vidne til Alt: han sad forvaret nede i sin Krog i Lysthuset med

aaben Mund og stirrende Øine, han gned sine store Hænder og smilede. — Der var noget Trøstende i det fælles Skibbrud.

Men Studenterne fandt paa et nyt Indfald. De væltede Blomsterpigens Kurv ud over et Bord, udsøgte de smukkeste af hendes Blomster og bandt dem sammen til en smagfuld Buket, et Uhyre af en Buket. En af dem, ham der begge Gange havde undfanget Ideen, tog Blomsterne, trykkede sin lille, røde Hue fast paa Hovedet, som om det gjaldt et Stormløb; derefter gik han ind i Hotellet.

Lidt efter meldte Tjeneren et fremmed Navn for Generalen. Et ungt Menneske bad om Lov til at tale med ham. Povitz saae paa Gazela, hun smilede; han lod den Ubekjendte komme ind. Det var den lille Student, et forvovent, bronzeret Ansigt med store, lynende Øine og et langt, kulsort Haar, som han under en eiendommelig Bevægelse med Hovedet kastede tilbage mod Nakken, hvergang det faldt ned over Panden. Han traadte ind med et dybt Buk, Huen i den ene Haand, Blomsterne i den anden, og saae sig om i Værelset.

Gazela sad i sin Lænestol ved Vinduet, Generalen gik den Fremmede imøde.

„Hr. General!“ udbrød det unge Menneske med et Smil og en ufrivillig Dirren med Underlæben, som røbede en Forlegenhed, han gjorde sig Umage for at skjule. „Maa det være mig tilladt at bringe Deres Datter denne ringe Gave?“

Povitz bukkede og gjorde en Haandbevægelse hen mod Gazela. Endnu inden det var skeet havde Studenten nærmet sig hende, hans Øine straaledede, han bøiede sig til en dyb Hilsen og sagde:

„Fordi De er det Skjønneste og Yndigste af Alt hvad mine Øine har seet, derfor bringer jeg Dem disse Blomster. — De lyttede nylig til vor Musik, vil De tøvde her til iaften, en Time blot, en halv Time blot, saa skal vi dernede synge alle Vaocluses smukke Sange for Dem.“

Generalen var henrykt over denne Opmærksomhed, som ret faldt i hans Smag. Han rakte den Ubekjendte Haanden og vilde nøde ham til at tøvde, men Studenten gjorde nogle hurtige Buk og ilede med at komme bort igjen.

De faa Ord, Gazela havde svaret paa denne Hilsen, lode forunderligt kolde og ligegyldige; der var noget fraværende og tilbageholdent i hendes Adfærd i dette Øieblik, som Povitz ikke kunde forklare sig. — Hvad var det, som beskæftigede hende under den Fremmedes ungdommelige Hyldning; hvorfor bevægede hun sin Fod med denne feberagtige Utaalmodighed, medens hun vedblev at stirre ud af Vinduet? — Dernede, i den yderste Ende af Haven sad to Damer ved et Bord, begge unge, begge smukke og indtagende, idetmindste saavidt Afstanden tillod at bemærke. En høi og mørk Herre stod foran Bordet og talede med dem. — Hvem var det? — Hardenberg, — saa chevaleresk, saa opmærksom, og med denne dybe Ærbødighed havde han aldrig staaet for hende. Det var ogsaa ham, der talte, ivrigt og hurtigt, og den, han rettede sine Ord til, saae ned foran sig, — frygtede hun maaske for at møde hans Blik, var hun bange for i disse Øine at læse Bekræftelsen paa det, hans Læber forsikrede? — Den Anden saae op paa ham, smilede, foroverbøiet og lyttende, som om hun

ikke vilde, at noget Ord skulde undgaa hende. Hun tabte sin Parasol, Hardenberg tog den op; hun strakte tøvende Haanden ud efter den, og denne Haand var slank, fin og beklædt med en nydelig, straagul Handske; han leverede den ikke tilbage, men holdt den og vedblev at tale, han gestikulerede med den, trykkede i Talens Løb den lille Carniolknap paa Skaftet mod sine Læber. Det kunde gjerne være en Tilfældighed, ja vist! men det kunde ogsaa være for at kysse det Sted, den unge Dames Haand havde berørt. Hos ham skete der intet tilfældigt.

Derpaa stirrede Gazela, det var det Billede, som beskæftigede hende og tog alle Tanker fangen, medens Studenten kom og bragte sine Blomster.

„Hvad bryder jeg mig vel om, hvor han tager hen eller hvem han giver sig af med,“ sagde hun til sig selv. „Han er mig den ligegyldigste Person i hele Verden, det har jeg givet hundrede Beviser paa; men denne langvarige og dybe Interesse for en Anden fornærmer mig alligevel, fordi den røber Uopmærksomhed mod os.“

Lykkeligvis var der Ingen, som iagttog hende medens hun talte disse Ord i fuldkommen Tillid til deres Sandhed, heller Ingen, der kunde tillade sig at betvivle en Forsikring om Ligegyldighed, der blev aflagt med lidenskabelig Smerte og Taarer i Øinene.

Mørket tiltog, Studenternes Kreds nede i Haven var bleven større, Sangen lød, disse forunderlige, gribende Melodier, der høre hjemme i Provences og Vacluses Dale, og som paa engang lokke og gribe ved den Vemod, Længsel og glødende Lidenskab, de udaande. Hotelværtten havde denne Aften ladet tænde alle Blussene i Offerskaalene oppe paa Havemuren. Flammernes Skær faldt hen over Mængden og derfra ned over Floden, hvor de dannede lange, zitrende Striber som af flydende Guld. Folk kom til fra Nabolaget, Indgangen til Haven fyldtes med Tilhørere, Alle trængte de sig om Sangerne, disse Musikens Børn. Alle dannede de lyttende Grupper. En Fylde af Vellugt steg op fra Blomsterne i Haven. Himlen var skyfri og af det reneste Mørkeblaa, et Blik mod den gennemtrængte uendelige Dybder, hvori det glimrede af smaa, næsten

usynlige Stjerner. Længst tilbage i Baggrunden aftegnede Vaocluses Bjerger en let og bølgende Linie og lignede violette Skyer, som samlede sig i Horizonten.

En anden stærk Lysstrøm fra de tændte Blus faldt ind over Hotellets hvide Mure hen paa Altanen. Der stod Gazela, indhyllet i et kostbart Palmeshavl, Maalet for Alles Blikke. Det lod til, at hun havde glemmt sin Sorg, Smilet var vendt tilbage; Aftenens Fred, Blomsternes krydrede Duft, Skjønheden i det hele store Billede, Sangen og den stirrende Mængdes Hylding greb hende, beruste hende, hun smilede og bøiede sig ud over Altanen, som om hun paa engang vilde indaande disse berusende Toner, alle disse glødende Blik. Hun holdt sin Buket i Haanden og havde løst Baandet, som bandt Blomsterne sammen, en af dem tog hun, en smuk og blegrød Mosrose, og hæftede den paa sit Bryst. Lidt iforveien var Døren til Altanen bleven aabnet, Hardenberg kom tilsyne i den. — Saae hun ham? — Det er uvist, men hendes Smil antog et Udtryk af spottende Triumf, og idet Sangen endtes, hævede hun Buketten op til sine Læber, kys-

sede den, og dryssede derefter alle Blomsterne som en Regn ned over Studenterne. En uendelig Jubel hilsede denne Handling. Hardenberg stod med korslagte Arme, lænet op mod Dørkarmen, hans klare, gennemtrængende Blik hvilede sørgmodigt paa hende.

„Fordærvet!“ sagde han, som om han talte med sig selv, „fordærvet, ikke blot paa Overfladen, men lige tilbunds i Sjælen.“ Derefter drog han sig tilbage og kom ikke mere tilsyne denne Aften.

VII.

Næste Formiddag sad Gazela og Hardenberg inde i Salen. Povitz var ligesom igaar beskæftiget i Sideværelset, og ligesom igaar trængte Sollyset sig igjennem de sammenhæftede Gardiner og dannede en behagelig Dæmring, afbrudt midt i Stuen ved en enkelt skarp Straale, som faldt hen over Blomsterne. Gazela havde forvandlet sit Opholdssted til en

Have. Blomster og Planter duftede fra Konsolerne under Speilene, fra Pjdestalerne, fra Kamingesimsen, overalt hvor en Skaal, et Glas eller en Vase lod sig anbringe; de syntes at være en Livsfornødenhed for hende.

Hun laa i dette Øieblik i Sofaen og bladede i et illustreret Værk over Sydfrankrig. Hardenberg havde ladet Aviserne hente op til sig fra Læsesalen, han lod til at studere dem med stor Iver. — Hvorfor talte han ikke? — Efter Gazelas Mening var der dog saameget Stof i alle Gaarsdagens Begivenheder, — han havde ikke hentydet til dem med et Ord, hun ikke heller. Hun kastede en af sine Blomster hen efter ham, den blev hængende i hans Haar, hun kastede en anden, den faldt paa Avisen; han lagde ikke Mærke dertil, forstod ikke denne Spøg, alvorlig og tavs som han var idag.

„Jeg kjeder mig!“ udbød hun endelig, og lod Billedbogen glide ned paa Gulvet.

„Jeg ikke,“ svarede han.

„De kjeder mig!“

„De morer mig.“ Længer var denne Samtale ikke.

„Fortæl mig noget af det De læser,“ udbrød hun lidt efter.

„Det vil ikke interessere Dem. Det er Politik og Politik altsammen og saa et Par smaa Deklamationsnummere over Folket — det ulykkelige Folk! altid maa det holde for, det er blevet Feltraab for enhver politisk Reutendiener, den Madding, han sætter ud, naar han søger efter Bytte; altid skaffer det en lille Fisk paa Krogen, lidt Bifald, lidt Popularitet, eller en fyldt Pengepung, hvad der nu meest trænges til. Jeg seer intet Bynyt i alle disse Blade, intet om Moder, ikke et Digt eller en romantisk Hændelse.“

Derefter indtraadte atter en Pause. Gazela afbrød den pludselig, idet hun reiste sig op fra den halvt liggende Stilling i Sofaen og lagde sin Haand paa hans Arm.

„Tal til mig,“ sagde hun bønligt, „jeg har Interesse for Andet end Moder og romantiske Hændelser — De er vred — jo vist er De, fordi jeg igaar ikke vilde reise, men jeg var virkelig træt, jeg er svagere end De troer. Det ligger som en Centnervægt paa mit Bryst, jeg mangler Luft, jeg gribes af en uforklarlig

Ulyst til alt, det er min Sygdoms Kjendemerke, men jeg skjuler den saa godt jeg kan, at ikke Fader skal ane noget. Troer De mig ikke, eller hvorfor vil De ikke bære lidt over med mig, ligesom de Andre gjøre?”

Den Mine, hvormed hun ledsagede sit Spørgsmaal, var saa bønlig, saa anraabende i sin barnlige Ynde; den fornemme Dame var forsvunden, det var den unge Pige, der taledede. Hardenberg lagde Avisen fra sig, hun nikkede til ham, smilede, han svarede ikke.

„Siig dog Noget,“ udbrød hun, „skænd paa mig, hvis De vil, De maa gjerne.“

„Stakkels unge Barn!“ udbrød han endelig. „Det er hverken Træthed eller Sygdom, De lider under, saadan Noget har man blot fortalt Dem, det troer De og det er Deres Undskyldning, men Ondet har en dybere Rod. Det er Uvirksomheden, det er det bestandig golde og ørkesløse i Tanker og Følelser, som De skal ansee for Deres værste Fjende. Man har paakaldt og udviklet Deres Evner for Forfængeligheden, for Selskabskredsen, ikke for Livet. — Hvad veed De, hvad kan De, hvad har De begrebet af Tilværelsen? — Jeg

skal sige Dem det, og De skal lytte til mine Ord med Taalmodighed, jeg mener det bedre end De troer. I den kunstige Opdragelse De nød, og som gjorde Dem til et ægte Barn af vor Tid, har De dannet Dem et heelt Register af indbildte Fornødenheder, af Fordringer, De lever kun for dem, De indaander dem gennem alle Porer. De forlanger, uden at ville give, De vil plukke, uden at have plantet. Har De tænkt herover, har De nogensinde undfanget en fuldbaaren Tanke, veed De hvad det er at leve?“

„Hvad er det?“

„Det er Glæden, Jubelen, Takken over at føle sin Tilværelse i dens Skjønhed, at see Velsignelsen omkring sig og hjælpe med til at sprede den videre, det er at virke med Andre, for Andre, i Andre og føle Tilfredsstillelsen over det fuldbragte, først over at have naaet Maalet, dernæst fordi Kampen for det udviklede nye Evner og Kræfter i os. Til Dem kommer alt fuldfærdigt, tilbydende sig selv, De strækker Haanden ud og faaer den fyldt tilbage; De betragter Livet som en Gave, ikke som en Opgave; De har intet

Maal uden Adspredelse, ingen Fornødenhed uden Nydelse, hvad De elsker det er Ørkesløshed, Velvære og Tilbedelse, hvad De afskyer det er Reglen, Pligten, Kampen.“

„Jeg maa da ikke staa synderlig høit i Deres Mening,“ sagde hun og hævede sit Hoved med et spottende Smil. „De har opdaget lutter Feil og Mangler hos mig, uden at kunne faae Øie paa et eneste Fortrin. Er det virkelig Deres Alvor?“

Han tav.

„Aldeles ingen gode Egenskaber?“

„Jo, Muligheder.“

„Og hvorfor skulde Ingen uden netop De have gjort mig opmærksom herpaa?“

„Fordi det gaaer med vore Feil som med Faarekyllingen i Ovnkrogen, kun de Fremmede lægge Mærke til den. Derfor skal De ikke drage Deres Haand tilbage, ikke rynke Deres fine Bryn og finde det forfærdeligt, hvad jeg her siger. Det er Deres allerbedste Ven, som taler til Dem. Jeg forstaaer Dem nok, De finder det komisk, at netop jeg, som selv ingen Ting er, som ingen Ting duer til, prædiker Moral for Dem. — Vil De høre

Grunden? Flyt Dem lidt nærmere til mig. Han derinde, den gamle Mand, hvis Øines Lys og Hjertensglæde De er, kom og bankede paa min Fængselsdør. Følg med mig, sagde han, jeg har en Datter, hun døer, lad os kæmpe sammen for at frelse hende. Han har kæmpet for mig, veed De det? rakt mig Haanden, da alle Andre vendte mig Ryggen, haabet og haabet og holdt mig oven Vande, medens hele Slænget tvivlede, brød Staven over mig og kaldte mig den Fortabte. Derfor er jeg her, derfor taler jeg til Dem, som ingen Anden vilde vove at tale; jeg ligner en Veipæl, Gazela, den viser Andre, hvorhen de skal gaa, uden selv at komme fra Stedet. Derfor siger jeg, vaagn op, min unge Søster, medens det er Tid, der leve mange friske Evner i Dem, jeg troer det, men De bærer Dem ad med disse Evner, som med Deres Juveler, De gjemmer derinde, forvarede i et tillaaset Skrin; for at Nogen skal kunne beundre dem, maa De lukke Skrinet op. Vaagn til nyt Liv og Virksomhed, skab Dem Interesser, det kan vi Alle, skeer det ikke, vil De, omgivet som De er af Alpens Sne, uden Blod i Deres Aarer, uden

Længsel i Deres Hjerte, efterhaanden forstenes, og hvad der er det værste, forstenes uden at De mærker det mindste hertil. Drag til Byerne, ikke for første Ranglogers eller de besøgte Spadsereganges Skyld, fyld Deres Sjæl med det Nye, det Friske, det Ubekjendte, drag til Skove og Bjerge, der taler alt et Sprog, som selv den Sløveste maa forstaa, søg blot og De vil finde, der er Porte, man aldrig forgæves banker paa.“

Han blev pludselig afbrudt, idet Generalen viste sit milde Ansigt i den aabne Dør.

„Hvad tage I Jer for, Børn?“

„Vi lege Skole,“ svarede Gazela. „Fætter er Skolemester og skriver i min Karakterbog.“

„Det er Ret,“ sagde han og gik igjen.

„Jeg holder af Naturen,“ forsikrede Gazela og lagde sig magelig tilbage i sin forrige Stilling. „Forstaaer jeg mig ikke synderlig paa Blomster og Planter, som Fader, eller paa disse Luftfortoninger og Skygger som De, saa har jeg dog altid følt mig tiltalt og bevæget ved den Skjønhed, mit Øie mødte, den Ro og Fred, der kom mig imøde overalt.“

„Ro og Fred i Naturen,“ gjentog han,

„Ja vist, for de Blinde og Døve, jeg har læst noget lignende, men det er Snak altsammen. Jage ikke Skyerne omkring efter hverandre oppe i Himmelrummet, som om de vare gale, hyle og græde, støie og hvine? Alt er kun Kamp og Strid, Planten kæmper for at vinde sig en lille, tarvelig Plads i Lyset, hvert Blad, hver Kvist maa kæmpe for at naa sin Udvikling. See Dem dog om, Strid overalt; Plaskregnen, Hagelveiret, Orkanen, Lynet, alle disse Naturens Lidenskaber, er det Fred? Det er Liv og Virksomhed altsammen, hvor den ophører, der er Døden, Graven. Saalænge Floden derude bevæger sig, afspeiler den Himlens Skjønhed; staaer den stille, groer der Andemad over den. Det er Liv og Virksomhed, De trænger til, langt mere end denne lade, sybaritiske Fred, indsvøbt i Deres Flitter af Silkefløil, Gedeskind og Atlask. De holder af Naturen, af Bjergene, siger De; godt! følg med, imorgen drage vi derop. Jeg skal vise Dem meget, som De ikke veed, aabne Deres Øie for Skjønheder, De ikke aner.“

„Men jeg kan ikke taale at gaa saa langt.

— Aa, lad dog være at trække paa Skuldren, jeg kan virkelig ikke holde det ud.“

„Saa ride vi derop.“

„Jeg har ingen Ridedragt med.“

„Saa gaa vi ud og købe den. En nydelig Dragt, mørkt Pensee Silkefløil, en yndig lille Hat, en elegant Ridepidsk, som selv en Fyrstinde skal misunde Dem, korte Mamelukker, store Støvler.“

„Nei, lange Mamelukker, smaa Støvler.“

„Lad gaa! blot afsted, aabn Deres Øine, lyt og føl, at Livet banker i hvert et Puls-slag; hver Dag, De tilbringer herinde paa Sofaen mellem Blomster og Parfume, er en tabt Dag.“

„De har Ret!“ svarede hun, sprang op og klappede i sine Hænder. „Fader, Fader! jeg skal ud at ride.“

„Ud at ride!“ gjentog Generalen forbavset.

„Ja vist, nu er det bestemt, jeg skal have mig en nydelig Ridedragt, elegant og dyr, meget dyr; han siger jo, at Luxus og Overdaadighed er et Symbol hos en Dame.“

Hardenberg trak paa Skuldren. „Ride-

dragten!“ sagde han til sig selv, „det er Alt, hvad hun har forstaaet af hele Samtalen.“

„Hvor Du dog seer frisk og straalende ud,“ ytrede den gamle General; hver Dag synes jeg dit Ydre vinder.“

„Jeg er dog langt fra rask, jeg har det kun daarligt,“ svarede hun med en svag Stemme; men hun forandrede pludselig denne Betoning, kastede et Blik paa Hardenberg og vedblev hurtig og bestemt: „Nei, vist ikke, jeg vil være rask, jeg fattes ikke det Ringeste; men han er forfærdelig, han der, aldrig har Nogen vovet at tale til mig som han. Saa kan Du tænke Dig, han paastaaer, at jeg kun bryder mig om mig selv, at jeg er Egoist og ikke Andet. — Hvor han gjør mig Uret! — Holder jeg da ikke af Dig, er Du ikke min første, min kjæreste Tanke?“ spurgte hun og slyngede sine Arme om Generalens Hals, for at skjule et Øie, der græd, og en Stemme, der skjælvede. — „O, Fader! Fader! han har maaske Ret alligevel, jeg har vist været for lidt Datter mod Dig, jeg har ikke engang lært at forstaa Hengivelsen, skjøndt jeg hver Dag havde den for Øie. I den sidste Tid

har jeg tænkt nøie herover og er kommen til det Resultat, at man ikke bør forlange uden tillige at ville give, ikke plante uden tillige at plukke, — eller hvorledes var det nu, jeg meente? Men det skal blive bedre. Du kan stole derpaa. Maa jeg nu bede om Penge, mange Penge til min nye Ridedragt; jeg vil være smuk, nydelig, siden jeg gjør Dig en Glæde derved.“

Taarerne stode i den gamle Mands Øine. „Hører Du, hører Du! er hun ikke elskelig?“ hviskede han, da Gazela forlod Værelset for at klæde sig paa til at gaa ud. Han rakte Hardenberg Haanden. „Gud velsigne Dig, min Dreng! Finder Du ikke selv, at hun er i paafaldende Bedring?“

„Det vil vise sig,“ svarede Hardenberg. „Imorgen ride vi ud i Bjergene.“

VIII.

Den næste Dag fandt endnu Povitz og hans Familie i Pavernes By. Gazela ventede

utaalmodig paa sin nye Ridedragt. I Modemagazinet var den blevet lovet til Middag; men den kom ikke. Hun var staaet usædvanlig tidligt op om Morgenens og kom ind til Thebordet i fuldstændig Spadseredragt, med en høirød Saffians Mappe under Armen.

„Hvis Du synes om det,“ sagde hun til Povitz, „saa tage vi Alle op til Pavernes Palais; vi saa ikke synderligt sidst. Udenfor paa Bastionen er Landskabet storartet og smukt, jeg vil tegne lidt. Jo, jeg kan virkelig tegne efter Naturen,“ sagde hun til Hardenberg; „Professor Juel forsikrede, at jeg var hans allerbedste Elev. Vil det ikke rigtig gaa for mig, maa De hjælpe. Det Frø, De saaer, skal jeg bringe til at blomstre. — Det er ogsaa en af mine Muligheder,“ tilføjede hun med et Nik og et Smil.

Saa spadserede de til Pavens Slot, og Gazela tegnede paa Bastionen. Hun havde aldrig før været saa blid, saa fuld af Hensyn mod ham, heller ikke saa opmærksom og taknemlig mod Povitz, selv hendes Stemmes Klang syntes at være forandret. Hun lændede sig til Hardenbergs Arm, spadserede med ham,

bøiede sig nærmere mod ham, hendes friske og straalende Øine fulgte hans Læber, speilede sig i hans, medens han fortalte om Tribunen Rienzi, som engang sad fangen i Palaiet, om Petrarce og Laura. Hun kjendte Cola saa godt, de vare gamle Venner fra Bulwers Roman. Derimod vilde hun ikke høre et Ord mere om Laura, da han fortalte, at hun havde giftet sig og ovenikjøbet var velsignet med en temmelig stor Børneflokk. Alt hvad hun saa, Slottet og dets hemmelige Fængsler, Kirkerne og deres rige Arkitektur syntes at interessere hende.

Da de vendte tilbage til Hotellet, var Ridedragten kommen, den blev prøvet og funden god. Generalen paastod, den klædte hende vidunderligt; der var noget saa let, saa bøieligt, saa feeagtigt i hendes hele Skikkelse, fandt han, enhver Bevægelse gav hende en ny Ynde. Gazela blev staaende foran Speilet, betragtede sig, bøiede sig til Siden, kyssede paa Fingeren ad Generalen og tav til alle hans Bemærkninger. Hun var for velopdragen til at afbryde sin Fader, for beskeden til at være af en anden Mening.

Egentlig havde hun stor Lyst til at ride ud samme Eftermiddag, men det var uheldigvis blevet noget seent og Touren blev opsat til næste Dag. Aftenen tilbragte de i et af Hotellets Lysthuse, som vendte ud mod Floden. Generalen lokkede Spurvene til sig med Brødkrummer. Hardenberg sad noget borte beskæftiget med det Kunsstykke at puste Cigarrøgen saaledes bort, at den kom til at danne en Ring i Luften. Gazela sad og spiste Ferskenes. Hendes nye gulbrune, franske Handske blev vaad og plettet af Frugtens Saft, da hun opdagede dette, trak hun den af og lod den blive liggende paa Bordet, uden at agte videre paa den. Lidt efter reiste de sig og forlode Lysthuset.

I samme Øieblik skiltes Buskene, et Hoved kom tilsyne, derefter en Haand og en uhyre lang Arm, som strakte sig hen over Bordet, tog den glemte Handske og forsvandt med den.

Da de kom op i Hotellet, gik Povitz ind i sit Værelse, Gazela og Hardenberg bleve alene i Salonen. Hun satte sig ved Fortepianoet og lod sin Haand løbe over Tangenterne. Hardenberg gik hen til hende.

„De glemte Deres ene Handske dernede.“

„Jeg har ikke lagt Mærke dertil.“

„Virkelig ikke? — men det er en Feil.“

„Igjen en Feil?“

„En Anden har lagt Mærke dertil, fundet den, taget den.“

„Troer De,“ sagde hun med et ubeskriveligt Koketteri. „Der var ikke stort ved den, den var ganske vaad og plettet af Fersken-saft. Hvis De ellers interesserer Dem for mine Handsker, saa har Jakobe derinde en heel Bunke i alle mulige Nuancer med tre, fire, sex Knapper til behageligt Udvalg.“

„Det var altsaa et Tilfælde,“ gjentog Frants som for sig selv, og hans Pande slog en dyb og vedvarende Rynke, til Tegn paa, at dette Svar ikke behagede ham.

„Ja, hvad Andet?“ svarede hun frimodigt. „Kom hen til mig, see paa mig, kom nærmere, endnu lidt nærmere.“ Hun pegede paa hans Pande. „Hvad betyder nu dette truende Uveir, som her trækker op?“

„De har altsaa ikke lagt Mærke til ham dernede, ham, Skyggen, den blonde Nøddeknækker, ham, som nu lister sig bort fra

Haven og skeler herop? Svar mig, Gazela!“
 Han betragtede hende mildt og alvorligt, med
 et Blik saa talende, saa gjennemtrængende,
 at det syntes at naae til Sjælen. „Han er
 Dem ligegyldig, fuldstændig ligegyldig, ikke
 sandt?“

„Jo, det forsikrer jeg Dem,“ svarede hun
 smilende, „hvad kunde han vel være andet?
 — men vil De heller have, jeg skal finde
 Smag i ham, skal jeg forsøge det, for Deres
 Skyld.“

Han rystede paa Hovedet til denne Spøg.
 „Her er ikke Tale om mig, men om Dem.“

„Ja, jeg veed det nok, det er mig, der
 er i Forhør. Bliv kun ved.“

„Siden det forholder sig saaledes, er det
 vist paa Tide, vi see os om efter en Slutning
 paa denne Fyrs Opmærksomhed. Han kjeder
 mig. Sagen er, han trænger til at opleve
 noget, han kan føre ind i sin Reisebog, noget
 hvortil der knytter sig et eller andet pikant
 Minde; men det skal De dog ikke levere
 Thema til, vel?“

Gazela saae ned paa sin lille brune Saf-

fians Støvle og drog ikke Foden tilbage, fordi Hardenbergs Blik fulgte hendes.

„Hvorfor tier De? — hvad tænker De paa?“

„Jeg tænker paa, at efter alle Sagkyn-
diges Mening maa det nu vist ansees for
bevist, at Lubins Ambroisie er den eneste
passende Parfume, en Dame kan betjene
sig af.“

Hardenberg tav et Øieblik, rasende over
denne Spot; han gik hurtigt op og ned ad
Gulvet, standsede foran hende og udbrød:

„Stakkels Barn! hvor jeg ynker Dig!“

„Fader!“ raabte Gazela ind til Generalen,
„han siger Du til mig. Hvad synes Du! —
Men det kan være det Samme, det maa De
gjerne, jeg er nu engang fortrolig med Deres
Unoder. Bliv ved! hvor var det, vi slap?“

„Naar han nu kommer hjem, denne vel-
talende Mylord, saa gjør man en Aften stort
Selskab for ham i Klubben. Der sidder han
midt i en Kreds af kjære Venner. Cigaren
damper, Glassene klirre, Champagneproppen
knalder, enhver af de Andre har udtømt sin
Aandrigheid, nu kommer Touren til Mylord,

han skal skrifte hvad Nyt og Pikant han har oplevet paa sin Reise. Her spiller han ikke længer stum, Leporello smiler og synger: „først i Italien Ethundrede og tyve“, saa skal Historien illustreres, Mylord tager sin Tegnebog frem og lukker op for Trofæerne. See her en Handske fra Avignon! Ingen spørger, hvordan den er erhvervet, endnu mindre, hvem den tilhørte, dertil er man for discret; han kysser Handsken, den gemmer endnu noget af den Duft, som tilhørte den fornemme Dame, i Folderne af det bløde Skind kan man endnu spore Formen af en smal Haand og fine Fingre, og Handsken spadserer rundt blandt Rævejægere, blaserede Officerer, forlorne Spillefugle, Folk tilsammen, der ikke have bedre Begreb om en Kvinde end om en Hest: begge lade sig kjøbe, den første blot for en høiere Pris; endelig lægges Mylords Reliquie tilbage paa Bordet mellem Kort og Cigaraske og Vinpletter, og ikke en Eneste af de Tilstedeværende troer, at en Dame giver sin Handske bort, uden at hun jo lader Haanden følge med, idetmindste et lille Stykke af den. Handsken er heller ikke alene, ved Siden af

den ligger der en Sløife fra Versailles, en Buket fra Paris, et Fotografi fra Baden-Baden. — Og det vil De finde Dem i, *De!* Svar mig, tænker De endnu paa Lubin og hans Ambroisie? — De, som staaer saa uendelig høit i Deres egen Mening, vil nøies med at gjælde saa lidt i Andres?“

Medens han sagde dette og standsede foran hende, alvorlig, bleg, overlegen som altid, med en Mine som en Dommers, foregik der en paafaldende Forandring med Gazela. Det var som om der brast noget i hendes Bryst, og den Mine af Spot, af fornem og krænkethed, der ellers adlød hendes Villie, forsvandt. Hun bøiede Hovedet dybere og dybere, hun skjulte sit Ansigt i Lommetørklædet, for at han ikke skulde see, hun græd.

„Skaf mig min Handske igjen,“ hviskede hun, „kan De det, vil De det? Forlang den tilbage af ham, han tør ikke nægte mig noget.“

Hardenberg smilede godmodig, rystede paa Hovedet og svarede: „Det tør kun Den sige, som ikke har nægtet ham noget. Men De skal faae Deres Handske igjen, jeg lover Dem det.“

„Det er alligevel umuligt,“ ytrede hun i fuld Overbevisning om den Lykke, det maatte være for den Ubekjendte, at beholde sit Bytte.

„Han giver den vist aldrig fra sig.“

„Det vil vi tale om imorgen,“ svarede Hardenberg, idet han hilste og forlod Salen.

IX.

Nogle Timer senere sad Hardenberg nede i Læseværelset med en Avis foran sig, uden dog at skjænke den synderlig Opmærksomhed. Han grublede over, hvorledes han bedst skulde indfri sit Løfte til Gazela. Lord Douglas gik omkring mellem Bordene, søgende efter Blade, som han ikke kunde finde. Istedetfor den sædvanlige graa Dragt bar han denne Aften en sort, meget kort Fløiels Jakke, hvide Beenklæder og Gamascher. Hardenberg fandt ham endnu mere uheldig end sædvanlig; det forekom ham ogsaa, at der i Lordens Ansigt laa et Udtryk af Tilfredshed, noget der kunde

udtydes som en Seirherres Triumf, hvilket i høi Grad mishagede ham.

„Du smiler!“ mumlede han halvhøit, da deres Øine mødtes, og det skete hyppigt, „bi kun! det Smil sætte vi ogsaa paa Regningen. Den Rottenfænger troer at have vundet Processen; det bliver alligevel ham, der kommer til at betale den.“

Ligeoverfor Hardenberg sad en gammel Zouavlieutenant, graahaaret og solbrændt, med to store, mørkerøde Ar over Panden og den ene Kind, sorte, gjennemborende Øine og en Mund, der altid syntes at le. Istedetfor at læse i den Stabel Blade og Tidsskrifter, han havde bunket op foran sig, var han ifærd med at rulle Cigaretter, ryge et Øieblik og saa begynde det samme Arbeide forfra igjen. Lord Douglas lod ogsaa til at øve en særegen Indflydelse paa den gamle Zouav.

„Ønsker Monsieur en af disse?“ udbrød han og krøllede en Haandfuld Blade sammen, idet han rakte dem over Bordet til Hardenberg. „— Slutning af den store Kriminalproces mod Dupont, De veed nok, ham, som paa engang var gift med fire Hustruer! høist

interessant!“ — Dermed var Samtalen indledet. — „Monsieur er fremmed her,“ vedblev den Gamle, „reiser for sin Fornøielse, — ganske behageligt! — et herligt Land, Frankrig, det smukkeste i Verden, ikke sandt? — Garçon! en Absinth!“

Hardenberg svarede med Enstavelsesord; han sad og grundede paa det Bekjendtskab, han skulde stifte med Mylord. Maaske var det et vist fjendtligt Udtryk, som fra først af havde ladet Zouavofficeren gjætte Retningen af hans Tanker, maaske det hyppige Sideblik, han vedblev at kaste over mod Vinduet, hvor Englænderen omsider havde slaaet sig til Ro, henstrakt i en Lænestol, med Benene korslagte i en anden. Zouaven smilte, strøg sit Overskæg iveiret og trak paa Skuldren.

„Monsieur kjender denne Fremmede?“ spurgte han dæmpet og hævede Tommelfingeren i Retning over mod Lorden.

Hardenberg rystede paa Hovedet.

„Høist ubehagelig! — han skulde ikke ønske sig indenfor Længden af min Sabel.“

„Har han da fornærmet Dem?“

„Pardieu! det skule jeg mene, saadant et

Ansigt fornærmer Alle, det er jo som skabt til at give Ørefigen. — Det skulde været for en halv Snes Aar siden, jeg havde mødt en saadan Kvittering for bekomne Næsestyvere! — Naa da! jeg siger ikke mere! — men man bliver gammel, Kjleden gaaer tilsidst af Kog!“

Hardenberg begyndte at finde Interesse for Manden, han lagde Aviserne fra sig og flyttede Stolen nærmere til Zouaven. Den Gamle smilte, han begreb instinktmæssig, at han var slaaet ind paa ret Vei.

„Han maatte da først give Dem en Anledning til Strid,“ bemærkede Hardenberg.

„Ah, Monsieur! hvad tænker De paa? Anledning er der altid, man giver den eller tager den, det kommer næsten ud paa Et. — For Exempel! Det var i Dijon, — vi vilde ikke have alle disse Civilister til at søge den samme Kafé som Officererne; man gav mig den Sag at ordne. Deres Anfører var en stor, firskaaren Prygl, det var ham, der skulde betale for de Andre; men han vilde, som De nylig bemærkede, ingen Anledning give. — Jeg grunder lidt; der var jo tusinde Recepter for den Sag, det gjaldt blot at vælge mellem

dem. Jeg kunde banke ham paa Skuldren og sige: Monsieur sidder i min Yndlingsstol, jeg kunde hilse paa ham og sige: Monsieur har iaftes stødt mig paa Armen, jeg forlanger ikke Satisfaction af en Civilist, jeg vil bare ærbødigst avertere Dem om, at næste Gang det skeer, trækker jeg Dem Deres Kabuds ned over Ørene. — Jeg valgte en tredie Methode, den har aldrig slaaet feil. Da han kommer ind paa Kafeen, lægger han sin Hat paa Bordet, jeg gaaer hen og sætter mig lige ovenpaa den, trykker den først flad, retter dernæst Bulerne ud og giver ham den tilbage med en Undskyldning, der skulde gjøre alt godt igjen, og saa et Smil, Monsieur! et Smil, der sagde lige det Modsatte af min Undskyldning; det er altid Smilet, det kommer an paa ved en saadan Leilighed. — Dagen efter var Sagen i Orden; vi mødtes.“

„Det er formodenlig fra dette Møde, den dybe Skramme i Deres Pande skriver sig.“

Officeren brast i Latter. „Ak, Monsieur! hvor vil De hen; den fik jeg først af min Nummer Syv, det ene Ar at sige, de to andre høre hjemme i Alma, Solferino eller Magenta,

Fanden husker det længer, men det staaer skrevet op her.“ Med disse Ord pegede han ned paa sit venstre Bryst, der var behængt med en Række forskjellige Ordener og Medailler. „Den lange Civilist var Nummer Tre,“ tilføiede han, efter at have siddet og betænkt sig lidt.

„Med Forlov at spørge, hvormange Nummere har Monsieur da havt med at bestille?“

„Jeg gaaer paa den trettende, men han trækker mig Tiden ud, eftersom Folk nu vide, at jeg saa ofte har været mærket til Slagtning. Ethvert Nummer gav mig sit Visitkort, — see blot!“ Han holdt Hænderne frem, den ene Haand manglede en Finger, den anden to. — „Foruden disse sidder der et tydsk Kugleskud i Siden, et russisk Landsestik i Skuldren; det seer ikke godt ud, finder Damerne; men hvad skal man sige? der er dog altid en ubetydelig Forskjel til Fordel paa min Side: de Mærker jeg fik, blev Ar, dem jeg gav, blev Døden. Garçon, Kognak med Sukker! — Vil De gjøre mig den Ære? — Man drikker ellers en ypperlig Champagne i dette Hotel, — bekjendt over hele Departementet.“

mentet; men den er dyr, sex Francs! og vi ere i Slutningen af Maaneden, — Monsieur forstaaer!“

„For mig er det i Begyndelsen af Maaneden,“ sagde Hardenberg og vinkede ad en Opvarter, „hvis De derfor tillader —?“

„Monsieur! — det er umuligt, at være mere forekommende.“

Zouaven rev et Stykke af en af de nærmeste Aviser, kradsede et ulæseligt Navn op og præsenterede Hardenberg dette improviserede Kort. Hardenberg gav ham sit. Den Gamle reiste sig fra Stolen med et dybt Buk. Opvarteren bragte Champagne.

„Det er altsaa ham derhenne, vi skulle til at sætte Stempel paa,“ hviskede Officeren. „Jeg lagde Mærke til at han smilte, da De kom ind; han sidder hele Tiden og skeler herover, see blot! Det finder jeg uforskammet.“

„De tager feil. Jeg kjender ikke den Herre, De taler om, han har heller ikke fornærmet mig, men det kunde gjerne være, jeg alligevel fik noget at afhandle med ham, et Ordskifte, en Meningsforskjel; tør jeg i saa Fald gjøre Regning paa Dem?“

„O min Gud! hele Kasernen vil være til Deres Tjeneste. Jeg bliver gjerne siddende her hver Aften til de lukke; kan Sagen først komme i Orden imorgen, er jeg bestemt at træffe oppe paa Palaïet; men hvorfor vente, Monsieur? Lad os sætte os over til ham, Værelset er tomt, Øieblikket udmærket skikket til en Forhandling.“

Medens han talte, kom en ung Pige ind i Salen, saae sig om, undseelig og frygtsom, og hviskede nogle Ord til en af Opvarterne, som førte hende til Hardenberg. Det var den lille Jakobe, Gazelas Kammerjomfru. Hardenberg sprang op, Jakobe rakte ham en sirlig lille Billet, hvis fine og gjennemtrængende Duft forraadte Gazela, endnu inden hendes Navn blev nævnet. „Jeg skal have Svar tilbage,“ tilføiede Jakobe, „og Greven maa endelig ikke lade mig vente forlænge.“

„Jeg kan ikke sove,“ — læste Hardenberg — „og det er for silde at kalde Dem op til mig, derfor skriver jeg. De skal love mig, at De i den Sag, vi sidst omtalte, ikke foretager nogetsomhelst Skridt, der kan udsætte mig (oprindelig stod der „Dem“, men det var

omhyggeligt overstreget) eller mit Navn for Omtale. De er saa hensynsløs, og jeg er saa bange. — Jeg kan ikke falde isøvn, før jeg faaer Deres Løfte. *Gazela.*“

Hardenberg gik hen til Pulten og skrev: „Sov De uden Frygt; jeg giver Dem mit bestemte Løfte paa, at Deres Navn ikke skal blive udsat for Omtale. Maaske er jeg hensynsløs, naar det gjælder mig selv; men jeg er altid besindig, naar det gjælder Andre.“

Han gav Jakobe Brevet og blev staaende ved Pulten i dybe Tanker. „Hvorledes skal jeg nu bære mig ad?“ sagde han til sig selv; „der er slaaet Bom for alt; forlanger jeg Handsken tilbage, vil han vægre sig, Vægning er i dette Tilfælde det samme som et Kaardestød eller en Pistolkugle, og begge Dele ville udsætte hende for Omtale.“

Zouavlieutenanten sad og drak Champagnen alene, vinkede ad ham og trommede utaalmodig paa sit Glas. Lord Douglas havde reist sig, han stod og gestikulerede i et Hjørne af Salen med en af Opvarterne, meget hemmelighedsfuldt og forsigtigt. Opvarteren tændte hans Lys, og begge forlode Salen. Lidt efter

gik ogsaa Hardenberg, efter at have takket den Gamle for hans Raad, hans Venskab, — han vidste ikke selv, hvad han sagde. Zouaven sad og stirrede efter ham med den dybeste Forbavselse.

To Timer senere var Maanen netop staaet op, og viste sig denne Aften indhyllet af en tæt og graablaa Skymasse, hvis brudte Kanter den kastede sit Guld henover, uden dog at være istand til at gjennemtrænge dem. Hardenberg sad oppe i Hotellet indenfor det aabne Vindue, grublende og forskende, uden at være kommen sit Maal nærmere. Nedenfor var Haven forladt og Portene lukkede; det var silde i Tiden, og Taarnklokken ligeoverfor havde slaaet Midnat.

Da lød der pludselig Skridt i en af Gangene, en Mand kom ud af Mørket mellem Buskene, standsede, saa sig om og forsvandt igjen. Strax efter viste han sig paany, bøiet under Vægten af en lang Stige, som en af Hotellets Opvartere hjalp ham at bære. De gik hen over den store Græsplaine og reiste med forenede Kræfter Stigen op mod Muren, lidt udenfor det Vindue, hvorved Hardenberg

sad. Han var traadt tilbage i Skyggen, han lyttede, stirrede, det var umuligt at tage fejl af Manden, — sort Fløils Liniedanserfrakke, hvide Beenklæder, som skinnede i Mørket.

„Nu troer jeg, min Muus gaaer i Fælde,“ sagde Hardenberg til sig selv, idet hans sammentrukne Bryn og Rynkerne i hans Pande forsvandt.

Da Stigen efter nogen Underhandling var stillet op mod det Vindue, Opvarteren betegnede, hentede Englænderen en Kurv, hvoraf der hang en lang Blomsterguirlande ud, og steg op.

Denne Gang gjaldt det om intet mindre end at bekrandse Gazelas Sovekammervindue. Uheldigvis var det Generalens Vindue, Stigen stod udenfor, og Povitz sad endnu inde i Sideværelset, begravet mellem sine Bøger.

Under første Etages Vinduer løb der langs med hele Hotellets Muur et stort Sandsteensbaad, hvis Ornament og fremspringende Dækplade dannede en Udladning paa Muren af omtrent tre Kvarteers Brede, altsaa tilstrækkelig til, at en Mand kunde finde Fodfæste der.

Engländeren steg hurtig op, satte Kurven paa Vinduets Solbænk og gav sig til at smykke Karmen med sine Blomster. Han havde forladt Stigen, stod paa Murudladningen og holdt sig fast i Vinduesposten.

Skyerne skiltes og forsvandt efterhaanden, Maanelyset faldt ned over Hotellet. Mylord stod og smilte og anbragte sine Blomster paa den mest smagfulde Maade, han skabte sig en lang Tankerække over den Forbavselse, hans smigrende Opmærksomhed vilde fremkalde imorgen, naar Gazela aabnede sit Vindue. Den største Overraskelse var imidlertid forbeholdt ham selv, og hurtigere end han anede. Just som Blomsterguirlanden var fastgjort, lød en dyb og rolig Røst ved hans Side:

„Hvor det er smukt gjort, at pynte mit Vindue med alle disse rare Blomster! en lille Smule skævt hænger denne Guirlande, lidt høiere op ved den ene Side!“

Hardenberg sad i Vindueskarmen med Fødderne ud over Muren, rolig og smilende og røg paa en Cigar. Medens han roste Blomsterne, havde han grebet fat i det øverste Trin af Stigen og kastet den ud fra Muren.

Stigen styrtede omkuld med et lydeligt Brag, sønderslog en stor Terrakottavase paa Græsplainen og en Række Urtepotter i Bedene nedenunder. Englænderen stirrede med den dybeste Rædsel efter den.

„Altsaa Mylord!“ vedblev Hardenberg, „er det os To, som skulle tale et Ord sammen. Jeg sad iaften og betænkte mig paa at gaa til Dem, nu kommer De til mig, behag for det Første at forklare Dem over Grunden til den paafaldende Opmærksomhed, De viser mig og min Familie?“

Douglas stod i en særdeles ubekvem Stilling paa Muren. Der var noget høist uhyggeligt i at see ned mod Jorden; et Feiltrin, en eneste uforsigtig Bevægelse vilde lade ham tabe Ligevægten. Hans Øine syntes at udvide sig, den Haand, han holdt sig fast med, begyndte at zitre som i Krampe. Det var umuligt at være Helt i et saadant Øieblik.

„Jeg har ikke vist Dem nogen Uopmærksomhed,“ mumlede han.

„De bekrandser inat mit Vindue, og imorges laa der en stor og duftende Buket hvide Roser paa mit Gulv, forgangen Dag fandt

jeg en lignende paa min Plads i Jernbanevognen. Naar det ikke gjælder mig, maa der altsaa være en Anden, De bestemte disse Blomster for, tilstaa det, en Dame, der ikke ved et Blik, en Mine har berettiget Dem til at tro, hun var modtagelig for sligt. — Veed De hvad, Mylord! det forekommer mig, at naar man er ung som De, en smuk og elskværdig Kavalier som De, maa man kunne finde paa noget bedre, end at luske omkring udenfor et Vindue om Natten, for at see Lysene blive slukkede, eller lægge sig paa Lur om Dagen, for at see en smuk Fod stige ind og ud af en Coupee. Det bliver nu i al Fald Deres Sag, men naar man deler denne Hemmelighed med Opvartere, Dragere og Jernbanebetjente, saa begaaer man en uhæderlig Handling, det veed De nok, som en Mand af Ære.“

„Jeg er en Mand of honor!“ forsikrede Mylord. Hans Stemme skjælvede, han saae med en vis Rædsel paa Hardenberg, der blev siddende og spærrede Karmen.

„Jeg troer det, naar De forsikrer mig derom; men hvorledes skal jeg da forstaa, at

en Mand kan finde sig i at sende sine Gaver anonymt, naar han veed, at de ikke vilde blive modtagne, hvis han nævnte sit hæderlige Navn? Hvorledes skal jeg forstaa, at en Mand af Ære ikke tager i Betænkning at bringe en ung Dame i Omtale og give hendes Navn og Rygte til Pris for Stuepige og Tjener i ethvert Hotel, de komme til? Svar mig paa det, Mylord. Jeg burde maaske have gjort Dem dette Spørgsmaal før og fortalt Dem, hvor besværlig De faldt os med Deres Opmærksomheder, men det vilde have vakt Opsigt og givet Rygtet større Udbredelse; saa havde De kunnet stille Deres Betingelser, nu er det mig, der stiller mine.“

„Og hvilke?“ spurgte Douglas.

„De tog i Mørkningen en Handske, som blev glemt dernede i Lysthuset. Vil De levere mig den?“

Mylord rystede paa Hovedet.

„Jeg kunde tage den fra Dem med Magt, men jeg foretrækker, at De godvillig giver den tilbage.“

„Jeg er en ualmindelig stærk Mand,“ sagde Douglas. „Det vil jeg lade Dem vide.“

„Jeg er en ualmindelig bestemt og paa-
staaelig Mand,“ svarede Hardenberg, „det vil
jeg overbevise Dem om, inden vi skilles. Jeg
har nu sat mig i Hovedet, at De godvillig
skal levere mig Handsken tilbage. Hvis De
ikke har den hos Dem, nytter det jo heller
ikke, vi prøve Kræfter sammen, især siden
De er saa ualmindelig stærk, saa stiger jeg
ind af mit Vindue igjen, lukker det, og lader
Dem blive siddende herude, til De kommer
paa bedre Tanker. Jeg skal imidlertid nok
sørge for, at Deres Fortrolige, Opvarteren,
ikke anden Gang hjælper Dem med Stigen.
— Veed De, hvad der saa vil ske, Mylord?
Enten giver De Dem til at raabe om Hjælp,
kalder samtlige Hotellets Gjæster og Frem-
mede til Vinduerne, bliver til Latter inat og
til en Umulighed imorgen, eller som Mand of
honor svøber De Dem ind i Deres Toga og
venter til De dratter ned fra Muren. De kan
ikke holde ud ret længe heroppe. De vil blive
stiv og træt af Kulde, De ryster jo allerede.
Natteduggen vil gjøre Gesimsen vaad og glat.
Jeg gaaer nu ned i Haven, tænder mig en
frisk Cigar og venter paa Dem med christelig

Taalmod, indtil De falder. Jeg skal da see til, at De bliver transporteret ind med al mulig Varsomhed. Skulde De have noget specielt Bud, De ønskede besørget til Frænder og Slægtninge, saa betro det kun til mig, lad os blot komme til Slutning, jeg er som sagt en meget paastaaelig Mand, og jeg vil have den Handske tilbage. — Til vi sees dernede, Mylord!“

Hardenberg steg ind af Vinduet, lukkede det og haspede Krogene paa. Strax efter bankede Englænderen paa Ruden.

„De vil ikke lade mig blive siddende herude,“ hviskede han bønligt.

„Ved min Ære! jeg vil gjøre alt det, jeg har sagt.“

„Tillad mig at komme ind.“

„I mit Værelse?“

„For at jeg kan give Dem Handsken tilbage,“ tilføiede han med et Suk. „De vil bringe den unge Dame min Undskyldning for, at det ikke er sket tidligere.“

Hardenberg aabnede Vinduet: „Tøv lidt, Mylord, jeg har endnu en Bøn til Deres Ridderlighed, før De stiger ind. Siden min

unge Slægtning er saa uheldig, ikke at finde Smag i Deres Opmærksomhed, vil De ikke længer spille Deres Talent i denne Retning. De reiser bort imorgen.“

„Jeg reiser bort imorgen,“ gjentog Lorden.

„Med det første Tog?“

„Med det første Tog.“

„Jeg stoler paa Deres Ord.“

„Det pleier man altid at gjøre.“

„Tillad da, jeg rækker Dem Haanden, og stig lidt varsomt ind, for ikke at vække dem, der sove.“

Douglas krøb ind gennem Vinduet, hans hele store Legeme rystede som i Feber, han var ligbleg. Det første, han foretog sig, var at drage en brun Tegnebog frem, i den laa Gazelas Handske, omhyggelig gjemt i en dobbelt Konvolut, betegnet med Dag og Time, paa hvilken han havde gjort dette duftende Bytte. Derefter strakte han sine uhyre Lemmer, gned Hænderne, smilede og hviskede:

„Det er alligevel det Bedste, jeg har oplevet paa min hele Fastlandsreise.“

„I saa Fald maa jeg gjøre Dem min Kompliment,“ sagde Hardenberg med et Buk.

„Mylord er meget nøisom.“

Douglas forstod muligt ikke ret dette Ords Betydning, han bukkede igjen. Da han kom til Døren standsede han og sagde:

„Tillad mig et Spørgsmaal, De er altsaa indtaget i den unge Lady, ikke sandt, De holder af hende?“

Tillad mig et andet Spørgsmaal,“ sagde Hardenberg, „er det sandt, Mylord, hvad man fortæller om Englænderne, at de skulle være meget discrete?“

Mylord nikkede. Hardenberg tog Lyset for at følge ham ud, i det Samme kom Generalen tilsyne fra Sideværelset og standsede forbavset i Døren.

„Det er Lord Douglas,“ sagde Hardenberg, „han viser os den Ære at bringe min Cousines Handske. Mylord kommer saa sent, fordi han reiser bort herfra med det første Jernbanetog imorgen tidlig.“

Douglas gjorde et dybt Buk for Generalen, greb Hardenbergs Haand og trykkede den mellem begge sine. Hardenberg var saa høflig at følge ham med Lyset ud paa Gangen.

X.

Næste Morgen tidlig kom Hardenberg ind i Salonen og bankede paa Gazelas Dør. Jakobe havde nylig fuldendt et Mesterstykke ved at sætte sin Herskerindes Haar op i en Forening af Bukler, Fletninger og Krøller, — ægte eller uægte, hvem kunde vide det, hvem brød sig om at vide det? Kammerjomfruen aabnede Døren, smilede og forsikrede, at det var endnu lidt for tidligt til at faae Frøkenen i Tale.

„Det vil i det allermindste vare to Timer, før jeg kan vise mig,“ hørte han hende sige indenfor.

„Det haster ikke,“ svarede Frants godmodig, „jeg kommer altsaa igjen om to Timer.“

Døren blev atter aabnet paaklem. „Kom om en Time!“ hviskede en blød og venlig Stemme ud til ham. — „Kom om en halv Time, men heller ikke et Minut før.“

En halv Time efter var han der igjen, Gazela lod sig tilsyne, frisk og yndig som den unge Morgen, indhyllet i en hvid, broderet

Kjole, der under Gangen viste det fine Omrids af en straagul og knirkende Chagrins Morgenstøvle, kantet med hvidt Pelsværk. Enhver Bevægelse af hendes Klædning udbredte en fin Duft omkring hende. Øinene straaledede, hendes hele Aasyn havde det rene og friske Udtryk, som tilhører Ungdommen og den sorgløse Alder. Paa den ene Side af Hovedet bar hun en lille Kappe eller rettere sagt en Kokarde af Brüsseler Kniplinger og hørøde flagrende Baand, som i Forening med det mørke Haar lod hendes blege Ansigtssfarve blive mere paafaldende.

„Det er dog altfor galt!“ udbrød hun, idet hun traadte ind, „jeg maa nødvendig bede Fader om at jage Dem bort. Nu kan jeg ikke engang faae Tid til at fuldende min Paaklædning.“

Ved det Ufuldendte i sin Paaklædning forstod hun et Par lange, lysebrune Barkhandsker, som hun bar i Haanden og gav sig til at trække paa, idet hun derefter rakte ham den hvide Arm, som stak frem under det aabne Ærme, for at han skulde knappe Handsken. Enten forstod Hardenberg ikke

denne Gunst, eller han lod den upaaagtet, derimod gav han hende en lille Buket Heliotroper og Levkøier, sammenstillede ligesom han havde plukket dem, og fordringsløst ombundne med et Græsstraa.

„Jeg bringer Svar fra Mylord,“ sagde han, „derfor kommer jeg saa tidligt; idag er det min Tour at give Dem en Buket.“

Gazela tog Blomsterne og udstødte et Glædesskrik. Inde imellem de grønne Blade opdagede hun sin Handske fra igaar, sammenlagt og plettet som den var af Frugtsaft.

„Lord Douglas beder undskylde, at han ikke bringer den selv,“ tilføjede Hardenberg; „imorges tidlig Klokken sex tog han med Iltoget til Paris over Lyon. Jeg fulgte ham selv paa Banen.“

Gazela drog Handsken frem med den yderste Spids af sine to Fingre og kastede den ind i Kaminen. Derpaa strakte hun ham Haanden imøde og takkede ham med et Blik, et Udtryk, en Betoning, som indeholdt noget uendeligt blidt og hengivent. Hun fæstede Blomsterne i sit Belte, stak Armen ind under hans, klyngede sig til ham, gik op og ned ad

Gulvet med ham og forlangte, han skulde give hende en nøiagtig Forklaring af alt, hvad der var foregaaet mellem ham og Lorden.

„Jakobe! min Straahat, min Parasol! Kom, saa gaa vi ned i Haven, — jeg tør nok vove mig ud i denne Dragt; siig til Generalen, at vi drikke The dernede. Jeg vil vide Besked om Alt, det var jo i mit Ærinde, De gik. — Naar De vidste, hvor urolig og bange jeg har været!“ vedblev hun med sin bløde, indsmigrende Røst. „Jeg kunde næsten ikke sove den hele Nat. Jakobe maatte sidde oppe, den Stakkel, og læse for mig; jeg kjendte det Hensynsløse og Fremstormende i Deres Natur, og maatte jo befrygte Alt. — Hvorledes bar De Dem ad?“

„Sagen er ganske ligefrem,“ svarede han. „Jeg bad ham om Handsken, og Generalen stod og saae paa, at Lorden gav mig den; videre er der ikke at sige.“

Gazela standsede, stillede sig foran ham og saae vist paa ham med sine store Øine. „Nu skal jeg sige Dem noget,“ udbrød hun, „De taler ikke Sandhed, og det er en stor Feil, værre end alle mine, veed De det? De

aner ikke, at jeg har ladet Dem udspionere, Tjeneren fortalte Jakobe, at hele Hotellet har været i Oprør i Nat, at denne besynderlige Englænder var krøben op ad en Stige paa Altanen, at en af Opvarterne saae, De kastede ham ned i Haven, maaske har De dræbt ham, det kunde nok ligne Dem, idetmindste er det vist, at De har slaaet den store etruske Vase og alle de smukke Urtepotter istykker, som stode ude paa Plainen. Det er dem, vi nu skal ned og tage i Øiesyn.“

Jakobe bragte Hat og Parasol, lidt efter kom Generalen ud af sit Værelse, og de gik ned for at drikke The i Haven. Imidlertid gav Hardenberg et Billede af Douglas oppe paa Muren. Gazela var henrykt, hendes Ord og den udeelte Opmærksomhed, hun vedblev at vise ham, vidnede om, at han var kommen hende nærmere end nogensinde før. Han derimod var uforandret, den samme idag som igaar.

Senere op paa Formiddagen rede de alle Tre ned til den romantiske Bjergdal, som indeslutter Vaocluse. Gazela tog sig pragtfuld ud tilhest, enhver Bevægelse aabenbarede

en ny symetrisk Linie, en ny Harmoni i hendes lette og bøielige Skikkelse; hendes straalende Humør, det friske og barnligglade Udtryk, Alt kom hende tilhjælp, dertil et lykkeligt og seirrigt Smil, som lod formode, at hun var sig enkelte af disse Fortrin bevidst. Man havde jo omtalt dem fra hendes tidligste Barndom, smigret hende, forgudet hende, lovsungen hende i Vers og i Prosa, hvorledes skulde det da være muligt andet? — Hvad saa og oplevede hun da denne Dag, som hun ikke havde seet tilforn? Var det den friske Luft, de solbelyste Bjerge og Floden, der bugtede sig med sin klare Strøm mellem Dalens Stene, var det Generalens velsignende Smil, eller Hardenbergs omhyggelige, agtpaagivende Blik og den Behændighed, hvormed han greb Tøilen og ledede hendes Hest over Klipper og Stene, eller var det maaske disse forenede Omstændigheder tilsammen, der gjorde, at Alt idag forekom hende nyt og fremmed, rigere og herligere end nogensinde før? Hun sad tavs og opmærksom og lyttede til hans Fortælling om det, han selv havde opfattet af Naturen og gjort til Gjenstand for

sin Tanke; det overbevisende i hans Stemme, det ildfulde Liv, han fremmanede for hende, hans Udbrud og Henrykkelse tiltalte hende med en forunderlig Magt og lod hende følge med i den friske Strømning, han bragte over hendes Tilværelse. Hun greb sin Faders Haand, kyssede den og forsikrede ham, at saa lykkelig en Dag havde hun aldrig levet. — Det er bestandig vor egen Stemning, som giver alt omkring os Liv og Farve.

„Nu er det afgjort,“ sagde hun paa Hjemveien fra Vacluse og efter en lang og dyb Tavshed. „Nu veed jeg hvad jeg vil, naar jeg kommer hjem, — jeg vil være Petrarch og give Alverden Udsagn og Vidnesbyrd om, hvad min Sjæl gemmer, skildre mine Drømme, mine Længsler, min Tankes lønligste Fostre.“

„Og blive ved at tegne Næse, Øren og Øine, altid efter den samme Model,“ sagde Hardenberg smilende. „Kjender De da Verden eller Menneskene, har De oplevet eller følt, hvad De vil skildre?“

„Jeg har Fantasi og kan forestille mig det.“

„Ja, i den brede Almindelighed, men Enkelthederne, Nuancerne, de tusinde Facetter,

der hver for sig danner sin Side af det Hele, det Eiendommelige, som gjør en Person til Person, kjender De dertil? Har De nogensinde faaet en Sjæl til at oplade sig for Dem, en Lidenskab til at gløde for Dem, en Længsel til at sukke efter Dem?“

„Behøves det?“ spurgte hun uskyldig.

„Ja, saavist som en Maler aldrig har malet et Landskab uden Studie, eller en Billedhugger fæstet sit Billede i Leer uden at benytte Virkeligheden til Forbillede. De maa have seet, hvad De vil skildre, ellers faaer De ikke Hjertet til at slaa i Deres Figurer, og saa tro Andre ikke paa dem. Lykken og Savnet, Smerten og Lidenskaben maa De have følt, større og inderligere end alle Andre, ellers kan De ikke give Deres Skildring Ild, Farve og Styrke; — saadan noget fantaserer man sig ikke til. Lad heller den Tanke fare. Jeg kjender kun een Kvinde, der har naaet det Maal, De taler om, Georges Sand, men hun har ogsaa skaaret sig tilblods paa alle Stene underveis og efterladt Stykker af sin Klædning i enhver Tjørn. Hun har betalt det med sin Stilling som Kvinde, som Hustru,

med sit Navn, sit Rygte, tilsidst har hun be-
grædt sin egen Storhed, fordi den kostede
hende mere, end den var værd, og fordi hun
gav mere bort, end hun fik tilbage.“

„Saa vil jeg ikke være Petrarch,“ sagde
Gazela, „men jeg vil reise hjem og formæle
mig med Andersen eller Alfred de Musset, —
maaske med Victor Hugo; en Digter er og
bliver dog den, der bedst forstaaer en Kvinde,
han vil bringe alle Blomster i mit Hjerte til
at springe ud, han vil hæve mig over det
Trivielle, opad mod det Rige, det Store, det
Skjønne, kun han vil forstaa mig i mit Savn
og i min Længsel og lade mig føle, at mit
Hjerte banker.“

„Naar De vidste, hvor ofte jeg har ladet
mig fortælle sligt,“ sagde Hardenberg leende.
„Bestandig tale vor Tids unge Damer om at
blive forstaaede, som om de gik og bar paa
de meest uudgrundelige Gaader. Hvem har
sagt Dem, at De besidder nogensomhelst Evne
til at følge med opad mod det Store og
Skjønne, eller at Deres Bryst gjemmer disse
Poesiens Kilder, som han skal faae til at
springe? — Selv om det var Tilfældet, saa

vogt Dem for at betro Dem til en Digter, tvivl paa ham, selv naar hans Øie straalere og han bringer Deres Hjerter til at banke, mens han fylder Deres Øre med Musik. — Uforsigtige! det er ikke Deres Skjønhed, som blænder ham, ikke Deres Sjæls Skatte, han henrykkes af, han smigrer Dem for at faae Dem til at tale, han prøver og veier Deres Ord; mens De er Ild og Begeistring, er han Beregning, han laaner Deres Tanker eller lader sig inspirere af Dem til andre. Lettroende! vogt Dem! han bemægtiger sig Deres Aasyns Plastik, Deres Udtrykks Renhed, Deres Organs bløde Afvexlinger, Friskheden og Følelsen, som farver Deres Ord; han raner alle disse ubevogtede Skatte, skriver dem op og sælger dem siden for sine egne. Ligesom man i Oldtiden ved den Kunst Transfusion forstod at indgyde nyt Blod i gamle Aarer, saaledes er De et Middel til Foryngelse for ham; det er ofte Deres Indfald, der har faaet hans Samtid til at juble, det er Dem, man beklapper under denne Gøglers Navn, og han udraaber sit „Heureka“, berustog henrykt, ikke for en Skjønhed, han har vundet, eller en

Sjæl, der har udfoldet sig for ham, men for en Idee, den gav ham til Benyttelse. — Denne Ynde, denne Renhed og Uskyld, det Frimodige og Uberørte, der tager sig saa herligt ud hos Dem, forstaaer han behændigt at lægge ind i sin Bog og vise det frem for Publikum, sat om paa Vers eller under Belysning af et Theaters Lamper, af Garderobeforvalterens uægte Sølvborder, Vat og Sminke. — Men hvis De nu traf En af dem, De nævnede, bedre og ædlere end jeg her har omtalt, hvis det endog skulde lykkes Dem at fortrylle ham og han saae sig blind i Straalerne af Deres Øine, hvad saa? — til Slutning blev det dog kun Dem, der tilhørte ham, ikke ham, der tilhørte Dem. — Han bytter aldrig sine Laurbær bort for Deres Myrther.“

XI.

Det var i Bagnères de Luchon, den næste Hvide fandt Sted. Generalen havde valgt Veien over Nimes og Toulouse, og studeret de romerske

Mindesmærker i Skulptur og Bygningskunst paa begge Steder; han havde desuden skrevet en videnskabelig Afhandling over Thomas Aquinas, hvis Sarkofag blev viist i Dominikanerkirken. Gazela fandt sin Faders Arbeide overordentlig interessant, især naar hun maatte læse det selv, det vil sige, tage det i saa smaa Portioner som muligt.

Den gamle General saae Roserne blomstre paa sin Datters Kinder, hun hilste hver Morgen med Sang og Smil og en lysende Pande. Der var ikke mere Tale om Træthed eller Anstrængelser. Hun red ud med Hardenberg og aldrig uden ham, gjorde lange Fodtoure til Bjergene, til Skovene, til Vandfaldene, saae med hans Øine og tilstod for sig selv, at det var et stort og umaadeligt Liv, han oprullede for hende. Stene, Træer og Planter talte et hidtil uhørt Sprog, hun følte sig rigere og lykkeligere end før, det kostede hende ogsaa mindre Umage at være det, Lykken kom af sig selv. Hendes Lyst og Villie var bleven en anden, istedetfor at herske lod hun sig nu befale, istedetfor at bestemme, spurgte hun, hvorledes det skulde være. Paa

enhver Ridetur oplevede hun noget efter sit Begreb Nyt og Interessant og sluttede Beskrivelsen herom med den Forsikring, at den sidste Udflugt havde været langt morsommere end alle tidligere.

Der var noget i hendes Indre, som arbejdede sig i Veiret nu. Det gik hende som Planten, naar Sommervarmen kommer, den skyder frem over det falmede Løv, gennem vissent Mos og tørre Kviste for at naae Luften og Lyset, den maa frem, den skal frem, det nye Liv begynder. Naar hun saa lagde Mærke til Frants, forekom det hende, ja hun var vis derpaa, at den tidligere Ligegyldighed, han havde viist i hendes Nærværelse, var forsvunden; han sagde hende aldrig noget Behageligt, som alle Andre gjorde, men han rystede ikke mere paa Hovedet over hendes Egenheder, han spottede heller ikke mere, tvertimod, han lyttede med Opmærksomhed naar hun talte og gav Agt paa hende, selv naar hun tav.

„Tak!“ sagde hun, da de en Dag kom hjem fra en lang Fodtour, og hun rakte ham begge sine Hænder. „Tusinde Gange Tak for

alt hvad De har fortalt og viist mig. Det er forunderligt, men mit Syn er blevet skarpere, min Horisont rykker saa uendelig langt tilbage, og min Sjæl er fyldt af Skjønhed og Lykke. Den ensomme Fugls Sang derinde i Fyrreskoven, Blomsternes Liv, deres Skjønhed, naar den røde Aftensol kaster sit Streifflys hen over dem, Duggen og Spindelvæven paa Brombærrankerne oppe i Kløften, Landsbyklokkernes Klang, Vellugten, Stilheden, Størheden fylder mig, det er som jeg skulde græde, nei, ikke græde, men folde mine Hænder og bede. — O, det er herligt, vidunderligt, jeg føler, at jeg lever, jeg føler Solskin i mit Hjerte. — Og alt dette har jeg ikke vidst, ikke troet eller anet før, — jeg stakkels lille Gazela!”

„Nu groer De opad,” sagde han med en Røst saa mild og blød, som hun ikke havde hørt tilforn; „nu spirer det. Saadan skal det være.”

„Aa, hvad vil det sige, at det spirer? blomstre maa det, det skal blomstre!” tilføiede hun heftig og bevægede sin lille Fod frem og tilbage paa Gulvet.

En Morgen var Generalen beskæftiget med at tegne Grundplanen af det gamle Amphitheater i Nimes; det skulde maaske være hans næste Værk. Han kaldte Gazela og Hardenberg ind til sig for at forklare dem Stedets Indretninger og hvortil alle de forskjellige Rum og Loger omkring Bygningen havde været bestemte. Hardenberg lyttede til med stor Opmærksomhed, Gazela stod og lænede sig over Bordet ved hans Side, saa nær, at hendes duftende Haar næsten berørte hans Kinder. Hendes Øine vare vekselsvis rettede paa det ligeoverfor hængende Speil, der viste Hardenbergs Profil, og paa de mørke Regnskyer udenfor, som tilintetgjorde denne Dags Udflugter. Pludselig følte Hardenberg en blød og varm Haand lægge sig som en Ring over hans Pande.

„Stryg dog det kjædelige Haar tilbage,“ sagde hun. „Det skjuler jo hele Panden og falder Dem lige ned i Øinene. Jeg har vist sagt Dem det over hundrede Gange. — Kom saa med mig, jeg har ogsaa noget at vise Dem, egenlig en stor Gunst, hvis De blot forstod at skjønnede derpaa.“

Hun ilede foran ham til Døren. Generalen blev siddende og forbedrede sin Tegning. Hardenberg fulgte hende.

Det var hendes eget Værelse, han for første Gang fik Lov at betræde, et lille, nydeligt Kabinet, der vendte ud til en Have, og hvis Vinduer overskyggedes af et gammelt, hvidblomstrende Akasietræ. Enhver Gjenstand vidnede om Gazela, det var hendes Smag med Blomsterskaalerne paa Borde og Konsoler, hendes Duft, hendes overdaadige Luxus og Ødselhed allevegne. Der var en Idee i enhver af de spredte Smaating, som opfyldte dette Skjønhedens Arsenal, og undertiden ere Gjenstandene et ligesaa rigt Udtryk for Tanken som Sproget, — hvad kan en Vifte ikke forklare, hvad kan en Blomst ikke sige?

Jakobe sad og hæklede ved det aabne Vindue og lyttede til de forskjellige Melodier og Signaler, som den mandlige Deel af Bade-gjæsterne i Luchon i daarligt Veir fordriver Tiden med at udføre paa Klaphorn og Trompeter. Gazela vilde flytte en Gyngestol hen til Vinduet, men den var hende for tung; hun

saa paa sine Hænder, der vare blevne røde af Anstrængelse, lod Stolen falde og sagde:

„Kom og hjælp mig, Jakobe! Flyt den Stol derhen, luk saa Vinduet og læg en af mine Fodpuder for Hr. Grevens Fødder. Vi maa vise ham megen Opmærksomhed. Fader har imorges fortalt, at han tæller Fyrster og Hertuger af Brunsvig i sin Slægt, længe, længe før der har været Tale om Familien Povitz.“

„Hvad skal dog alt dette betyde?“ spurgte Hardenberg.

„Det skal De faae at vide,“ svarede hun smilende. „De har gjentagne Gange skildret mig *Deres* Ideal, noget indirekte vel, men dog tilstrækkelig tydeligt, idet De hos en Anden nævnede en Bunke Feil og Mangler, som hos Deres Gudinde naturligvis maatte være forvandlede til ligesaa mange Fuldkommenheder. Jeg behøver ikke at sige, hvem denne Anden er, vel? — Nu skal De faae at vide, hvad jeg forstaaer ved en Mand, og De skal lære *mit* Ideal at kjende.“

Med disse Ord gik hun hen til en lille Reisepult, indlagt med Perlemoder i sort

chinesisk Lak, aabnede den og udtog endeel trykte Papirer, omvundne med et hvidt Atlaskes Baand. I disse Blade gjenkjendte Hardenberg Nummere af en illustreret, dansk Tidende. Gazela lod sig langsomt synke ned i en Lænestol ligeoverfor ham, modtog en Fodpude af Jakobe og ordnede Numrene efter deres Følge.

„Behag nu at forholde Dem rolig og lytte til med dyb Opmærksomhed. — Men stryg først denne Urskov tilbage fra Panden, ellers kan jeg ikke læse. Jakobe maa heller ikke forstyrre mig; hvis Du græder, som Du pleier, naar vi komme til det rørende Sted, saa viser jeg Dig strax ud af Værelset.“

Det, hun læste, var en lille Historie, i Korthed af følgende Indhold:

Paa Kjøbenhavns Rhed laa en Aften en dansk Fregat, udrustet til at lette Anker ved første Ordre. Chefen var bleven kaldt fra-borde og havde givet Næstkommanderende Befaling til at nægte Enhversomhelst Landlov, før han vendte tilbage. Strax efter Solnedgang kom en af de yngre Officerer og bad ham indtrængende og bønligt om Tilladelse

til at tage bort, blot paa to Timer. Marnolf, det var Næstkommanderendes Navn, afslog det og fortalte ham, hvor bestemt det Forbud var, han havde modtaget fra Chefen. Lidt efter fremstillede den unge Officeer sig paany og gjentog sin Bøn. „Det er mit hele Livs Fremtid og min Lykke om at gjøre,“ føiede han til. „Blot en eneste Time.“

De to Officerer vare Barndomsbekjendte og havde bestandig været knyttet til hinanden ved et trofast Venskab.

Marnolf rystede paa Hovedet. „Hvad Du forlanger, er en Umulighed,“ sagde han. „Jeg for min Person er lige saa ilde faren som Du. Iaftes sidder jeg oppe i Klubben med denne forbandede Hofjægermester Sander. — Det er en daarlig Person, en Praler, Dranker, Spiller, maaske det som værre er, men man taaler ham nu engang i godt Selskab. Først vilde han drikke paa en lykkelig Reise med mig og lod bringe den ene Flaske ungarsk Vin hedere end den anden, saa Sherry, saa Champagne, Gud veed hvad det Altsammen var. Derefter kom Kortene for en Dag; vi havde Tiden for os og brugte

den vel; jeg tabte ikke blot hver Skilling, jeg havde hos mig, men ovenikjøbet hundrede og sexten Rigsdaler, som jeg gav ham mit Æresord paa at sende ham inden imorgen Middag. — Hvad synes Du? — Maaske gaa vi tilsøs naar det bliver Dag, maaske endnu inat, og ingen Udvei til at klare Sagen, fordi jeg ikke kan komme iland. Jeg er nærved at blive desperat; men Chefens Bud maa lystres alligevel, det forstaaer Du nok, Adler!“

Den unge Officer bevægede sine Læber til en ny Bøn; der laa en ubeskrivelig Fortvivlelse i alle hans Miner, medens han strakte Haanden ud og hviskede:

„Blot en eneste Time!“

„Du bliver ombord,“ gjentog Marnolf, „saadan lyder Ordren, og den har Du hørt.“ Med disse Ord greb han ham i Armen og drog ham længer tilbage paa Skandsen. — „Hvis Du alligevel ikke vil lystre,“ tilføiede han dæmpet, „saa bliver det ret strax mørkt, der ligger to Færgebaade om Bagbord af os; tager Du din Frakke over Dig og jumper ud af Kanonporten ned i den ene, saa veed jeg af Ingenting, jeg seer saa daarligt i Tus-

mørke. Desuden er jeg Næstkommanderende og ikke Spion. Nu forstaaer Du min Mening.“

Adler greb hans Haand, trykkede den, han vilde gjerne have omfavnet ham, hvis det ikke var saa aldeles mod Respekten. Et Øieblik efter benyttede han sig af Skumringen til at stige ned i en af de omtalte Færgebaade og lod sig ro iland.

Tiden gik; inde fra Toldboden kunde man høre Klokken slaae otte, den slog ni, og det blev fuldstændig mørkt. Adler var endnu ikke vendt tilbage, skjøndt han havde lovet at være ombord for en Time siden. Marnolf gik frem og tilbage oppe paa Kommandobroen, røg en forfærdelig Mængde Cigarer og lod til at være fortabt i dybe Betragtninger.

Pludselig lød Baadsmandspiben, Chefen vendte tilbage. Næstkommanderende gik hen for at tage imod ham ved Faldrebet.

„Alt i Orden?“ spurgte den gamle Officer, da han kom op paa Dækket.

„Alt i Orden, Hr. Kommandør!“ gjentog Marnolf og hilste.

„Ingen af Officererne faaet Landlov?“

„Nei!“

„Ingen?“ gjentog Chefen.

„Jeg havde jo min Ordre.“

„Hvordan kan det da være, at jeg mødte Lieutenant Adler listende omkring inde paa Broen for at faae en Baad til at ro sig ud. Han søgte at undgaa mig, men mine gamle Øine see ret godt endnu. Han sidder nu hernede i Chaluppen og gaaer indtil videre i Arrest. — Jeg forbyder mit Mandskab at gaa iland, og knap er jeg fraborde, før Officererne handle lige imod min Befaling; det er smuk Mandstugt at begynde med, endnu før vi stikke i Søen; men han kan være rolig for, der skal blive statueret et Exempel.“ — Den gamle Chef havde efterhaanden talt sig varm, han gik nogle Gange op og ned ad Dækket, stillede sig derefter foran Marnolf og betragtede ham spørgende.

„Jeg har Intet dertil at svare,“ bemærkede Næstkommanderende.

„Det veed jeg; men De var idetmindste vidende om hans Ønske; han tilstod, at han havde bedet Dem om Lov til at gaa fraborde, og at De afslog det. — Saameget værre for ham. Imorgen skal Krigsretten afgjøre Resten.

— Jeg har været i Marineministeriet,“ tilføiede han lidt efter, „bestandig det samme Smøleri, vi komme sandsynligviis ikke afsted i de første otte Dage.“ — Dermed hilste Chefen og gik ned i sin Kahyt.

Næste Morgen tog Marnolf iland for at ordne Sagen med Hofjærgermesteren. I hans Bolig laa der et særdeles artig Brev, dateret den foregaaende Aften, hvori Sander erklærede at have modtaget 116 Rd. fra Marnolf, og at dermed alt Mellemværende var afgjort. Marnolf stod som himmelfalden; han vendte og besaae Brevet, men fattede Intet. Strax efter kom hans Oppasser ind og meldte, at der stod en fremmed Dame udenfor, som ønskede at faae Kaptainen itale.

„Jeg har ikke Tid at tale med Nogen,“ svarede Marnolf.

Tjeneren blev staaende. „Det er vist ellers ikke for Løiers Skyld, hun kommer,“ bemærkede han; „hun ryster og giver sig saa det er en Ynk, og saa staaer hun og tørrer Øinene og bider paa den Stump Gardintøi, hun har til Lommeklæde.

„Hvem er det?“ spurgte Marnolf utaalmodig.

„Jeg skal ikke kunne sige det, for der er ikke saa meget Ansigt at see, som jeg kan sætte min Tommeltut paa; men hun lader til at være ung og pæne Folks Barn.“

„Siig, jeg skal reise.“

„Hr. Kaptain! hun er saa umaneerlig bedrøvet.“

„Lad hende da komme ind.“

Døren blev i det Samme aabnet, en ung Dame traadte hurtig ind i Stuen. Da hun slog det tætte og dobbelte Slør tilbage, hvori hun havde indhyllet sit Hoved, udstødte Marnolf et Forundringsudbrud; han kjendte denne Dame og vidste, at hun hørte hjemme i en af Hovedstadens rigeste og mest aristokratiske Familier. Hun var ung og henrivende smuk. I dette Øieblik var hendes Ansigt ligblegt, Øinene hede og brændende og omgivne af en dyb og blaalig Fure; det hele yndige Aasyn viste et Udtryk af dyb og lidenskabelig Smerte. Hun havde svøbt et stort og mørkt ostindisk Shawl om sig; indenfor dette kom en Morgenkjole tilsyne, sammenholdt med et Saffians

Bælte og iøvrigt kun halvt tilknappet; et blaaligsort og rigt Haar var skjødesløft heftet op under en lille Kappe; Alt vidnede om, at hun denne Morgen kun havde skænket sin Paaklædning saare ringe Opmærksomhed.

Marnolf havde mødt hende i Selskabslivet, der var hun den overmodige og seirrige Herskerinde, straalende i Flor og Blomster og Kniplinger, der lynede Juvelerne i hendes duftende Haar, der var hendes fristende Blik, hendes Smil en Gunst, medens hun saae sig omringet og hyldet af Alt, hvad der var udmærket ved Rigdom, Rang eller Talent. Nu mødtes de igjen, ude i Nyboder, i et lille, lavt Værelse, hvis Gulv var i den Grad bestrøet med Lærred, Seilgarn, gamle Aviser og en Mængde andre Gjenstande fra Indpakningen til Reisen, at hun næppe vidste, hvor hun skulde sætte sine Fødder. Paa Bordet saaes et nedbrændt Lys, en halvtømt Vinflaske, et Spil Kort og en blankpoleret Sabel, paa en af Stolene to uhyre lange Vandstøvler, kjærligt sammenknyttede i deres egne Stropper. Mellem disse Omgivelser stod hun halvpaa-klædt, bøiet af Fortvivlelse, skjælvende og

støttende sig til en Stol for ikke at falde. Hun knugede Tørklædet i sine Hænder, foldede dem derefter ydmygt og bedende foran ham, og ventede næppe til Døren var lukket efter Oppasseren, før hun udbrød:

„Kjender De mig? — Jeg er Helene Fersen. — Jeg har seet Dem før, en Selskabsaften, et eller andet Sted, — jeg husker ikke hvor,“ tilføiede hun med denne fornemme Skjødesløshed, der saarer uden at ane det. — Nu kommer jeg til Dem, nei, afbryd mig ikke, — Lieutenant Adler har fortalt om Dem. Alt, hvad der kan tænkes bravt og stort og hæderligt hos en Mand, har han tillagt Dem. — Adler og jeg ere trolovede, man har modsat sig vor Forbindelse; de sige, han staaer under mig i Rang, i Stand, selv i det, de kalde Formue. — Endelig har jeg beseiret dem alle, min Fader gav sit Samtykke. Jeg vilde tale med Adler, — igaar, — veed De, han tog bort fra Skibet uden Tilladelse? — Han er bleven arresteret, — o, min Gud, min Gud! jeg er saa grændseløs ulykkelig, — er det da saa slemt at forlade sit Skib blot et Øieblik, for at jeg kunde give ham det gode Budskab

med paa den lange Reise? — Han vil blive dømt, — frels ham! Jeg har ingen i hele Verden at henvende mig til, uden Dem.“

Disse afbrudte Sætninger bleve fremstammede med tørre og brændende Læber, med en Stemme, der skjælvede og kæmpede for at undertrykke Graaden. Da hun tav, sank hun ned for ham og skjulte Ansigtet i sine Hænder.

Marnolf var dybt grebet af denne Smerte, der viste sig med et saa sandt og rørende Udtryk. „Tak, fordi De vilde komme til mig. De kan stole paa, der skulde heller Ingen være mere redebon til at hjælpe Dem, end jeg, hvis der blot gaves en Udvei, et eneste Middel dertil, men Chefen er rasende, Krigsretten vil dømme Adler, det kan Ingen forhindre.“

Hun sprang op, hurtigt og lidenskabeligt, og gjentog: „Dømme ham, det er vel det Samme som at straffe ham, ikke sandt? — Hjemme vil de bryde Staven over ham, min Fader tager sit Ord tilbage; en straffet Officer i Fersens Familie! — jeg kjender ham saa nøie, enhver Tanke om vor Forbindelse

vil være umulig. — Godt! saa veed jeg, hvad jeg vil, jeg tager hen til Deres Chef, selv om jeg skal opsøge ham i Krigsretten, jeg fortæller dem alle, at det kun var for min Skyld, han forlod sit Skib, mine Bønner, mine Overtalelser, som bevægede ham dertil. — Hvorfor seer De saa vist paa mig? De finder det maaske meget borgerligt, at jeg saa lidt forstaaer at beherske mig, — jeg er sønderknust, jeg har Feber, mit Bryst brænder, jeg holder saa ubeskriveligt af ham, hvorfor skulde jeg da ikke vove at handle for ham?“

Marnolf rystede paa Hovedet. „De vil ikke kunne hjælpe ham det allermindste,“ svarede han.

„Han er da fortabt,“ hviskede hun trøstesløs. — „Det vil sige, jeg er fortabt,“ tilføiede hun lidt efter, da Marnolf vedblev at tie. „Kjære Hr. Kaptain Marnolf! er der Intet, slet Intet, som kan frelse ham? — Hvergang Deres Navn blev nævnet, saae jeg ham begejstret og stolt, fordi han kaldte sig Deres Ven, han glemte at tale om mig for at fortælle om Dem. „Naar vi nu gaa tilsøes,“ sagde han en Aften, „og De beder en Bøn for mig,

saa bed ogsaa for ham; thi hvis jeg nogensinde skulde komme i en bitterlig og stor Nød, og nogen Anden kunde hjælpe mig, saa veed jeg, at Marnolf vil gjøre det.“

„Sagde han det?“ svarede Marnolf. „Føiede han ikke til, at hans Familie engang har viist mig den største Tjeneste, man kan vise en Fremmed?“

„Det husker jeg ikke, — i alt Fald ikke i dette Øieblik,“ svarede hun og sænkede sine store Øine for det skarpe og ufravendte Blik, hvormed han vedblev at betragte hende. Der fandt en dyb og aandeløs Tavshed Sted i Stuen, Marnolf lod til at gruble over Noget, hans Pande trak sig sammen, pludselig syntes det at lysne i ham, han hævede sit Hoved, og Pandens Rynker vare forsvundne.

„Han kan maaske blive frelst,“ udbrød han og reiste sig. — „Jeg veed et Middel, et eneste; men det vil koste noget.“

„Aa, hvad siger det!“ raabte hun overmodig, „jeg er rig, meget rig, — bestem blot!“

Han saae forbavset paa hende. „De har ikke ret forstaaet mig,“ sagde han med et sørgmodigt Smil. „Det, jeg mener, kan De

ikke betale med Penge. — Vend tilbage til Deres Hjem, min Tjener skal hente Dem en Vogn, græd ikke mere, jeg vil handle for Dem, saa godt jeg kan.“

Hun sank atter ned for hans Fødder; der var et Udtryk i hans Øine, i hans Røst og i hans dybe Alvor, som vakte Tro og Tillid; hun greb hans Haand og fremstammede alt, hvad et overstrømmende Hjerte har at byde af Tak og Velsignelse. Hun var vidunderlig smuk i dette Øieblik.

„Jeg kan ikke komme til at tale med Adler, før i Forhøret“, sagde Marnolf; „han sidder arresteret ombord i Fregatten, men jeg vilde gjerne have et Tegn fra Dem, hvoraf han kan see, jeg handler i Deres Navn. — Hvad skal det være?“

„Denne lille Naal har tilhørt hans Moder; han gav mig den forleden.“ Hun drog en Naal fra sin Klædning, dannet af fem Stene i Form af en Stedmoderblomst, det franske *pensée* og med Omskrift *à moi*. Derefter svøbte hun sig ind i sit Shavl, fæstede Sløret om Hovedet, saae sig forgæves om i Stuen efter et Speil og forsvandt som en Aaben-

baring, uden at lade andet tilbage end den blide Vellugt, der udstømmede fra hendes Person.

Marnolf gik en Stund tankefuld op og ned ad Gulvet, derpaa knappede han sin Uniform sammen og forlod Stedet. Næste Middag Klokken tolv blev Krigsretten sat ombord paa Fregatten. Fem Officerer dannede en Kreds omkring et stort Bord i Chefens forreste Kahyt, Adler blev kaldt frem og Forhøret skulde begynde, da Marnolf pludselig reiste sig fra sin Plads og stillede sig ved Adlers Side.

„Det sømmer sig ikke, at jeg sidder som Dommer her“, sagde han, „eftersom det er mig, der er Aarsagen i den Forseelse, Lieutenant Adler anklages for. — Jeg gav ham Lov til at gaa fraborde.“

Denne Erklæring, som blev aflagt med en Stemme, der i Begyndelsen lød dæmpet og skjælvende, med en Pande, der var fugtig af Sved, og med et Udtryk, som vidnede om, hvor meget ethvert Ord kostede, vakte almindelig Forbavselse. Ingen af de Tilsteværende lod dog til at være i den Grad greben som Adler; han strakte Haan len afværgende frem,

som om han vilde standse Kapitainens Bekjendelse og udbød:

„Hvad siger De, Hr. Kapitain! Det er jo ikke Tilfældet.“

Marnolf undgik at see paa ham; han holdt sine Øine fæstede paa den gamle Kommandør og vedblev:

„Een ad Gangen, om jeg maa bede. Det forholder sig som jeg har sagt, og der er vel Ingen af de Tilstedeværende, som antager det for rimeligt, at jeg skulde finde paa at anklage mig for en Feil, jeg ikke har begaaet. — Nægter Lieutenanten, at det var mig, der gjorde Dem opmærksom paa de to Færgebaade, der laa om Bagbord af os?“

Adler tav.

„Var det ikke mig, der raadede Dem til at vente til Mørket faldt paa? Føiede jeg ikke til, at De skulde svøbe Dem ind i Deres Overfrakke og krybe ud igjennem en af Kanonportene, ned i Baaden?“

Adler stod med bøiet Hoved, han svarede ikke.

„Hvorfor begik da Kapitainen dette Brud

paa al Disciplin, stik imod min Befaling?“ spurgte Chefen.

„Jeg havde spillet oppe i Klubben og kom til at skyldte Hofjægermester Sander hundrede og sexten Daler, som jeg gav mit Æresord paa at betale, inden vi reiste. Lieutenant Adler gik hjem og hentede Pengene, han betalte min Gjæld for mig. Her er Kvittering for den, dateret fra igaar.“ — Dermed fremlagde han det Brev, han havde modtaget fra Sander. „Hjemme hos mig maa Lieutenanten have tabt en Brystnaal, som jeg fandt paa Gulvet og erindrer at have seet ham bære“. Han tog Naalen med Stedmoderblomsten frem og viste den til Adler. „Gjenkjender De denne Naal?“ spurgte han. „Har De ikke fortalt mig, at den er et Arvestykke i Deres Familie?“

Marnolfs Røst var efterhaanden bleven lydeligere og mere bestemt, kun var han bleg som man aldrig havde seet ham før, og den dybe Rynke vedblev at fure hans Pande. Adler syntes at skulle synke sammen under hans Ord. Ingen af de tilstedeværende Officerer fattede Aarsagen til den heftige Bevægelse og

de forskjellige Stemninger, hans Ansigt var et Udtryk for. Da han saae Naalen, udstødte han et Raab, den var et Budskab, der bragte Lys, nu forstod han alt, han foldede sine Hænder, traadte Marnolf et Skridt nærmere og vedblev at see paa ham med et ubeskriveligt rørt og taknemlig Blik. Han søgte efter Ord, men fandt dem ikke, han traadte atter tilbage, bøiede sit Hoved og vedblev at tie.

„Gjenkjender De Naalen?“ spurgte Marnolf, „er den Deres eller ikke?“

„Jo, jo! det er min Naal,“ svarede han dæmpet og klangløst.

„Har De mere at sige? spurgte Chefen.

„Ikke synderligt,“ svarede Marnolf frimodigt. „Jeg har aflagt den Bekjendelse, som jeg troer er tilstrækkeligt til at dømme i Sagen. Før jeg kom ombord, lovede jeg, at værne om ham, Lieutenanten, saa godt det stod til mig. Man maa holde sit Ord. Faldt der en Dom over ham, vilde Liv og Død være afhængig deraf for dem, der holde af ham; min Skjæbne ligger der ikke saa stor Magt paa, den vil Ingen sørge over.“

Da Marnolf tav, blev Adler adspurgt, hans

undvigende Forklaring og den synlige Usikkerhed, der laa i de fleste Svar, mægtede ikke at svække Kapitainens Selvanklage. Marnolf havde havt ti overbevisende Ord for ethvert af hans.

„Retten erkjender det Høimodige i Deres Svar“, sagde den gamle Chef, „og Deres hele Adfærd i denne Sag gjør Dem Ære, men her kommer det an paa Sandhed, kun Sandhed, og den er ingen af Deres Dommere i mindste Tvivl om, dertil see vi for skarpt. — De er frikjendt paa den hæderligste Maade, behag at lade Dem give Deres Sabel tilbage. Kapitainens Adfærd vil blive indberettet endnu idag.“ Dermed var Krigsretten hævet.

Da Adler kom ud fra Chefskahytten slyngede han begge sine Arme om Marnolfs Hals, skjulte sit Hoved ved hans Bryst og hviskede:

„Marnolf, min ædle, min eneste Ven! hvad har Du gjort for mig?“

„Vil Du bare tie stille“, sagde Marnolf. Jeg lovede hende det imorges.“

Otte Dage efter var Marnolf afskediget fra Søetaten.

Gazela havde læst med megen Følelse og anvendt hele sit bløde Organs Vellyd og Musik paa at forøge Tilhørerens Interesse. Af og til holdt hun lidt op, blot saalænge som hun behøvede for at overbevise sig, om han ogsaa var tilstrækkelig opmærksom. Jakobes Hækle-tøi hvilede i hendes Skjød, hun sad og tørrede sine Øine, Hardenberg derimod gyngede sig paa sin Stol og pillede Blomsterne istykker i den nærmeste Vase. Hans Aasyn antog efterhaanden et Udtryk af Spot og Tvivl. Da Gazela endelig tav og saae hen paa ham med en spørgende Mine, som om hun ventede sig et Udbrud af hans Beundring, reiste han sig smilende.

„Hvad dog de Avisskrivere og Romanforfattere kan finde paa,“ sagde han, „altid i den syvende Himmel, altid overspændte og fantastiske. Det er denne usunde Føde, der fordærver vore unge Damer. I deres indbildte Verden møde de lutter Helte, løbske Fyre, der rutte med Liv og Ære, som om det var en Tvebak, de gav bort; i den virkelige Verden derimod, hvor alt gaaer mere ædrueligt til, finde de kun jevne og skikkelige Folk,

der holde sig til Jorden, dem rynke de paa Næsen af, de kjede dem.“

Gazela saae forbavset paa ham. Hun blev dybt bedrøvet over dette hensynsløse Svar.

„Men Marnolf da“, udbrød hun, „min Helt! mit Ideal! hvad siger De om ham?“

„Deres Marnolf er en stor Tosse, han stikker jo en Skov ibrand for at brænde en Myg.“

Hun vendte ham Ryggen, svarede ikke, men saae hen paa Jakobe, medens hun samlede sine Papirer sammen og gjemte dem i Skrivepulten. Hardenberg gik til Vinduet, kastede et Blik op mod Regnskyerne og forlod derefter Værelset.

XII.

I Luchon blev Gazela snart en af de mest feterede Skjønheder blandt Badegjæsterne. Det var Stedet, hvor ikke blot Frankrigs, men hele Europas fornemste og rigeste Aristokrati lod sig sig see. Russiske Fyrster, polske

Emigranter, engelske Pengemænd og Alverdens Eventyrere syntes denne Sommer, talrigere end ellers, at have sat hverandre Stevne blandt disse grønne Klipper, de udfoldede en vanvittig Ødselhed, som man ikke let gjør sig Forestilling om. Efteraaret vedblev at være varmt og regnfrit, hver Morgen gjenlød Alleerne af Pidskeskrald, og Jægerhorn fra de forskjellige Rytterskarer, som droge bort paa Udflugter, omkring i Bjergene. Saa gav man sig Aftenen forud i Samtale med Generalens Fører, bød ham ind paa en Viinstue, og udspurgte ham listelig om, hvorhen han var bestilt til næste Dag. Den gamle Mand smilte og fortalte hvad han vidste, og Povitz kunde være overbevist om, at den Bjergegn, han valgte for næste Dag, eller de Vandfald, han bestemte sig for, fik de fleste Besøg.

Naar det blev Aften, og Musiken efter Middagsbordet kaldte Badegjæsterne hen under Platanerne udenfor Kurhuset, syntes man at vente paa Generalen og hans Selskab. Herrerne gjorde ærbødig Plads for dem, spaserede frem og tilbage forbi dem og røg ikke saa hyppigt i Gazelas Nærhed. Hun fik en Skammel til

sine Fødder, og der fulgte gjerne en udsøgt Buket med den Bakke, hvorpaa Opvarteren præsenterede deres Kaffe. Alle disse Hensyn modtog hun som noget, der fulgte af sig selv, eller i Fald som noget, hun forlængst var fortrolig med. Intetsomhelst af de hyppige Forsøg paa at tildrage sig hendes Opmærksomhed vilde lykkes. Hun saae lidt paa Blomsterne, gjorde nogle Bemærkninger over deres Skjønhed og lagde dem derefter tilbage paa Bakken. Hardenberg var den ene Foretrukne og tillige den, der syntes at tillægge hendes Gunst mindst Betydning. Han var hendes uadskillelige Ledsager paa enhver Vandring, hun indspandt ham i sine bedaarende Øines Straaler, lyttede med dyb Opmærksomhed paa de groteske Billeder, hvormed han illustrerede sine Paastande. — Det Elastiske og Svævende i hendes Gang, det Yndige i hendes Haands Bevægelser, hendes friske Smil, hendes Tanker og Drømme udfoldede hun for ham alene, det var som om hun vilde, at han skulde læse i Dybet af hendes Sjæl og som om de Tre befandt sig alene i Luchon, uden Tilskuere og uden Selskab. Hardenberg

havde desuden gjort sin Feil fra forleden god igjen og sagt, hun læste smukt.

„Hvad synes De om Marnolf?“ spurgte hun.

„Jeg holder ikke af den Hengivenhed, der stiller sig tilskue for at blive beklappet af Publikum“, svarede han.

„Hvilken Hengivenhed foretrækker De da?“

„Den som dølger sig“.

Efterat have besøgt de nærmeste Partier omkring Luchon bestemte Gazela sig for en længere Udflugt op til Port de Venasque og Maladetta, et af de vildeste og mest romantiske Bjergpartier i Pyrenæerne. Deres Fører fraadede denne Reise, talte om den sildige Aarstid, om Sneskred og de pludselige Storme, som reise sig inde mellem Bjergene, om Anstrængelserne og Farerne, Forestillinger, der vare ligesaa mange Grunde til at bestyrke Gazela i hendes Beslutning. Hun saae over paa Hardenberg, for at høre hans Mening, han tav hvergang der var Tale om denne Reise; men han var maaske den, der havde størst Lyst til at besøge Maladetta.

Forberedelserne bleve derfor trufne, Tiden

bestemt, det beroede nu blot paa Veiret. De sidste Dage havde været noget ustadige, den blanke Himmel blev mørk, Skyerne hang tunge og regnsvangre ned over Dalen, Stormen og Taagen kom, Efteraaret meldte sig.

En tidlig Morgenstund blev Gazela vækket af Jakobe, ligesom Dag gryet begyndte. Føreren var dernede, idag maatte det være, hvis denne Reise skulde finde Sted. Det blæste lidt, der kom en kold Luft ned fra Bjergene, men Himlen var klar, ikke en Sky lod sig øine, blot i Syd, hvorimod Reisen skulde gaa, indhylledes Bjergene af en tæt Taage, men den vilde forsvinde, efterhaanden som Solen steg høiere paa Himlen, meente Føreren. Tre Muldyr ventede nedenfor, det ene snehvidt og smykket med høirøde Silketømmer til Gazela. En Time efter sade de tre Ryttere i Sadlen og forlod Hotellet. Gazela saae frisk og lykkelig ud i sin nydelige Reisedragt, hun spøgede med Hardenberg og tilsmilede Generalen. En af de foregaaende Dage havde hun pyntet deres gamle Førers spidse Hat med røde Atlaskesbaand, derfor bragte han hende idag modne Jordbær paa deres Stængel, Buketter af Clematis

og lysegule Caprifolier, som han gik og plukkede langs med Veikanten. Povitz fandt som sædvanligt alting fortræffeligt, Hardenberg red ved Gazelas Side, hvergang hun saae hen mod ham, mødtes deres Øine, han sad og betragtede hende. — Reisen begyndte under de lykkeligste Varsler.

En halv Fjerdingsvei syd for Luchon ligger et gammelt Taarn, som tidligere har tilhørt Greverne af Comminges. Det er bygget paa en spids og afrundet Kalksteensklippe, der i Frastand ligner en Sukkertop. Foran dette Taarn, en Forpost mod Syd, ensom og faldefærdig, oprindelig et Stykke romersk eller maaske maurisk Historie, hugget i Sten, gaaer Veien tilvenstre hen over Klipper og langs med Afgrunde, men disse Klipper ere grønne, smilende, afslebne af Sneens og Regnens Taarer, Afgrundene ere skjulte med Gran, Bøg og Poppel, man lægger ikke videre Mærke til dem. Muldyret og Hesten kjender Veien, standser ikke, tager ikke feil. Føreren lader dem skjøtte sig selv, medens han nynnede en Sang eller røgende en Cigarette vandrer langs med Grøftekanten, og det gaaer videre, opad

og nedad. Hist og her kommer et Kors tilsyne en Pæl eller en blaagraa Marmortavle til Minde om en uforsigtig Reisende, som Stormen, Mørket eller Snefoget har grebet. Graven staaer bestandig aaben for hans Efterfølger, men hvem tænker vel derpaa? Man vandrer sorgløs paa dens Rand, Livet kalder og synger: lad de Døde begrave deres Døde.

En Englænder besøgte engang denne Egn fortalte Føreren, han havde en eneste Datter, ung og rig, med alle en lykkelig Fremtids Løfter skrevne i sit Aasyn, en dristig Rytterske desuden. En Aften kom Faderen alene tilbage fra en lang Ridetour. Damens Hest havde begaaet et af disse Feiltrin, for hvilke der ingen Bod og Bedring gives, for hvilke man ogsaa sparer sig enhver Undskyldning til Samfundet. Den var forsvunden tilligemed sin Rytterske i Afgrunden. Man søgte og søgte, men fandt intet. Deres Fører var en ung gulbrun Spanier, sortøiet, vidunderlig smuk. Den unge Lady havde havt ham i sin Tjeneste fra den første Dag, de kom til Luchon, hun havde foræret ham en prægtig, sort Fløiels Trøie med blanke Sølvknapper og høirøde

Silkebaand til hans Haarnæt og Hat, hun havde tilsmilet ham, fodret ham med Levningerne fra sit Bord, forgyldt sin Ørkesløshed med hans Henrykkelse og Beundring. Han var utrøstelig over hendes Død. Dagen efter styrtede han sig ned fra en af Klipperne. Et lille Kors og en Steen betegner endnu Stedet, hvor man fandt ham. Paa Stenen staaer en Indskrift, overskygget af Brombær-ranker og begroet med Mos:

Le 5 août 1844. Ici est tombé de la montagne le malheureux Goût. — A sa mémoire, passants, priez pour lui! . . .

Hver Sommer kom Englænderen tilbage til Stedet for at lede om sin forsvundne Datter. Flere Aar efter fandt han et Lig dybt nede i en Kløft, siddende opreist paa en sønderknust Hest. Det var den ulykkelige Dame, hun var kommen levende ned i Afgrunden, men død af Mangel paa Næring. Faderen tog Liget med sig, reiste bort og vendte aldrig mere tilbage. Ingen vidste, hvem han var.

Drager man videre mod Syd, gaaer der først en bred og jævn Vei ned mod Dalen *du Lys*, en anden fører op til Hospitiet, et af de

Tilflugtssteder, Barmhjertigheden opførte i Middelalderen for at yde den Veifarende Ly mod Natten, Sneen eller Orkanen.

Fra Luchon og hertil er Veien bevokset med Træer og Plantninger. Vi ere langt nede mod Syd, men møder dog uafbrudt gamle Bekjendte, Kongelyset strækker sin gule Stængel op fra Veigrøften, Sanct Hans Urt og Løvetand, vild Boghvede og Reinfang komme frem paa Skraaningerne, Hassel og Hyld, Gyvel og Lyng ere indvævede med Snerler og Bromber-ranker, endelig er det Bøgens Løv, som skygger over os, det er Irirken, Meisen og Bogfinken, som kvidre i dens Krone.

Nærmere mod Port de Venasque viser Landskabet sig ved hvert Skridt mere vildt og øde. Til Hospitiet gik Veien ligesom igjennem et storartet Haveanlæg, hvori jævntflydende Strømme vexlede med Lunde, Græssletter og smaa beskedne Vandfald. Efterhaanden voxe Bjergene og blive nøgne, steile, Afgrundene mere dybe og mørke. Uhyre Klippeblokke, spaltede og nedstyrtede fra deres oprindelige Leie, tvinge den Reisende til møisommelige Omveie. Solen glimrer og funkler paa Glet-

scherne, hvis Vand risler ned ad Skraaningerne i sølvhvide, bugtende Aarer, indtil det forenes i Fald og Strømme, der bruse og skumme ud af en Kløft, for dybere nede igjen at forsvinde i mørke og ubekjendte Afgrunde. Alle disse Fald, disse glimrende Strømme og Fontainer have et fælles Maal og samme Reise at gjøre; de mødes tilsidst i et bredt, dybt og steenrigt Leie, gennemstrømme Dalen og forsvinder omsider i Garonnen.

Venasque er en umaadelig Spalte mellem to forvittrede Klipper, der lader Udsigt til Maladetta, Pyrenæernes Montblanc, en graahvid Olding, henved 11000 Fod over Middelhavets Flade. Mellem Venasque og Maladetta ligger der et gabende Svælg, en Slette og en Sø, maaske det mørkeste og vildeste Sted i Pyrenæerne. Sneen, som efter enhver Storm styrter ned i store Laviner fra Maladettas nøgne og takkede Spidser, tør aldrig bort i Svælgets Kløfter, Solens Lys naaer ingensinde tilbunds i dem, Dalen er oversaaet med uhyre Granitblokke rullede ned fra de takkede, spaltede og sønderbrudte Klipper ovenover, omslyngede hist og her af en lysegrøn Brombær-

ranke eller gulnede af Mos og Saxifrager. Maladettas Snetoppe gløde og finkle i Sollyset, Stormen hyler med forunderlige, klagende Toner igjennem Kløfterne, Ørnen kredser over Svælget. Alt er stille, ensomt og uhyggeligt i Kæmpens og den aabne Gravs Nærhed.

XIII.

De tre Ryttere havde gjort Holdt i de gamle Tempelherrers Hospitie, medens de nød deres Frokost. Derfra gik Reisen opad mod Port de Venasque. Gazela følte sig yngre og stærkere i den friske Bjergluft, hun lyttede til Skovstrømmenes Brusen, pyntede sit Muldyr med Blomster og gjorde tusinde Spørgsmaal, som Ingen var istand til at besvare. Alt forekom hende nyt og fremmed i denne vilde og gigantiske Verden, hun var opfyldt af Indtryk og Følelser, himmelvidt forskellige fra dem, hun hidtil havde modtaget i Selskabslivet.

Af og til blev Veien saa steil og ubanet, at de maatte stige af Muldyrene og gjøre en Gjenvei tilfods. Denne Omstændighed kom hende noget uforudset, hendes tynde Pariserstøvler egnede sig ikke synderligt til en Vandring over skarpe Stene; men hun fandt sig deri, smilede, saae paa Hardenberg og vinkede ad ham, for at han skulde byde hende Armen. Saa droge de videre.

Føreren Ratino gik i Spidsen med en Pakke Reisetøi over Skuldren. Efter ham fulgte en stor, gulbrun og langhaaret Hund, hans uadskillige Ledsager paa enhver Vandring, et mærkværdigt Dyr, som Ratino paastod havde frelst hans Liv, medens han „arbeidede“ mellem Kontrebandisterne inde i Bjergene. Til Minde om denne Bedrift købte Ratino et stort Blikbillede af den hellige Jomfru fra Pampeluna, som han bandt om Halsen paa Carlo, det var Hundens Navn, og som den trolig bar paa siden. En anden fortræffelig Egenskab ved Carlo var, at den underveis gav nøie Agt paa, hvad der blev tabt eller glemt af det Selskab, den befandt sig i, bestandig bragte den enhver Gjenstand hen til Ratino,

strøg sig op ad ham og stod og ventede til han tog det Fundne ud af dens Mund. Nu hændte det i Begyndelsen af Reisen, at Ratino plukkede Gazela de smukkeste Blomster, han kom forbi; hvergang hun fik en ny Buket, kastede hun den gamle bort, og lige saa ofte tog Carlo den op og bragte den tilbage til sin Herre. Da den omsider mærkede, at Ratino ikke satte videre Pris paa Blomsterne, beholdt den dem for sin egen Fornøielse og vedblev at gaa med en stor Buket i den ene Side af Munden.

Naar de kom til et Kors, en bestemt Kløft eller en Tavle med Indskrift, stod Carlo stille og saae hen paa Ratino, som om den ventede han skulde forklare sig herover. Ratino standsede ogsaa og fortalte de Reisende, at her var det, den unge Englænderinde styrtede ned, derhenne paa Pynten havde hendes Fører søgt Døden, i det Hul foran dem vare ni Haandværkssvende omkomne, under Snestormen fra Stien hist oppe vare to unge Elskende faldne ned, medens de drømte sig i Himlen og glemte, at de gik paa Jorden. Der havde kortsagt ikke tildraget sig en ulykkelig

Hændelse i hele Egnen, uden at han ansaae det for sin Pligt at fremmane den med alle de sørgelige Biomstændigheder, han kunde tilføie.

Efterhaanden som Dagen skred frem, forandrede Veiret sig, Sollyset blev mere mat og tilsløret, Taagen omkring Bjergtoppene dannede tunge Skyer. Opad gik det bestandig, og Maladetta, der viste sine takkede Spidser i Frastand, vedblev bestandig at være lige langt borte. Det lignede et uhyre stort Lig, indsvøbt i et graat Lagen. Fyrreskoven forsvandt forkrøblede Buske og smaa, tynde Birketræer med sølvhvide Stammer og lysegrønt Løv kom istedet. Fra Revnerne i de overhængende Klippetinder dryppede Vandet ned som et bestandigt Regnveir, deroppefra strakte af og til den gulbrune Gemse sit spidse Hoved ud over Skrænten, saa sig om og lyttede efter Bjældeklangen fra Muldyrene, som bare de Reisende op ad Fjeldstien. Ørnens og Musvaagens Unger vare krøbne ud af deres Reder og stode stive og opstillede i en Række og strakte deres nøgne Halse iveiret med skingrende Skrig, hvergang deres Moder kredsede

forbi dem oppe i Luften. Af og til foer et iskoldt og klagende Vindstød ud fra Klipperne. Gazela blev alvorlig, der var ikke længere noget i denne barske Natur, som kunde behage, røre eller fængsle hende, Ødets og det Gigantiskes Majestæt opfyldte hende med Frygt og Ængstelse. Hun saae paa Føreren, og han gik og betragtede Himlen og de jagende Skyer med en mørk og alvorlig Mine.

„Det bliver koldt og De fryser“, sagde Hardenberg, da de gjorde et Ophold for at lade Muldyrene puste. „Hvorfor vil De ikke have Deres Foerværks Kofte, som Ratino tilbyder Dem?“

„Jeg tør ikke tage den paa“, svarede hun smilende; „De husker nok, den har havt det Uheld, ikke at falde i Deres Smag.“

Hun modtog alligevel Koften, svøbte sig ind i det hvide Skind og lod Hardenberg knappe den sammen, før de droge videre.

Taagen sank tættere omkring Klipperne, et mat og sørgeligt Daglys var alt, hvad der blev tilbage. Af og til fik et stærkt Vindpust Skyerne til at hæve sig og tillod et grelt og kortvarigt Streiflys af Solen at skinne hen

over Klipperne, strax efter forsvandt det igjen. Kastede man derimod Blikket tilbage, ned i Dalen, de kom fra, møte det lysegrønne Fyrreskove, frodige Sletter og midt imellem disse Luchon, smilende i Formiddagens Solglands. Røgen steg op fra de hvide Hoteller; smaa, bevægelige Prikker antydede det Selskab som myldrede nede foran Kurhuset.

„Hvad siger De om Veiret?“ spurgte Hardenberg Føreren.

„Det gaaer an endnu“, svarede Ratino dæmpet og bøiede sig over mod hans Muldyr, for at de Andre ikke skulde høre, hvad han sagde. „Der er falden Sne ved Port de Venasque og mere vil der komme. Men han pønser paa Ondt deroppe, den Djævel! Jeg kjender ham saa nøie.“

„Hvem mener De?“

„Aanden, Trolden, Maladetta, den Forbandede.“

„Er det en Aand?“

„Ja Monseigneur smiler, men prøv paa at vandre frem og tilbage mellem disse Bjerge, saa længe som jeg har gjort det, saa smiler De ikke mere. — Dernede boede han først, i

det gamle Kastel, vi kom forbi imorges; han gjorde Ulykker og Fortræd, saa langt Døgnet var, Folk flyttede bort fra Egnen for hans Skyld, Kvæget dræbte han eller ledte det i Uføre, Hyrderne koglede han bort i Snestormen. Tilsidst gik de over til den gamle Pater i Sanct Gaudens og bad ham hjælpe sig. Det var en hellig Mand og en fornuftig Mand tillige, han tog Kors og Vievand med og drog op til Kastellet. Har De lagt Mærke til det lille Glamhul, øverst oppe i Taarnet? Derudaf fløi Maladetta hver Nat, naar han skulde hen og gjøre Fortræd. Det fik Pateren at vide og bandt sin Pose fast omkring Hullet, men hans Stav havde den Egenskab, at alt hvad den rørte ved, naar han raabte: hold fast, maatte blive hvor det var og kunde ikke flytte sig fra Stedet. Da Maladetta krøb ud af Hullet, faldt han ned i Posen, Pateren lagde Stokken over og raabte: hold fast, dermed var den Onde fangen. Saa bandt den fromme Mand for Posen og bar den op i Bjergene for at kaste den ned i Afgrunden ovre paa spanske Grændsen. Underveis gjorde Maladetta sig tungere og tungere; da De kom til Port de

Venasque, kunde Pateren ikke bære ham længer, han knyttede da sin Stav fast til Posen og raabte: hold fast, hold fast til evig Tid! og kylede saa begge Dele ned i Afgrunden. Fra den Dag slap de rigtignok for Maladetta og hans Skarnsstreger i Luchon og Sanct Gaudens; men nu sidder han og huserer saameget værre heroppe.“

Medens Ratino i den fuldstændigste Overbevisnings Tone fortalte sin Historie, lød Bjældeklang af Muldyr oppe fra Bjerget. Taagen og Skymasserne vare nu blevne saa tætte, at man næppe kunde see et Skridt foran sig. Ud af denne Taage kom et Selskab imod dem paa Stien, tre Skotlændere, som havde overnattet i Venasque og nu vare paa Hjemveien til Luchon.

„Vend om, vend om! busca un asilo!“ hviskede den fremmede Fører til Ratino, idet han gik ham forbi. „Der ligger en halv Alen høi Sne paa Stien, og Hvirvlen reiser sig.“

Ratino svarede med et Skuldertræk, og udstødte et eiendommeligt langtrukket Skrig, der drev Muldyrene frem med større Hurtighed. Gazela havde hørt den fremmede Førers

Advarsel; idet han forsvandt nede paa Stien tilraabte han dem endnu engang sit busca asilo! Hun saa paa Hardenberg; da han vedblev at tie, lagde hun sin Haand paa hans Arm og hviskede:

„Jeg er saa bange. Hvad mener De, skulle vi ikke hellere vende om?“

Ratino rystede paa Hovedet. „Det lader sig ikke gjøre,“ sagde han, „vi har længere Vei herfra til Luchon end til Hospitiet paa Venasque, det gjælder om at komme i Læ, før Stormen naaer os. — Ah, Maladetta!“ skreg han pludseligt og strakte begge Arme truende iveiret, medens hans Øine lynede og han skar Tænder med en rasende Liden-skabelighed, „Hund! Spedalske! Djævel! jeg spytter paa Dig, den hellige Jomfru vende sine Øine fra Dig! — Driv blot paa deres Dyr, Monseigneur! giv dem kun Tøilen, saa ile de frem af sig selv. De vide, hvad der er paafærde ligesaa godt som En af os. — De skal ikke være bange Prindsesse!“ tilføiede han henvendt mod Gazela. „Nu komme vi ret strax til Herberget i Venasque. Der er Varme,

Mad og Viin, Alt hvad De behager. Driv blot paa Dyrene!“

Hardenberg fulgte hans Raad, Muldyrene snøftede, pustede og strakte deres Halse iveiret, selv Carlo syntes at ane Faren, den lod alle sine Blomster falde, udstødte et dæmpet og klagende Hyl og trængte sig nærmere til Ratino.

De enkelte Vindstød blev skarpere og gik over til et langtrukket Hvin og et Bulder, der lignede en fjern Torden. Sneen dannede et bestandigt tykkere Lag over Stien og hvirvlede iveiret fra enhver aaben Kløft som en tæt og hvid Sky, der gjorde det umuligt at se frem for sig.

„Aa! det er ikke det Værste,“ ytrede Ratino paa Hardenbergs Spørgsmaal, „Sneen kan vi komme igjennem, den er let og blød endnu, Frosten begynder først med Solnedgang, og vi have Dagen for os.“

„Hvad er da det værste?“ spurgte Hardenberg.

„Hvirvelvinden,“ svarede han dæmpet, „det er Troidens Aande, griber den os —.“ Han fuldendte ikke sin Mening, men begyndte

paany at udstøde Trudsler og Forbandelser mod Maladetta, dennegang mindre høirøstet, som om det kun var en Privatfornøielse, han tillod sig; han ledsagede ethvert Udbrud med en Bevægelse af Tungen, som ikke lod sig misforstaa.

Vildere og mere truende blev alt omkring dem, Klipperne høiere, Stien smallere og gik i Zigzag op ad Bjergets Sider. Uhyre Blokke taarnede sig ud over Afgrunden, i Stillingen saa fantastiske, tilsyneladende saa umulige, som om der kun behøvedes et Vindpust til at slynge dem ud af deres Leie. En blytung Luft hvilede over Egnen; naar den et Øieblik tillod et stærkere Skær at trænge hen over det uendelige, farveløse Øde, bidrog Lyset kun til at gjøre Landskabets Vildhed mere truende og trøstesløst, det viiste Farligheden ved den smalle Sti og Afgrunden, som løb langsmed dens Side. Deroppe hvor de nu red, laa Sneen saa ophobet, at Muldyrene sank i for ethvert Skridt, de stønnede og arbeidede sig fremad med en Anstrængelse, der var for heftig til at kunne vare længe. Hunden fulgte efter Ratino, saa nær, at den berørte

hans Been, af og til hævede den sit Hoved, saae paa ham og slikkede hans Haand, som om den vidste, at det var paa ham alene, Hjælp og Frelse beroede. Han gik med bøiet Hoved, speidende til alle Sider. Gazelas høirøde Baand flagrede fra hans graa Hat, af og til gjentog han det eiendommelige, jodlende Raab, der elektriserede Muldyrene og fik dem til at forstærke deres Gang. Naar Stormen kom med større Magt, greb han det nærmeste Dyr i Tøilen og ledede det fremad, til Stien blev bredere.

Gazela var ligbleg, hendes frygtsomme Øine syntes at bede Alle om Hjælp, hun bøiede sit Hoved under ethvert Vindstød og var ikke længer istand til at lede Muldyret, en Uleilighed, som ogsaa Ratino villig paatog sig.

Pludseligt foer et langtrukket Hyl hen over Bjergene, atter et og derefter en Larm og et Bulder som af en umaadelig Kanon-salve.

Stig af, stig af!“ raabte Ratino og standsede Muldyrene, „hurtig kryb i Læ inde under Klippen.“

„Stige af!“ gjentog Povitz, „det er umuligt

i den dybe Sne. Mit Barn vil ikke kunne udholde det..“

„Det maa saa være“, vedblev Føreren bestemt, idet han, uden at agte paa Generalens Ord, løftede Gazela ud af Sadlen og drog hende med sig ind under en fremspringende Klippe. Der var noget saa koldblodigt og bydende i hans Adfærd, at Hardenberg og Povitz uden flere Indvendinger øieblikkeligt adlød hans Villie, og hele Selskabet trængte sig samme under Klippen.

Strax efter fulgte et nyt Vindstød, som i Styrke og Heftighed overgik de tidligere; Bjerget rystede i sin Grundvold, det sukkede og stønnede omkring dem, det skreg og hylede hen over deres Hoveder, som naar Nogen i Dødsangst raaber om Hjælp, stedse vildere og mægtigere, et hundredstemmig Echo svarede fra alle Kløfter og Daldybder. Støv, Blade, Kviste og store Flager af Sne hvirvlede hen over Stien. I nogen Frastand reiste der sig i det Samme en uhyre hvid Støtte, næsten lodret, og hvirvlede sig omkring sig selv med en Hurtighed, som Øiet neppe var istand til at følge. Den skred fremad og udbredte

en isnende Kulde og et Lufttryk, der stemte Aandedraget, den kastede Sneen hen over Stien og feiede den bort igjen, den væltede sig over Klippeblokkene, og bragte dem i Bevægelse, som endte med en Bragen der lignede Tordenskrald, idet de rullede ned over Bjergets Sider.

„See, see!“ raabte Gazela og pegede hen mod Snestøtten, der kom dem nærmere. „Hvad er det?“

„Det er Døden“, svarede Ratino hæst og skjælvende, „Snehvirvlen tager os. Jeg sagde Dem det nok, Excellencer! det var ingen Tid til at gjøre Løier og Lysttoure saa silde paa Aaret, men jeg maatte jo lystre Deres Villie. — Den søde Jomfru i Pampeluna see i Naade ned til os!“

Nærmere og nærmere kom den hvide Støtte, og voxede og bredte sig til en umaadelig Masse, som fra alle Sider udsendte Skyer af fint Sne, tørt sou Sand, og hvis Berørelse brændte og stak som spidse Naale. Brød den en Klippeblok løs og slyngede den ned i Afgrunden, saa fulgte atter det tordenlignende Skrald, med langtrukne Gjenlyd inde fra

Kløfterne, og ledsaget af en Regn af Jordknolde, Sandpartikler og Steenbrokker, som vedblev længe efter at Blokken var forsvunden nede i Dybet. Nogle Gange blandede der sig et kort og skarpt Skrig i den almindelige Larm, naar en Grib eller en Bjergglente flygtede gennem Luften og søgte Ly og Frelse inde i de nærmeste Kløfter.

Gazela var sunken sammen i Sneen under Klippen. Af den fordringsfulde og forvante Dame var der i disse Øieblikke ikke et Spor tilbage, det var en svag, halvafmægtig Pige, blændet af Taarer, rystende af Angest, sammenknuget og gjennemisnet af Kulde. Hendes Slør var revet istykker, de kostbare Fjer knækkede i Hatten, hendes Haar hang opløst og vaadt ned over Skuldren. Hardenberg havde stillet sig foran hende, opreist og udfordrende, som om han nærede den daarlige Tro, at kunne beskytte hende. Han holdt en Flig af sin Kappe hen foran hendes Ansigt. Der var et Udtryk over ham i disse Rædslens Øieblikke, en Mine af Høihed i hans alvorlige og freidige Aasyn, som Gazela aldrig siden kunde glemme.

„Jeg er fortabt“, hviskede hun stille, næsten uhørligt, men i den dybeste Sjøleangst, og strakte Haanden bedende op imod ham. Han hørte det dog og bøiede sig hen over hende.

„Fortabt!“ gjentog han, „hvad er det for en Tale? — Jeg er her jo.“

Hun saae paa ham, hun indprentede sig disse Ord og denne Røst, hun kyssede hans Haand. — Han mærkede det ikke.

Nu var Skyen over deres Hoveder, foran dem, omkring dem, paa alle Sider, og Lys og Luft og Dag forsvandt, enhver Lyd var et Skrald, et Klageskrig, et Dødshyl, der gjentoges vildere og mere rasende og forenede alt, hvad den menneskelige Indbildningskraft kan tænke sig af Nød og Rædsel. Bjerget rystede, et uhyre Klippestykke foran dem vaklede, først langsomt, ligesom modstræbende, derefter hurtigere, det blev endelig slynget ud af sit Leie, det søndersled Trærødder, Grene og Buske, som i Aarhundreder havde arbeidet sig igjennem dets Spalter, det bragte alle Omgivelser til at gynges og bæve som i Jordskjælv, saa blev der pludseligt dyb Nat

omkring dem, saa fulgte en bedøvende Larm, et rasende Bulder, og Klipperstykket hoppede fra Pynt til Pynt, knustes i utallige Stykker og forsvandt dybt nede i Afgrunden. Da Lyset vendte tilbage, saa de kun Snestyger og Isflager og lange Striber af hvirvlende Støv og Grus; ethvert Spor af Sti og Vei var forsvundet.

I samme Øieblik Hardenberg og Povitz forlode deres Muldyr, fulgte disse Førerens Exempel, de trængte sig ind i Læ af Klippen og vedblev derefter at stemme Benene foran sig, ud mod Stien og Svælget. I denne Stilling bleve de staaende, rystende og med Hovederne bøiede ind mod hverandre. Da Snestormen naaede dem, udstødte det ene Dyr et langtrukket og klagende Hvin, det havde ikke kunnet holde sig opret under Lufttrykkets og Sneens forenede Magt, det gled ud og der paafulgte en kort og afgjørende Kamp, under hvilken dette Nødens og Dødsangestens Skrig endnu blev hørt to Gange. Det stakkels Dyr vendte Hovedet hen mod Ratino, rystede sig for blive fri for Tøile og Sattel, dets bøiede Ryg beskrev en stor Bue,

derpaa blev det tvungen ud over Afgrunden. Et Øieblik lod det til som om det atter havde faaet Fodfæste, og standsede yderst paa Skrænten, men Sneen rullede bort under dets Hove, det forsvandt inde i den brusende Hvirvel, som slyngede sit Offer ned i Svælget og gjemte det under sit Lagen.

Ratino havde været Vidne til alt, han sagde intet, tillod sig heller ingen Bevægelse for at frelse Dyret, men der løb to store Taarer ned ad hans brune Kinder, idet han hævede sine Øine, som om han vilde anklage Himlen og Skjæbnen.

XIV.

Snehvirvlen var gaaet samme Vei som Muldyret, den kastede sig ud over Afgrunden og efterlod en tæt Snefog, blandet med smaa og fine Hagl. Ratino sad i en Snedrive inde under den beskyttende Klippe, han tog et stort rødblomstret Tørklæde, rev det efter nogen Kamp med sig selv midtover og svøbte det

omkring Anklerne udenpaa sine hvide Bomuldsstrømper.

„Se saa!“ sagde han, „nu maa vi prøve paa at komme videre, det gaaer ikke an at tøve her længere; bryder der en ny Hvirvel frem, vil den tage samme Vei som den forrige det aabne Svælg suger den til sig, og det er ikke sagt, vi slippe fra den anden Gang.“

„Men hvorledes er det muligt at komme videre?“ spurgte Povitz, som holdt den næsten bevidstløse Gazela omslynget. „Mit stakkels, ulykkelige Barn er en Afmagt nær, hun vil ikke kunne holde ud at vade gennem den dybe Sne.“

„Excellencerne maa hjælpes ad med at lede hende, til vi komme lidt videre frem, jeg vil see at bjerge vore Dyr. Bedre oppe kjender jeg en Sti ind imellem Bjergeue, der gaaer det ikke saa steilt som her, og De künne atter sætte Dem op at ride“.

Han koblede de to Muldyr sammen og jog dem foran sig op igjennem en Kløft paa Siden af Bjerget. Hardenberg førte Gazela, hun overlod sin hele Person til hans Ledelse, støttede sig til ham, klamrede sig fast til ham

paa ethvert farligt Sted og saae op paa ham, bedende og ligesom spørgende, om hun ikke nok maatte. Hvad der behagede ham meest var at hun selv i de farligste Øieblikke bestandig vendte Blikket tilbage efter sin Fader. Hendes Fødder glæde bort paa de glatte Klipper, hun vaklede og mægtede neppe at holde sig opreist. Den vide Ridedragt var ogsaa til Hinder for Gangen, den slog sammen omkring hende og blev tung og stiv af Sneen, de halvtkrybende maatte arbeide sig igjennem.

„Se dernede!“ raabte Ratino til dem. „Hvis den havde faaet fat i os!“ Han pegede ud over Skrænten ned i Dalen, hvor Snehvirvlen vedblev at rase i sin hele, forfærdelige Vælde. Hvad de saae var et Chaos af Sne-masser, af sprængte og løsrevne Klippeblokke, af sønderbrudte Træstammer og Grene, kastede mellem hverandre, hvirvlende omkring i en uhyre Kreds, saa langt Øiet kunde trænge, optaarnende sig en Stund paa et Sted i store Dynger, for strax efter igjen at feies bort og drages ind under en ny Hvirvel. Det sydede og bruste og hylede dernede som et vildt og fraadende Hav, hvori Alt var Rædsel og

Tilintetgjørelse. Længer tilbage, i Retning mod Luchon, var Dalen forsvunden, Omridset af de fjernere Bjerge saaes ikke mere, Taagen og Sneen havde rullet sit Forhæng for ethvert Billede.

Gazela var sunken sammen i Sneen med den Erklæring, at nu kunne hun ikke mere. Den gamle General dannede et endnu mere trøstesløst Billede. Ratino ledede de modstræbende Muldyr op igjennem Kløften.

„Kommer Dyrene til Skade“, sagde han, „ere vi ilde farne, saa maa vi vade igjennem Sneen, lige til vi naae Hospitiet ved Port de Venasque. Afsted Excellencer, afsted! jo længer De tøve, desto trættere blive De; om lidt bliver Veien bedre, saa sætte De Dem op og ride igjen, og jeg skal vise Dem et Hvilested, som kun er kjendt af de brave Kontrabandister, jeg burde maaske ikke føre Dem derhen, men jeg veed nok, De røber os jo ikke. — Mod, kjære Exeellencer!“

Han drev paa sine Dyr og forsvandt strax efter inde i en Kløft, som efter hans Forsikring var en stor Gjenvei, men ogsaa

langt steilere og mere besværlig end hele den øvrige Deel af Veien havde været.

Hardenberg havde ført Gazela nogle Skridt fremad. Generalen var bleven siddende paa Klippestykket, han støttede sit Hoved i begge Hænder med et Udtryk af dyb Sorgmodighed.

„Jeg kan ikke mere,“ hviskede han, „mine Been ere blevne stive, jeg mægter ikke at reise mig. — Frants!“ vedblev han, og strakte bønligt Haanden ud imod ham, „min kjære Dreng! tag Dig af Gazela, jeg stoler paa Dig, Du forlader hende ikke.“

„Hvorfor i al Verden skulde jeg forlade Jer, min kjære Onkel, saalænge I have mig behov?“ svarede Hardenberg. „Men hvad skal jeg gribe til? — Een af Jer kan jeg maaske bære op igjennem Kløften, ikke begge.“

Et Stykke borte lød atter Ratinos gjennembrængende og jodlende Skrig, strax efter kom han selv tilsyne foran Muldyrene, der krøbe op ad Bjerget som to Katte, efter dem rullede den løse Sne ned til alle Sider.

„Kommer De saa, Excellencer!“ raabte han, „I den velsignede Jomfrues Navn, stig

dog op. Det begynder at trække sammen i Syd igjen; danner der sig en ny Hvirvel, ere vi forlorne allesammen.“

„Du skal hjælpe Gazela“, sagde Povitz bønligt, „jeg vil blot hvile mig lidt, saa følger jeg efter Jer.“

„Nei!“ svarede Gazela, da Hardenberg gik hen til hende, „her gjælder det om min Fader, først ham, før De rækker Armen til mig. Der maa dog være en Grændse for al Egenkjærlighed.“

Hardenberg studsede. „De er svagere og mere lidende end Onkel“, bemærkede han dæmpet og bøiede sig over mod hende. — „Om en Time falder Mørket paa, — hvis De bukker under inden jeg kommer tilbaks!“

Hun hæftede sine store Øine paa ham, de lyste og straaledede, hun rystede paa Hovedet med et sørgmodigt Smil: „Hvor De dog har en daarlig Tro om mig, Frants! — Han der har skænket mig sit hele Liv, hver en Tanke og hver en kjærlig Følelse; jeg skulde ikke kunne skænke ham en Time. — Han har altid levet for mig, jeg skulde ikke udsætte mig for at lide for ham! — Hjælp ham!“ vedblev

hun, med hævet Røst og strakte Armene frem for sig, „og naar De har ført ham igjennem Kløften, kom saa tilbage, saa vil jeg knæle for Deres Fod og vente paa Dem her. — Det skal være som jeg siger“, tilføjede hun bydende, „fordi det er min Villie og fordi jeg dog er mere end en Mulighed.“

Dette Sprog forstod Hardenberg. Han bøiede sig ned og kyssede hendes Haand, det var den første Gang, han nogensinde havde gjort det, han søgte hende et Sted ud mellem Klipperne, som tilbød Læ for Stormen, han gav hende alle de Shavler, Ratinos Pakke indkoldt, svøbte hendes smaa Fødder ind i et af de tykkeste Tæpper, derefter gik han hen til Generalen, slyngede sine Arme om ham og bar den gamle Mand op igjennem Kløften.

„Hun vil det saaledes,“ sagde han til Povitz, og Povitz fandt denne Grund fuldkommen tilstrækkelig, han tav og vedblev blot at stirre efter Gazela, saalænge han kunde øine hende.

Utaalmodigheden og Længselen efter at see hende igjen bragte hans Kræfter tilbage, han frygtede desuden for at Hardenberg

skulde blive for træt af at bære ham. Da de kom et Stykke Veie frem forsøgte han at gaa. Hardenberg understøttede ham, dernæst hvilede de, begyndte igjen og vedbleve indtil de endelig naaede Høiden af Bjerget, hvor Føreren ventede dem med begge Muldyr.

Ratino sad og røg af en kort Pibe og speidede ud over Dalen. Muldyrene laa henstrakte foran ham paa Jorden, indhyllede i en Damp, der dannede en varm Taage om dem. Hardenberg gik tilbage ned igjennem Kløften.

Da han kom tilbage til Stedet hvor de havde efterladt Gazela, fandt han hende indsvøbt i alle de Shavler og Tæpper, Pakken indeholdt, hun laa ligbleg og med lukkede Øine lænet tilbage mod Klippen. Han kaldte paa hende, hun slog Øinene op, og strakte ham Haanden imøde.

„Er det Dig, Frants,“ hviskede hun med et rørt og lykkeligt Smil. — „Og Papa?“

„Han sidder i god Behold oppe paa Klippen og ryger Cigaretter med Ratino. Kom Gazela! han venter paa os.“

„Jeg var lige ved at falde i Søvn“, sagde

hun. „Jeg føler ikke Kulde mere, ingen Træthed, jeg er blot saa ubeskrivelig mat.“

„Ak mit stakkels Barn! det var ikke Søvn men Døden, som ventede paa Dem her, kom, vi maa afsted. Støt Dem til mig, kan De ikke taale at gaa, saa bærer jeg Dem, Veien op igjennem Kløften er lidt steil, men ikke saa lang, som jeg troede. Det begynder at klare op, om lidt fører Ratino os til en Hytte, hvor De skal faae Lov til at hvile ud til de kommer til Kræfter igjen, saa er Faren overstaaet, saa veed De hvad en Snestorm vil sige. — Om nogle Dage ligger atter den magelige Gazela indsvøbt i sit Silke og Hermelin og gynger sig i sin Lænestol, og lader sig beundre af en ærbødige og lyttende Kreds, idet hun fortæller det Utrolige, hun har har seet og oplevet idag, saa smiler og spotter hun over sin enfoldige Fætter, han som troede at kjende Folk og som dog var saa blind, at han i en allerede fuldpræget, frisk og fin Natur kun saae Muligheder for Fremtiden. — Saa gaaer der Uger, Maaneder, Aar, og Deres Sjæl vil modtage nye Indtryk, fyldes med nye Billeder, men blandt alle disse

præger ikke et eneste sig fast, med saa dybe og rige Minder, som dem De har modtaget idag, thi saaledes forholder det sig: idag har De levet mere end i hele Deres foregaaende Liv, ligesom De idag for første Gang har ladet Deres Naturs rette Indhold komme tilsyne.“

Saaledes vedblev han at tale, blandede Spøg og Opmuntring med Alvor, for at hun skulde glemme sin Træthed, medens han ledede hende opad den steile Sti, hvor Jord og Sne og Klippestykker rullede bort under deres Fødder, hvor hun hvert Øieblik gled ud og faldt tilbage i hans beskyttende Arm. Da hun tilsidst ikke kunde mere, men aandeløs og skjælvende stod stille, uden dog at turde tilstaa, hvor træt hun var, bar han hende, som man bærer et lille Barn. Hun lagde sit Hoved paa hans Skulder, hun omslyngede hans Hals med sine Arme, blandede sin Aande med hans, og hendes duftende Haar streifede ved enhver Bevægelse hen over hans Kinder. Han kunde føle hvor heftigt hendes Hjerter bankede, og hvergang han saae op, mødte han to straalende og talende Øine, der uafbrudt vedbleve at betragte ham.

„De mener ikke et Ord af alt hvad De siger,“ ytrede hun omsider, „intet om mine Fortrin, intet om min fuldprægede Natur; men bliv kun ved alligevel, det lyder saa smukt at høre. — Jeg er vaagnet af en lang Drøm, Frants, det er slet ikke morsomt, thi Drømmen var som Josefs, den forherligede mig, — jo længere jeg derimod gaaer og hører paa Dem, desmindre synes jeg at blive.“

Han svarede ikke.

„Hvor De er god og mild,“ hviskede hun lidt efter, — „og stor og herlig,“ tilføiede hun endnu mere dæmpet. „Jeg har længe ønsket at lære en af disse Naturer at kjende der fødtes til at herske og byde over os Andre, — Men streng og ubøielig er De. — Ja, jeg tager ikke mine Ord tilbage. For Dem maa alting briste eller bære. — Det kan være det samme, De maa sige hvad De vil, naar De blot taler som nu“.

Hun lagde sit trætte Hoved nærmere op mod hans, saa tæt, at hendes bløde Kind berørte hans, hun tørrede hans vaade Pande.

„De veed, hvad en Mands Storhed og Mod er,“ hviskede hun. „Veed De ogsaa, hvad en Kvindes Tak vil sige?“

Hans Aasyn opklaredes ved disse Ord, som om en lykkelig Erindring bredte sit Lys derover.

„En Kvindes Tak er et Hvedekorn, der velsigner sin Udsæd med tifoldig Høst.“

„Har De nogensinde modtaget en saadan Tak?“

„Ja!“

„Hvem var hun, der forstod at lønne saa kongeligt?“

„Hendes Navn har jeg lovet ikke at nævne. Forresten troer jeg, hun giftede sig en Maaned efter vort Bekjendtskab. — Det er nu fem Aar siden.“

„Og saa? —“

„Ja saa glemte hun formodentlig mig. — Det er jo ogsaa nok, naar jeg blot bliver ved at huske paa hende.“

Endelig naaede de op igjennem Kløften. Den gamle General jublede da han saae sin Datter. Han trykkede hende til sit Bryst, kyssede hendes Haar og ville ikke skilles fra

hende. Under de sidste Timers Hændelser var hun bleven saa uendelig stor i hans Mening. Havde hun ikke i et Minut gjengjældt alle de Ofre, han hele sit Liv igjennem havde været istand til at bringe? Han havde skjænket hende sin Tid, sin Formue, en Faders Omhu, hvad forslog vel det?“ hun havde villet give sit Liv hen for ham. — Han græd af Glæde.

Da Ratino saae Gazela, skjulte han hurtig sin Pibe; det var engang for alle forbudt at ryge i hendes Nærværelse. Han gav sig til at sysle med Muldyrene og forsikrede Selskabet, at de fra nu af kunde betragte Faren som overstaaet.

Fra Bjergryggen hvor de befandt sig, saae man Port de Venasque, og efterhaanden som Taagen svandt, kom Maladettas takkede og snedækte Toppe frem i Baggrunden. Veiret blev mildere, Luften renere. Gazela og Povitz bestege de to Muldyr, Hardenberg gik foran med Ratino, men Gazela forlangte, han skulde komme hen og gaa ved Siden af hende.

„Ellers falder jeg ned af Klipperne,“ tilføiede hun, „saa vil alle Deres Formaninger

være spildte, og de Møisommeligheder, De har lidt for min Skyld, ligeledes“.

Veien, de nu valgte, slyngede sig i Slangegang ned ad Bjerget, gennem et Krat, der efterhaanden blev større og gik over til en højtidelig, mørk Fyrreskov, hvis spaltede og omblæste Stammer bare Vidnesbyrd om Stormens og Uveirets Magt. Ratino ledede Dyrene ind paa en Sti, langs med Skovens Udkant; hans Ansigt havde et listigt og forslagent Udtryk idet han sagde:

„Ret nu komme vi til et Sted, som aldrig nogen fremmed Reisende har besøgt, det er kun kjendt af Folk herinde i Bjergene, naar lange Nætter falder paa, og Gendarmen er efter dem. — De naadige Excellencer røbe mig jo ikke.“

Hunden lod til at vide god Besked med Egnen: en behagelig Erindring syntes at vaagne hos den, om et tidligere frit og vagabonderende Liv, den sprang op ad Ratino med en glad Tuden og foer derpaa afsted, et Stykke foran Muldyrene.

Stien gik ind imellem Bjergene, Egnen blev atter vild og øde, tilsidst forsvandt

ethvert Spor af befærdet Sti; en afbarket Pæl, rammet ned i bestemte Mellemlum, eller nogle smaa, sammenhobede Stene ovenpaa en flad Klippe, tjente til Veiviser, og det gik fremad over nedfaldne Blokke, mellem forkrøblede Buske, og over smaa blege Græsletter, der næsten skjultes af halvvisne Skovbregner.

Pludseligt kom Carlo springende tilbage og udstødte en kort og dæmpet Knurren. Ratino greb Muldyrene i Toilen, saae sig om og lyttede.

„Hvad er der iveien med din Hund?“ spurgte Hardenberg.

„Der er noget paafærde,“ svarede han; „Excellence maa endelig ikke tro, at Carlo giver sig af med Vidtløftigheder, eller agerer Harlekin for Knappenaale, dertil har han oplevet for meget i sine Dage. Der er Folk paa Stien foran os,“ tilføiede han, „men det faaer ikke at hjælpe, fremad maa vi.“

Han kaldte Carlo til sig og drev paa Muldyrene. Lidt efter kom de ind paa en aaben Plads, hvor Tiden eller Stormen havde sprængt de udhængende Klipper, kastet dem

omkring til alle Sider og derefter bredt Mos og Slyngplanter over dem. To af Klipperne vare tønnede saaledes mod hinanden, at de dannede en mørk Port, fra hvilken der trængte en stærk Harpixlugt af brændte Fyrrenaale. Ovenfor steg en let og blaalig Røg iveiret.

Ratino standsede Muldyrene og bød de Ridende stige af. Carlo vedblev at knurre og nærede en synlig Ulyst til at gaa videre. Indenfor Portaabningen dannede de sammentrængte Klipper en bugtet Gang, som strax efter udvidede sig til de stode foran en lav Dør, bunden fast til en Pæl med Simer af unge Fyrregrene. Idet Ratino lukkede op trængte et Lysskær henover Klippevæggen, han vinkede ad de Andre, at de skulde følge ham.

De befandt sig nu i en rummelig Hule, hvis Loft var dannet af slet sammenføjede Grene og visne Bregner. Midt paa Gulvet brændte et stort Baal, foran dette laa en Mand og stirrede ind i Ilden, støttende sig paa Albuerne og hvilende Hovedet i begge Hænder, medens han røg af en kort Træpibe. Det var en Skikkelse, som i Dragt og Ud-

seende fuldstændig passede til Egnen og Stedet. Hans Hoved var bredt, kantet og omgivet af et langt, sort Haar, ovenpaa hvilket han bar en rød, baskisk Hue, et Skæg af samme Farve som Haaret skjulte Kinder og Hage og gjorde næsten hans Træk ukjendelige, derimod saae man to Øine lyse igjennem dette Mørke, som i Vildhed, Glands og Udtryk lignede et Rovdyrs. Hvergang Flammerne fra Baalet blussede iveiret, kastede de et bestemt og tydeligt Lys hen over Manden, derefter faldt deres Skær paa de grønne Klippevægge, i hvis Spalter Vanddraaberne funkede som store Diamanter. Det grelle Lys og de dybe Slagskygger dannede forunderlige fantastiske Skikkelser af de opstablede Klippeblokke; undertiden saae det ud som om Hulens Baggrund var opfyldt af en Skare Mennesker, der kom nærmere og atter droge sig tilbage i Mørket.

Idet Generalen og hans Selskab traadte ind, reiste Manden sig langsomt, ligesom modstræbende, og indtog en siddende Stilling, der tillod at bemærke hans uhyre brede Skuldre og en kort, tyk og senefuld Hals.

Hans Dragt bestod af en Faareskinds Kofte, der vendte Ulden udad og var heftet sammen over Brystet med Snore. Beenklæderne vare af hvidgraat Vadmél og endte ovenfor Knæene. Derfra og ned paa Fødderne vare hans Been skjulte af Klude og Skindsko, omvundne med Snorer.

Den Ubekjendte saae en Stund paa Ratino og de Fremmede, derefter tog han ud fra Ilden en lille Jernplade, fyldt med sprukne og duftende Kastanier, som fra nu af lod til at være Gjenstand for hans udeelte Opmærksomhed.

„Madonna være med Dig!“ udbrod Ratino, og gjorde en hilsende Haandbevægelse. „Skal vi træffes her idag?“

Manden tændte sin udgaaede Pibe og svarede med en dyb Basstemme:

„Naa, saa Du fører fremmed Folk ad den Vei og forraader dine gamle Kammerater, Du! — Det slipper Du neppe godt fra.“

Ratino smilede og svarede:

„Hvorfor skulde jeg ikke slippe ligesaa godt fra at komme herop, som Du fra at komme ned til os“.

„Jeg har Ærinde og kjøber Korn dernede.“

„Ja, saadan hedder det sig, naar Du møder Toldrytterne; men i Luchon bringer Du Breve til General Prim, og i din Kornsæk henter Du Krudt og Bly til Contreras og hans Folk, som ligger ovre i Bjergene paa den anden Side og gjør Oprør mod Dronningens Regimente. Hvis jeg ikke tav med, hvad jeg vidste, Pacheco —!“

„Jeg skal komme ned en Nat og stikke Fyr paa dit Huus,“ brummede Pacheco og greb om bag et Klippestykke efter en gammel-dags, kortløbet Bøsse, som havde ligget skjult der.

„Lad de Løier være,“ sagde Ratino, der kommer ingen Ting ud af dem; „stikker Du Ild paa mit Huus, gaaer jeg hen og bliver Gendarm, Gud naade Jer saa allesammen.“

Med disse Ord drog han en catalonisk Kniv paa tre Kvarteers Længde ud fra Folderne af sine Fløiels Beenklæder, og sad og veiede den lidt i Haanden. Da Pacheco saae Kniven, lagde han Bøssen tilbage bag Klippen igjen. Dermed var den Sag i Orden.

Hunden fulgte efter de Andre ind i

Hulen; ved Synet af Smugleren udstødte den et Hyl, viiste Tænder og foer hen imod ham. Pacheco rev koldsindig en brændende Fyrre-green ud fra Baalet og stak efter Carlo.

„Hvis Du gjør min Hund Fortræd, skal Du ske en Ulykke!“ raabte Ratino.

„Kald den til Dig,“ sagde Smugleren. „Hunden er som Herren, ingen af dem tænker paa gamle Bekjendte.“

„Gjør dog lidt Plads ved din Ild, at Excellencerne kan komme til,“ sagde Ratino idet han gik hen til Indgangen, tog Døren af og lagde den foran Baalet. Han bredte derefter de medbragte Tæpper og Shavler over Dørens uhøvlede Bræder, og dannede et bekvemt Leie til Gazela. Pacheco rykkede lidt til Siden, idet han omhyggelig sørgede for at faae al det Halm med sig, som havde hørt til hans Leie. Han gav sig til at pille den sprukne Skal af Kastanierne i Panden. Denne Uopmærksomhed var dog kun tilsyneladende. Efterat han engang havde faaet Øie paa Gazela, vedblev han af og til at skotte hen efter hende. Uvist var det imidlertid, om hendes smukke Person var Gjenstand for

disse Iagttagelser, eller maaske snarere et meget stort hvidt og rødtribet Kastortørklæde, hun havde svøbt omkring sig, medens hun laa udstrakt foran Ilden. Engang vovede han i Smug at strække Haanden ud for at føle paa det. Han bar sig lidt ubehændigt ad dermed, dog troede han ikke, at Nogen havde lagt Mærke til ham, og han drog hurtig Haanden tilbage igjen.

Ratino tog af og til en lille Armfuld af Smuglerens Halm, og hvergang det skete, raabte denne:

„Du skal faae min Kniv i Livet, hvis Du rører ved mit Halm. — Jeg skal smide Dig ind i Baalet, hvis Du kommer igjen.“ Han gjorde alligevel ikke mindste Tegn til at fuldbyrde disse Trusler, men blev rolig siddende i samme Stilling, med udspilede Been, og pillede Skallen af sine Kastanier.

„Excellencerne see her en berømt Mand for sig,“ udbrød Ratino, da han endelig selv havde fundet sig et Leie. „Han hedder Pacheco, og har været Fører for de mest forvovne Kontrebandister inde i Pyrenæerne.

I Styrke findes ikke hans Lige, i List og Mod og Forvovenhed ikke heller.“

„Det er sandt!“ sagde Pacheco og nikkede med Hovedet.

„Det var ham, der forgangen Foraar krøb ned i den dybe Kløft bag Venasque, efter de tre engelske Ingenieurer, som vare faldne igjennem Sneen, — et gudsforgaaende Stykke Arbeide. Folk stod paa Bræerne og raadede ham fra det, Kone og Børn bad ham lade være, men Pacheco slog et Reb om Livet, krøb ned og fik dem levende op alle Tre.“

„Det var mig,“ gjentog Manden med et nyt, bekræftende Hovednik. „Hvorfor skulde man ikke frelse dem?“ — „Hvad hjælper det altsammen?“ foiede han til. — „Naar man endda kunde leve af at frelse Mennesker i disse forbandede Tider — Smugleriet duer ikke mere, Kordonen bliver tættere med hvert Aar, alle Munde vil have Mad, og jeg tjener knap det, jeg kan hylle mit Legeme i.“

Til Bekræftelse hævede han den yderste Flig af sin Faareskinds Kofte, indenfor kom et nøgent og haarrigt Bryst tilsyne, og midt

paa Brystet en stor Blikplade med Madonnas Billede hængende i en Seilgarns Snor.

Gazela havde lagt Mærke til den Interesse, hvormed Pacheco betragtede hendes Shavl; hun tog det af sine Skuldre og kastede det hen til ham.

„Der!“ sagde hun, „tag det, Du maa gjerne.“

Smugleren sprang iveiret og greb Shavlet, før det naaede Jorden. Han saa paa Gazela, om det ogsaa var Alvor, derefter paa hendes Gave, hans sorte, spillende Øine syntes at udvide sig, det forekom ham utroligt at være Eier af noget efter hans Mening saa vidunderligt smukt. Han holdt Tørklædet frem for Ilden, strøg med Haanden hen over dets bløde Uld og rullede det tilsidst omhyggeligt sammen i en stor Pakke.

„Du maa ogsaa faae nogle af mine Penge, hvis jeg tør byde Dig dem,“ sagde Gazela, „men Du skal være god og venlig mod os, og ikke gjøre mig Fortræd. Jeg er bange for Dig. — Vi ere fredelige Reisende, der ikke tænke paa at røbe dit Skjul for Nogen.“

Med disse Ord rystede hun Indholdet af en lille, broderet Pung ud i hans Haand.

Smuglerens Øine straaledede, hans barske og vilde Træk fik et forunderligt mildt og rørt Udtryk, idet han kyssede Fladen af sin Haand og strakte den ud mod hende. Hans Læber bevægede sig, men det lykkedes ham ikke strax at faae Ordene frem.

„Ah, Madonna! søde Madonna!“ udbrød han endelig med en dyb og skjælvende Røst. „Der er i Himlen ingen Engel saa deilig som De; men hvem tænker paa at gjøre Dem Fortræd, hvem vil vove det, naar jeg seer derpaa. Ratino maa have sat Ondt for mig; jeg skal aflive Dig, Maladetta! — Vil De have noget af mit Halm? tag det Hele. Smag mine Kastanier, de ere friske og søde; jeg har ogsaa et lille Stykke Gedeost i min Pose.“

Manden syntes at være forvandlet, han sprang op og bredte Posens Indhold ud foran hende, han saae paa Pengene, som han holdt fastknugede i Haanden, det var nye Guldstykker allesammen, dernæst kom han frem med en Skindsæk, fyldt med Valle af Gede-mælk, tog Plads paa Jorden foran Gazela og viste hende, hvorledes hun skulde spise hans

ristede Kastanier. Gazela smilede, klappede i Hænderne og saae hen paa de Andre.

„Jeg spiser virkelig,“ forsikrede hun, „jeg har ogsaa drukket af Mælken, den er sur og smager afskyelig, men det volder ham saamegen Glæde.“

Pacheco lod dernæst Panden gaa hen til Povitz og Hardenberg. „Ratino skal ingenting have,“ sagde han.

Ratino trak paa Skuldren uden at svare.

Pacheco udstrakte en Haand, der lignede en Kølle, haarrig, solbrændt, og som i hele hans Levetid sikkert kun havde gjort flygtig Bekjendtskab med Vand og Sæbe. Han greb ned i Panden, tog Halvparten af de tilbageblevne Kastanier og rakte dem hen til Ratino.

Det flammende Baal, Leiet og Hvilen øvede en synlig velgjørende Indflydelse paa Gazela. Hendes Klæder bleve tørre, hun sad og saae omkring sig, lod sig betjene af Pacheco, tilsmilede ham, endelig lukkede hun Øinene og sank tilbage paa sine Tæpper i en rolig Søvn, som Ingen af de Tilstedeværende vovede at afbryde. Hulen var som uddøet, den dybeste Stilhed herskede derinde. Da hun

vaagnede igjen, saae hun sig forundret omkring. Drømmen havde foregøglet hende Billeder, heelt forskjellige fra dem, Virkeligheden lod tilsyne. Hun forlangte, at de skulde drage videre.

Pacheco havde været ude hos Muldyrene, han fortalte, at Luften var mild og skyfri. „Det vil blive en herlig Aften; jeg følger med dem, til vi naae Venasque. Jeg kjender Veien bedre end Ratino, han duer kun til at snyde de Reisende deres Penge fra, og ligge paa Ryggen og se paa Solen nede i Luchon. Jeg vil være deres Fører.“

Ratino smilede og lod ham raade. Pacheco pakkede Reisetøjet sammen, bredte nogle af Tæpperne over Muldyrene og deelte de øvrige mellem sig og Ratino. Lidt efter slukkede han Baalet i Hulen, og førte Selskabet ned ad Bjerget. Carlo lod til at være den eneste Misfornøiede over Smuglerens Nærværelse. Den holdt sig bestandig i en vis Afstand fra ham. Standsede de, eller Pacheco kom nærmere, drog den sig hurtig tilbage, saae uafbrudt paa ham og lod sine hvide Tænder tilsyne. Pacheco viste sig som en fortrinlig Fører. Han gik

ved Siden af Gazelas Muldyr, fandt altid en jevn og banet Sti for det, forstod at lede det udenom det lange Steenleje af Klippestykker, som de maatte passere, og gjorde hende opmærksom paa enhver Udsigt, ethvert smukt Parti i det store Billede, som fra nu af oprullede sig foran dem.

Ved Indgangen til Skoven, da de passerede den sidste Bjergsti, som førte ned til Venasque, kom en Patrouille ridende imod dem en Underofficer og tre Gendarmer. Generalen fremtog det franske Ministerpas, hvormed han var forsynet. Underofficeren lod som om han læste med dyb Opmærksomhed, skjøndt han sandsynligviis ikke forstod et Ord deraf, men det store Segl forstod han, det franske Vaaben kjendte han, og gjorde en Hilsen med Haanden til Huen, idet han leverede Generalen Passet tilbage. Efterat have givet sine Folk Tegn til at ride videre, bøiede han sig over mod Povitz og hviskede:

„Monsieur skal tage sig ivare for ham der med den røde Hue. — En farlig Person, forvoven Smugler, — gammel Ræv!“ Med denne Advarsel red han bort med Patrouillen.

Hørte Du, hvad han sagde?“ spurgte Gazela, da de vare komne et Stykke ind i Skoven. „Han kaldte Dig for en Smugler, en listig og farlig Person, men det er Du jo ikke, vel?“

Pacheco rystede smilende paa Hovedet. „Gendarmen har altid havt Ondt af mig. Han veed ikke selv, hvad han siger.“

„Idetmindste behøver han da ikke at være bange for, at Du skal bringe Kontrebande med, medens Du drager med os,“ ytrede hun leende.

„Ikke det mindste bange,“ forsikrede Pacheco og saae tilbage efter Gendarmen, som forlængst var forsvunden. „Og hvis jeg alligevel smugler, vil ingen af de Fyre kunne hindre det.“

Med disse Ord stak han begge Pegefinger i Munden og frembragte en hvislende Lyd der kaldte tre eller fire vildtudseende Mænd ud fra Buskene paa begge Sider af Veien.

„Her skilles vi,“ sagde Pacheco, „Resten af Stien er banet og bred. Tillad blot, søde Madonna, jeg tager den Havresæk, som ligger bag Sadlen under Deres Tæppe. Den tilhører mig. — Saa er der ogsaa en lille Pakke bag

Deres Sattel, Excellence!“ vedblev han henvendt mod Povitz og viste Mændene, hvor de skulde finde den. „Husker jeg ret, ligger der endnu lidt Stads inde i den Bylt, Ratino gaaer og dasker med paa Ryggen, og her i min egen Pakke har jeg vist ogsaa forvaret lidt Smaapilleri.“

Medens han talte saaledes, løste han til de Andres dybeste Overraskelse forskellige smaa Lærredsposer ud fra Sadlerne og Reisetøiet, og gav enhver af de fremmede Mænd sin Deel at bære. Derefter greb han Gazelas Haand, skjulte den mellem begge sine og trykkede et Kys paa den.

Ikke sandt, Madonna!“ udbrød han med en dæmpet Latter. „Gendarmen bagtaler kun, det er umuligt for den stakkels Pacheco at bringe Kontrebande med sig i Deres Nærværelse.“ — Et Øieblik efter var Smugleren og hans Mænd forsvundne mellem Træstammerne.

„Han henter Krudt over til General Contreras sagde Ratino.

Gazela stirrede maalløs ind i Skovens Mørke efter Pacheco. Endnu engang skulde

hun møde denne Mand, og af dette Møde blev hendes Fremtids Skjæbne afhængig.

Da de naaede Dalen foran Venasque, var det Aften. Solen brød igjennem Skyerne og farvede dem med et guldgult Ildskær. Paa den modsatte Side trak et Uveir op nede i Horisonten. Det lynede, og en svagtrullende Torden gav Gjenlyd inde mellem Bjergene. I Fyrreskoven, de droge igjennem, var Luften svanger med den skarpe, harpixagtige Duft, som i Regnveir er Naaletræerne egen. Alt var stille derinde, alvorligt og høitideligt som i en Kirke. Græsset fandt ikke Luft og Lys nok her, den brune Skovbund var overstrøet med et tykt Lag af mange Aars affaldne Naale, Jorden gav en dump Lyd under Muldyrenes Hove. Egernet stak sit Hoved frem fra Grenen for at see, hvem der kom og forstyrrede det saa silde paa Dagen. Dybere inde fløitede en Solsort enkelte, langtrukne og vemodige Toner, tav lidt og gjentog atter det samme. Da de kom ud af Skoven ringede Hospitiets store Klokke som en Hilsen og til Tegn paa, at man allerede havde iagttaget de

Reisende oppe paa Bjergstien. En Lirekasse begyndte at spille. Men paa den anden Side af Dalen saae de Maladettas Snetoppe lyse dem imøde i et vidunderligt og blændende Skær. Det glintede, det sitrede, det funkledede rooverfra i en Strøm af Lys, det glødede og flammede omsider i det dybeste Carmin, mørkere og mørkere, medens Dalen og Sletten allerede hvilede i Aftenens dybe og drømmende Fred, indhyllet af den violette, taagede Lufttone, der fulgte efter Solnedgangen.

XV.

Nede i Luchon begyndte Folk allerede om Formiddagen at ytre sig betænkelig om Generalens Udflugt. Luften saae truende ud, enhver Ridetur op i Bjergene blev opsat. Henimod Middag vendte de tre Skotlændere tilbage. De havde seet Snehvirvlen i hele dens Raseri, medens de selv befandt sig i Sikkerhed nede i Dalen. Deres Fører fortalte,

at han traf Generalen paa et af de farligste Passer i Bjergene, at han forgæves opfordrede dem til at vende om og søge Asyl; han erklærede endelig som sin faste Overbevisning, at baade Ratino og hans Selskab maatte være omkommen i Snestormen. Senere paa Dagen drog en talrig Rytterskare ud for at søge efter de Ulykkelige. Da de kom ovenfor Hospitiet, begyndte Sneen. Paa flere Steder laa den saa høit, at Heste og Muldyr neppe mægtede at arbeide sig igjennem, dertil kom en skarp Blæst, som tiltog jo høiere de stege i Veiret. Nede i en Kløft saae en af Førerne en mørk Gjenstand. Det var Generalens Muldyr, forvandlet til en uformelig knust og blodig Masse. Længere borte opdagede en Rytter Gazelas lange og sorte Silkeslør, som Vinden havde snoet fast om Grenene af et Birketræ. Paa en nøgen Klippe sti fandt en Anden en fin og nydelig Ridepidsk af hvidt, flettet Chagrin. Skaren standsede og holdt Raad. Der var ingen Tvivl mere om den sørgelige Ulykke. Eftersøgelserne ophørte, Rytterne vendte tilbage til Luchon. En tung og nedtrykt Stemning hvilede over Bade-

gjæsterne i den lille By. Jo længer det led mod Aften, desto ringere blev Haabet om de Forsvundnes Frelse, man talte kun om Povitz og hans Datter. Jakobe var maaske den Eneste, som endnu haabede. Hardenberg var jo med dem, han havde været hendes Helt, længe før han blev Gazelas, hun stolede paa hans Almagt og paa hans gode Lykke.

Om Aftenen, just som man begyndte at slukke Lysene i Kursalen og Musikens sidste Toner hendøde paa Plainen, kom en Rytter jagende op gjennem Alleen d'Etigny. Han sad foroverbøiet og kroget paa sin skummende Hest, han havde mistet sin Hat, og hans Haar flagrede for alle Vinde, medens han blæste en vild og jublende Melodi i et skratende Valdhorn, der gav Gjenlyd oppe i Bjerget. Det var den gamle Ratino, han var sendt til Luchon med Hilsen og Bud fra sit Herskab og for at bringe en Mængde Nødvendigheder tilbage til Venasque, hvor Gazela agtede at udhvile den næste Dag. Blandt disse Nødvendigheder stod Jakobes Person øverst paa den lange Liste, han bragte med. Ratino blev standset og udspurgt, man

sluttede Kreds om ham, fornemme Damer tilkastede ham deres Buketter, smaa, hvide Hænder fodrede hans Hest med Konditor-kager. Han sad og bøiede sig hilsende til alle Sider, skildrede de overstaaede Rædsler med de mest levende Farver, modtog rigelige Drikkepenge, smilte og fortalte om igjen; han havde aldrig havt saa velvillige Tilhørere. Jakobe jublede, fløi fra Værelse til Værelse og dannede en umaadelig Pakke. Hun vilde tage op til Port de Venasque endnu samme Aften, hvilket dog ikke lod sig gjøre.

To Dage senere fandt en usædvanlig Bevægelse Sted i Luchon. Gazela var vendt tilbage, Alt hvad der var rigt og fornemt i den fremmede Dameverden, gjorde Besøg hos hende. Inde i Salonen var en Kreds grupperet om en lav Sofa, hvor Dagens Heltinde laa henstrakt i en halvtliggende Stilling. Hun saae noget træt og lidende ud, men hendes Smil havde ingensinde været friskere, hendes store, melankolske Øine aldrig mere straalende end netop idag. Hun var klædt i en lang Kjole af hvidt Kaschemir, besat med sorte Kniplinger. Det var ikke blot hende selv,

der tiltalte og fristede Beskueren i dette Billede, alle hendes Omgivelser førte det samme Sprog. Døren ud til Altanerne indlod en Strøm af Lys og Luft og Solskin. Derude, støttet til Rækværket mellem blomstrende Rhododendron og Oleander, stod en ung, engelsk Arving og saae op ad Gaden, medens hun talte med en Veninde. Det var just paa den Tid, en vis Kavalleriofficeer pleiede at ride forbi hendes Vinduer ligeoverfor. Paa en Circeldivan midt i Salen hvilede en anden ung og nydelig Gruppe. Enhver af disse Damer lod sig tilsyne for at beundre eller beundres i de nyeste og mest excentriske Moder, alt var dæmpet og tyst i deres talrige Kreds, Samtalen halvhviskende, ingen høirøstet Latter intet lydeligt Ord blev vexlet, man kunde høre det lette Fodtrin, naar en Gaaende bevægede sig over det tavlede Gulv, eller Silkekjolernes Knitren og den raslende Lyd af ethvert Musselinsslæb, der blev sat i Bevægelse.

Gazela var midt i en gribende Skildring af de oplevede Rædsler, Klipperne fløi om i Luften, Bjergene styrtede over hende, Sneen

begravede hende, og Stormen sang en Ligsang dertil, da Hardenberg traadte ind. Maaske havde hun ventet ham, hendes Blik opfangede idetmindste hans, endnu medens han stod i Døren, hun smilede, hilste ham med Viften og skyndte sig fra nu af med at faae sin Historie fortalt tilende. Hardenbergs Komme gav Samtalen nyt Stof; han blev betragtet, prøvet og veiet. Han var lidt for kolossal, fandt man, lidt for heftig i sine Bevægelser, han gestikulerede formeget med Armene, derimod var han klædt med Smag, havde det fineste Linned og bar sit Hoved udmærket kjækt. Han saae saa frisk ud; der var noget i hans Øine, som lignede et tøvende Uveir. Han maatte være herlig i Lidenskab, og det kunde være ganske fristende og morsomt at lade sig bære over Klipper og Afgrunde af ham. Han lignede en fangen Løve, hvis Lænke Alle vare overbeviste om, Gazela holdt fast i sine smaa Hænder.

Kredsen skiltes endelig omkring hendes Sofa for at sluttet igjen i et af Sideværelserne, hvor en behagelig og klokkereen Damestemme

sang til Fortepianoet. Gazela vinkede ad Hardenberg.

Ja, see Dem kun om og beklag os,“ sagde hun smilende, „saaledes er vort Liv, et langtrukket Aandedrag mellem Snak og Tyll og Kniplinger. — De behøver ikke at staa der saa kritisk og misbilligende og blot tage Dem godt ud, De skulde hellere finde det beundringsværdigt, at man kan bevare sin Sjæl frelst i dette Intet.“

„Jeg er hverken kritisk eller misbilligende,“ svarede han, „men bedrøvet, fordi jeg paa Turen forleden maa have tabt en Lommebog jeg satte stor Pris paa.“

„Jeg skal forære dem en anden. Jeg har en nydelig Reisebog derinde, med lutter ubeskrevne Blade, den maa De faa.“

„Og alle de dyrebare Erindringer, jeg Dag for Dag havde optegnet, regner De dem for intet?“

„Ja, de ældre kan jeg umulig erstatte men hvem veed, — jeg kunde maaske give Dem Stof til nye. — Gaa nu hen og underhold de Andre; De taler ikke saa godt Fransk som Nogen af os, men det kan være det samme,

naar De blot kan sige disse smukke Damer en Behagelighed om deres smagfulde Dragt eller deres friske Teint, vil Enhver forstaa Dem; saadan Nognt høre vi med Øinene. Jeg har desuden beredet Herrens Sti, før han kom. Hvergang jeg lod et Klippestykke trille ned paa mig, tog De det bort, naar jeg hang ud over Afgrunden, var det altid Dem, der drog mig tilbage igjen. Bryder De Dem ikke om de Andre, saa tal til mig, fortæl mig noget; igaar ofrede jeg paa Deres Alter, men man kan da ikke vade i Sne bestandig, idag skal De ofre paa mit.“

„Følg heller med mig,“ sagde Povitz, som stod og hørte til. „Jeg har noget mere fornuftigt at tale med Frants om.“

„Som Du vil,“ svarede Gazela. „Lad ham blot ikke blive altfor længe borte; et Dameselskab duer først, naar der er en Herre tilstede. Kom igjen, Heros! og lad Dem beundre. Det er slet ikke svært.“

Hun strakte en Haand ud imod enhver af dem og hilste med et lykkeligt Smil. Frants fulgte Generalen ind i Sideværelset. Den gamle Mand gik nogle Øieblikke op og

ned ad Gulvet, hans Ansigt havde et alvorligt, næsten høitideligt Udtryk, idet han standsede og udbrød:

„Hør, Frants! Du har igaar frelst mit Liv, aa, hvad siger jeg, Du har frelst Gazelas, — ti stille, vist har Du! Saadan noget søger man ikke at gjengjælde, fordi det er umuligt; men man tænker dog derpaa og ønsker at finde et Udtryk for sin Tak. — Jeg har lagt Mærke til Dig i den sidste Tid, der er foregaaet en stor Forandring med Dig, jeg kjender Dig næsten ikke mere. Dit glade og overgivne Sind er borte, der er noget, Du kæmper for at skjule. Hvad fattes Du, min Søn? Er der en Sorg der tynger Dig, en Sag, hvori jeg kan hjælpe?“ — tal! Det er min Søsters Barn, jeg beder derom, det er din bedste Ven, der forlanger at vide det.“

„Min kjære Onkel!“ svarede Hardenberg bevæget. „Jeg fattes intet. — Ja vist er jeg forandret, jeg mærker det selv, hvergang jeg tænker tilbage paa min lystige Fortid, da jeg vaagnede op med Hovedet fuldt af Indfald og Planer og aldrig fandt Dagen lang nok

til at fuldbyrde dem. Det var Solskin dengang, jeg var glad, jeg var fri —“

„Og nu er Du bunden, mener Du?“

„Nei misforstaa mig ikke, det er kun en Erindring, ingen Beklagelse. — Jeg fattes intet og jeg savner intet.“

„Det vil sige, Du har ingen Tillid til mig, Du! — har jeg fortjent det? — Kom herhen til Vinduet!“ vedblev han mere dæmpet — „Siig mig, er Gazela Skyld i din Sorg, — holder Du af hende, — er Du bange for at sige det? — Svar ærligt og ligefrem; det er ikke en Dommer, men en Fader, som spørger Dig.“

Frants blev bleg, han tav et Øieblik, derpaa hævede han hurtig sit Hoved. „Gazela!“ gjentog han, „hvad tænker Du paa? Hun og jeg har ikke et Ønske, en Følelse tilfælles, hendes Verden er ikke min, og vil aldrig blive det! i Lyst og Attraa, i Tanke og Tilbøielighed ere vi den fuldstændigste Modsætning til hinanden.“

„Er det heller aldrig falden Dig ind, at hun nærer nogen Interesse for Dig?“

„Interesse! jo, Godhed! jo, Du troer det

selv, jeg seer det paa dit Smil og paa dine kjærlige Øine, — jeg morer hende og staaer for Øieblikket paa Toppunktet af hendes Gunst, hvorlænge? otte Dage, maaske fjorten; hun har omgivet mig med en Glorie, som jeg ikke kan bevare, derfor maa jeg dale. — Den stakkels Gazela! hvor hun vilde være ulykkelig ved min Side; hun, det bløde, forvænte Barn, trænger til en eftergivende, hensynsfuld og ærbødig Tjener, jeg vilde vist kun blive hende en streng og utaalelig Herre.“

Generalen stod og saa frem for sig medens Hardenberg talte. „Godt!“ udbrød han endelig med en Stemme, som han forgæves søgte at give Udtryk og Kraft. „Hvad her er sagt, skal være glemt og dødt. Vi tale aldrig mere derom. Forstaar Du.“

„Aldrig!“ gjentog Hardenberg, Du kan stole paa mig.“

Han greb den gamle Mands Haand og kyssede den. Idet han vilde gaa standsede Generalen ham og sagde:

„Tag disse Papirer med Dig, Frants, Du kan se dem igjennem inde i dit Værelse. Det er din Fremtid, jeg har ordnet for Dig; jeg

vil, at Du skal være fri og uafhængig. — Du behøver ikke at takke mig, min Dreng!“ tilføiede han mildt og bevæget, „det er blot et gammelt Løfte til din Moder, jeg her opfylder, det blev gjort den Dag, Du kom til Verden.“

Hardenberg gik. I det Samme blev Portieren ligeoverfor draget tilside, Gazela viste sig i Aabningen, bleg som en Dødning, med glandsløse Øine og Læber, hvorfra alle Livets Farver vare forsvundne. Hun stod et Øieblik og lænede sig til Karmen, som om hun manglede Kraft til at gaa videre. Povitz ilede hende imøde, greb hende i sine Arme og førte hende til en Lænestol.

„Gazela, mit eget Barn! — hvor Du er bleg! — Er Du syg?“

Hun gjorde sig Umage for at smile. „Jeg fik saa ondt derinde, det er vist blot Heden i Salen, jeg er lidt anstrængt af at tale med de mange Mennesker. Ikke sandt, Du! det var meget opmærksomt af dem, at komme til os, — Du skal ikke bryde Dig om mig, jeg vil være rask for Dig alene, Du er den Bedste af alle, den Eneste i hele Verden,

jeg bryder mig om.“ Medens hun hviskede disse Ord i den inderligste Overbevisnings Tone og skjulte sit Hoved ved hans Bryst, brast hun i en lidenskabelig Graad.

De følgende otte Dage tilbragte Gazela i sine Værelser. Hun modtog ingen af de talrige Indbydelser, der bleve sendte, heller intet af de gjentagne Besøg, som lode sig melde, ingen Udflugt til Bjergene, ingen Spadseretur omkring i Kuranstalten. Hun led det var øiensynligt, og det Udseende af Sundhed og Ungdom, Reisen havde givet hende, var sporløst forsvunden, men dennegang gjorde hun sig Umage for at skjule Smerten. Ingen anede, om det var i sit Hjerte eller i sin Stolthed, hun følte sig dybest saaret. Bade-lægen erklærede hendes Onde for en naturlig Følge af Anstrængelserne og Faren paa Touren til Venasque, og Gazela modsagde ham ikke, men fandt sig i alt, hvad han bestemte. Den længste Tid af Dagen sad hun stum og tavs ved et af Vinduerne, som vendte ud mod Luchondalen, tilsyneladende beskæftiget med et Haandarbeide eller med en Bog, men begge Dele hvilede urørt i hendes Skjød, hun stirrede

ud i Landskabet, paa Bjergene, hvor hun havde spaseret i Solens Straaler, medens Lykken sang for hende, og hvor Hardenberg havde gjort Træer, Blomster og Strømme levende. Hun grublede som paa en smuk og forsvunden Drøm, hvis Minde efterlader Echo i Hjertet længe efter at vi ere vaagnede. Smerten kom som en Daab, en Indvielse, og gav hende hvad Lykken ikke havde givet, en Stemning fuld af Blidhed og Hengivelse.

I de første Dage fik Hardenberg ikke Adgang til hendes Værelser; da de senere saaes, modtog hun ham som en kjær Ven, lidt tvungent maaske, men fordringsløs og taknemlig for enhver Opmærksomhed, han viiste. Hun undgik vel at møde hans Blik, men sendte ham dog det sidste, dvælende Øiekast, hvergang han gik.

Det bedrøveligste Billede dannede den gamle General i disse Dage. Han lagde Mærke til alt og begreb intet. Engang foer en Anelse igjennem ham. „Hvad skal vi gribe til?“ sagde han til Hardenberg. „Jeg troede at have seiret, og saa begynder blot Kampen paany. — Har hun hørt vor Samtale

forleden? — Er det Dig eller Gud, som vil skille mig fra hende?”

Gazela havde ingensinde næret en saalevende Erkjendelse af denne forsagende Hengivelse hos Povitz; hvad var enhver anden Hengivelse vel imod hans, der kun bestod af Ofre og aldrig gav tabt og aldrig blev træt? — Alligevel mægtede hans dybe Kjærlighed ikke at bringe Smilet eller Lykken tilbage; den kunde mildne Smerten, men ikke beskytte mod den.

XVI.

En Morgen laa Gazela inde paa Sofaen, sammensunken og grublende, midt imellem sine Blomster og Planter. Jakobe sad ved hendes Side og læste, udstødte af og til dybe Suk og brast pludselig i Graad.

„Hvad græder Du for?” spurgte Gazela.

„Jeg græder fordi Frøkenen er saa ulykkelig. Jeg kan ikke holde ud at see derpaa.”

Gazela lagde sin Haand paa hendes Hoved og kjærtegnede hendes Kind. „De er saa mild og saa god og saa nydelig som Guds Engle,“ tilføiede Jakobe.

„Er jeg god? — Du maa gjerne have den graa Silkekjole, jeg havde paa idag, jeg gaaer ikke oftere med den. Jeg vil aldrig mere pynte mig. Alle mine Selskabsdragter skal pakkes ind, disse smukke Støvler, som staa derhenne og længes, skal ogsaa sættes tilside. — Jeg troer, jeg gaaer i Kloster, Du. Det bliver vist Enden paa det.“

„Uh, Kloster! det kjender jeg saa godt, det er der, hvor disse Nunner bo.“

„Du skal lade være at kalde dem Nunner; jeg har vist sagt Dig ti Gange, at de hedde Nonner. — Hvorfra kjender Du ellers Klosterne?“

„Jo, jeg læste engang en stor Historiebog, der stod fortalt om dem og om en Pastor, som gav dem Gift, fordi de ikke vare kjønne. Saa krøb en af dem op paa en Steen nede i Kjælderen og sagde, at han maatte skamme sig, derefter gik hun hen og meldte det til

Politiet, og Pastoren kom i Arrest for Livstid. — Det er vist noget fælt noget, Kloster.“

„Forfærdeligt! — Du kan tænke Dig, man staaer op derinde Klokken tre hver Morgen i et koldt Værelse, og maa selv feie og vaske sit Gulv, og faaer haarde Hænder, — ildrøde! Man skal ogsaa grave i Haven og blive solbrændt. — Hvad synes Du! — Saa faaer man aldrig noget at spise, uden Bønner, heller aldrig noget at drikke, uden en lille Smule Vand,“ — Jakobe græd, Gazela saae paa sine hvide Hænder og deres rosenrøde Negle og sukkede, som om hun allerede var i Kloster.

Samme Eftermiddag vovede hun sig for første Gang ud i Parken med Generalen. For at undgaa de Spadserende og paatrængende Venners Deeltagelse havde hun valgt den Tid, da alle Hotellets Klokker kaldte Badegjæsterne til Middag og Parken var forladt. Hvor hun saae svag og lidende ud, det unge Barn, medens hun langsomt og vaklende lænede sig paa sin Faders Arm og søgte hen til de brede og aabne Gange, for at Dagens sidste Sollys bedre kunde skinne paa hende.

Hun lignede en syg Blomst, der bøier sig paa sin Stengel, og hendes Pande og Kinder vare blevne næsten ligesaa blege som den lille hvide Krephat, der omsluttede dem. For Povitz bragte denne Dag en stor Lykke: hun var i Bedring, hun smilede til ham, der laa saamegen Tak og Velsignelse i hendes bløde Røst og i ethvert af hendes Blik. Hun havde atter faaet sin tidligere Tilbøielighed for Blomster og Planter, og standsede lidt ved enhver sjelden Busk, efter hans Mening for at indaande dens Duft, men i Virkeligheden kun for at hvile ud og drage Veiret. Paa engang syntes Gazela at være forvandlet, hendes Øine straaledede, en fin Rødme foer hen over hendes Kinder. Hun støttede sig fastere til sin Faders Arm og drog ham med sig ind i et af Busketterne omkring Søen. I nogen Frastand havde hun lagt Mærke til en lille, mørkkklædt Dame, der kom ud fra en af Sidegangene. En Herre standsede hende med et Udbrud af Glæde. Idet han hilste greb han hendes Haand og beholdt den længe i sin, Damen modtog hans tilbudte Arm og satte sig ved hans Side paa den første Bænk,

de kom forbi. Hvem hun var, vidste Gazela ikke, hun havde seet hende spadserere paa Promenaden udenfor Hotellets Vinduer den foregaaende Dag. Hun var ung og udmærket smuk, klædt i en blændende Pragt og med en Smag, som endogsaa vakte Opmærksomhed i Luchon. Herren derimod kjendte hun, af ham kunde hun ikke tage feil, ham forvexlede hun ikke med nogen Anden.

Povitz havde ikke lagt Mærke til dette lille Optrin; han fulgte villig i den Retning, man drog ham, og tog Plads i en af Stolene, medens Gazela lod til at være beskæftiget med at udsøge sig det smukkeste Løv paa Kvistene. Hardenberg vedblev at holde den ubekjendte Skjønheds Haand, medens hun skildrede sin Glæde og Lykke over Gjensynet, med Blik, der straaled, og med et Smil, som efter Gazelas Overbevisning lod til at forjætte endnu mere end Ordene.

„Hvem er De her med?“ sagde hun høit og lydeligt, enten fordi hun i sin Stemning glemte Stedet eller troede, at de vare alene, — „tal dog, jeg vil vide alt. Det er det lykkeligste Møde, jeg har havt, siden vi forlod

Kjøbenhavn. Tænk Dem om, fem lange, lange Aar, — hvor ofte har jeg ikke talt om Dem, paakaldt Dem, længtes efter igjen at see ind i disse ærlige og trofaste Øine, efter at trykke Deres Haand. — De smiler, tvivler De? se paa mig, troer De man smigrer Dem med Taarer i Øinene? Kan De da ikke forstaa, hvor sjæleglad jeg er?“

Hardenberg fik ikke Tid til at svare; han kyssede hendes Haand, medens hun vedblev:

„Nu følger De med mig, med os, vi tage til Mentone og blive der i Vinter, De er jo fri og uafhængig, ikke sandt, vi reise sammen?“

Han rystede paa Hovedet. „Det kan ikke lade sig gjøre. Jeg er her i Selskab med min Onkel, General Povitz, og hans Datter.“

„Ah, Gazela eller saadan noget, jeg kjen- der hende, det vil sige, næsten slet ikke, jeg saa hende en Aften hos en af Prindsesserne, hun kunde ikke holde ud at staa. Hun er jo nydelig, gracieus, en lille Smule excentrisk og fordringsfuld som alle feterede Gudinder; men det finder De naturligvis ikke, vel?“

„Jeg vil heller holde mig til den første Halvdeel af Deres Skildring,“ svarede Harden-

berg. „Hun er et lille, sygt Barn; Lykken har skjænket hende flere Gaver, end hun forstaaer at benytte.“

Det var de første Ord, han havde talt; hvor kold og uskaansom lød ikke denne Dom i den Lyttendes Øre!

„Ja vist,“ svarede Damen leende. „De reiser jo i hendes Selskab, dermed er alting sagt. Men jeg har da ogsaa nogen Ret over Dem, — finder De ikke? — Fra Kjøbenhavn og hertil lod De Dem fængsle af Deres smukke Cousines glimrende Øine, nu drager De med os herfra til Mentone.“

Mere hørte Gazela ikke. Hun kastede alle sine Blomster, og det kostede hende megen Møie at naae tilbage til Lysthuset, hvor Povitz sad, rolig og smilende og tegnede et stort Amphitheater med sin Stok i Sandet.

„Lad os gaa,“ sagde hun heftigt. „Det bliver koldt, det er jo en isnende Vind, der kommer ned fra disse afskyelige Bjerge.“

Da Hardenberg samme Aften traadte ind i Generalens Værelser, sad Gazela i Salonen, omgiven af Puder og lænet tilbage i Sofaen, smuk, bleg og lidende. Povitz gik op og ned

ad Gulvet i dyb Tavshed, med en mørk og nedbøiet Pande.

„Vi talte om Dem,“ sagde hun, uendelig mildt og blødt; „kom, kjære Fætter, sæt Dem her ved min Side og hør paa mig med Taalmodighed. — Fader og jeg har nu, langt længere end vi burde, lagt Beslag paa Deres Tid, Deres Person og Evner, vi har tilsidst levet os saaledes ind i den Vane at modtage Deres Tjenester og see Dem skaane os for alle Besværligheder, at vi slet ikke tænkte mere derpaa. Jeg var svag og skrøbelig, da vi mødtes, — indbildt syg, sagde De, — jeg har faaet min Sundhed tilbage, det er ogsaa Deres Fortjeneste. — O, hvad siger jeg, det er jo Deres Skyld, at vi sidde sammen her iaften,“ tilføiede hun og bøiede Ansigtet ned mod Sofapuden, idet hun skjulte det med begge Hænder.

Hardenberg lagde sin Haand paa det bøiede Hoved. „Gazela!“ sagde han, „fat Dem!“

„Det er Dem i hver en Handling, Dem i alle vore Glæder, men vi maatte være meget fordringsfulde, for at lade det blive ved saa-

ledes. — Derom var det vi talte, da De kom. Vi besluttede, som De veed, at tage herfra til Italien, og have nu endelig bestemt os for Florents, hvor Vinteren kun er en lille Hvile mellem Høst og Foraar; De derimod skal ikke være afhængig af vor Lyst og Lune, der er formegen Trang til Handling hos Dem, formange friske Ideer bag Deres høie Pande, til at De kan finde Ro og Tilfredsstillelse i vort Selskab.“

Hardenberg betragtede hende ufravendt, hun slog Øinene ned for hans alvorlige og gennemtrængende Blik, og dog gjorde dette Blik hende saa godt, hun fandt et Udtryk deri, som om han var bedrøvet over at skulle skilles fra hende.

„Bliv kun ved,“ sagde han med den bløde og dybe Røst, hun kjendte saa godt fra tidligere Dage, naar han var bevæget af en Stemning, „hvorfor standser De, Gazela? De leder efter Ord, — skal jeg hjælpe Dem? — De mener, at De drager til Florents og at jeg kan drage hvorhen jeg vil, blot ikke i Deres Selskab, kortsagt, at Lirekassemanden har spillet sit Stykke tilende. — Kan Du

huske, Onkel, hvad jeg sagde forleden? Jeg gav Gazela fjorten Dage til at blive kjed af mig, — hun behøvede kun otte.“

Der var noget, som saarede i disse Ord, noget, der tillige forekom hende uærligt efter den Samtale, hun havde hørt om Eftermiddagen. Et Øieblik drog hendes fine Bryn sig sammen, men hun beherskede denne Stemning, og hendes Læber sitrede kun en Smule, idet hun svarede:

„Denne gang troede jeg dog at have været mindre egenkjærlig end sædvanlig, — De mener heller ikke, hvad De siger, Frants! — Hvorfor vil De gjøre mit Offer ringere, end det er? Det er det eneste, jeg nogensinde har kunnet bringe Dem.“

„Jeg vilde saa nødig have, at det netop skulde være *Dem*, der foreslog denne Skilsmisse.“

„Fader kunde ikke, De vilde ikke.“

„De derimod baade kunde og vilde, ja det er jo netop det, jeg beklager. Men hvortil de mange Ord? — Det skal være som De siger, — jeg reiser min Vei, og vi skilles. Naar?“ tilføiede han heftigt.

„Skal det endelig skee, saa hellere strax end siden,“ sagde Povitz, som var bleven ved at vandre op og ned ad Gulvet og nu standsede foran Hardenberg. „Lad det være den Dag imorgen, Du! — Hun har Ret, vi bare os meget egenkjiærligt ad, vi To, og tænkte kun paa os selv. Det bør ikke blive længer ved. — Men alligevel, det gjør mig inderlig ondt, — Frants, min egen, kjære Dreng! jeg har aldrig i mine Levedage holdt saa meget af Dig, som nu.“ Generalen lagde begge Arme paa hans Skulder og drog ham op til sit Bryst. Hans Smerte, hans Myndighed og hans Ords Inderlighed rørte Hardenberg.

„Altsaa imorgen,“ gjentog han, idet han gik. „Jeg skal rette mig derefter.“ I Døren standsede han og tilføiede: „Det er sandt, Onkel! jeg har truffet Bekjendte idag, Landsmænd; jeg fik det ikke fortalt, da jeg kom. De ønske at hilse paa Eder. Hvis Du tillader det, vil jeg forestille dem imorgen Formiddag.“ Dermed gik han.

Næste Morgen kom Gazela sildig til Thebordet, hvor Povitz var alene tilstede.

„Jeg har sovet slet inat,“ sagde hun.

„Du bryder Dig vel ikke om, at jeg bliver inde i mit Værelse i Formiddag og nægter at tage imod?“

„Det lader sig ikke gjøre, mit Barn! Du husker nok, Frants bad om at maatte forestille os sine Bekjendte; han vil finde det uopmærksomt, hvis Du blev borte.“

„Aa, han savner vist ikke mig, naar Du er tilstede. Desuden, disse fremmede Mennesker, — jeg er virkelig meget svag og afkræftet idag. — Jeg er ogsaa bedrøvet over, at vi skulle miste Frants,“ tilføiede hun med Taarer i Øinene. „Jeg duer slet ikke til at tage mod Besøg. Føi mig derfor denne ene Gang, vær sød og god som altid, og lad mig blive derinde.“

Povitz trak paa Skuldren. Gazela havde seiret, som hun pleiede; hun kyssede Generalens hvide Haar og vendte tilbage til sit Værelse.

En Time senere ringede Hotelklokkerne til Frokost, Promenaden blev forladt, Solen skinnede, Spurvene kvidrede ude i Accasietræet, smaa Rytterskarer droge op i Bjergene. Gazela havde ladet sig klæde paa, nydeligt og smagfuldt som sædvanlig; det var en

Fornøielse, hun idag tilstod sig selv, siden hun ikke agtede at vise sig for Nogen. Hun sad ved Vinduet med Haanden under Kinden og saae meget tankefuldt ned paa Gaden. Pludselig lænede hun sig tilbage i Stolen, som om hun ikke vilde være seet nedefra: hendes Blik havde mødt Hardenberg, den ubekjendte Dame fra igaar fulgte ved hans Side. En meget kostbar og smagfuld Spadsere-drugt, den mest kokette, lille Hat og et fornemt tilbagevisende Væsen, som ikke tog ringeste Hensyn til den Opmærksomhed, hun vakte omkring sig, det var de Egenskaber, Gazela fandt hos hende. Hun støttede sig til Hardenbergs Arm, saaledes som kun en lang og nøie Fortrolighed tillader det, han lo, og Damen besvarede hans Latter med et Smil, der viste en Række smaa, mælkehvide Tænder.

„Hvorfor skal Nogle have Lov til at lee, medens Andre græde?“ spurgte Gazela sig selv, da hun drog sig tilbage, kjed af at betragte dem længere.

Lidt efter førte Hardenberg den Ubekjendte ind til Generalen. I det Samme kom Tjeneren og meldte, at der i Forværelset stod en

Fremmed, som bad om at faae Frøkenen itale.

Tjeneren vendte tilbage, Manden vilde ikke gaa, hans Navn var Pacheco, og han lod sige, at han havde en vigtig Sag at forebringe.

„Skal vi vove at lade ham komme herind?“ sagde Gazela til Jakobe. „Du maa vide, denne Pacheco er en meget farlig Person, en forvoven Smugler, han gaaer altid bevæbnet med Knive og Bøsser. Jeg er alligevel slet ikke bange for ham. — Han kan komme.“

Da Pacheco lod sig tilsyne, satte han sit Hat paa Gulvet inden for Døren og nærmede sig Gazela under dybe Buk, idet han traadte saa forsigtig hen paa det blomstrede Tæppe, som om han frygtede for, at Gulvet skulde briste under ham. Han bar samme Dragt som sidst, med den Forskjel, at han havde syet Gazelas smukke Kastortørklæde sammen som et Kabyllslag og forsynet det med to uhyre store og glimrende Messinghægter. Dette Slag var kastet over hans ene Skulder.

„Ah, søde Madonna!“ udbrød han, „De smiler til mig, De har altsaa ikke glemt mit

tro og ærlige Ansigt fra forleden. — Den ene af de fremmede Excellencer, han, den unge skikkede Ratino op til mig i Bjergene, med Bud, at jeg skulde søge efter en Reisebog, der var bleven borte for ham inde i Hytten. Han har lovet mig en god Belønning, hvis jeg fandt den, men han kan beholde sine Penge, De har allerede betalt mig. Kvinde og Børn sidde hjemme og velsigne Dem, her har De hans Bog tilbage.“ Med denne Forklaring viklede han Bogen ud af et stort Bomuldsklæde og rakte den til Gazela.

„Herren vil blive meget glad herover,“ sagde hun. „Hvor har Du fundet denne Bog?“

Pachecos barske Træk antog et listigt og forslagent Præg. „Hvad skal jeg svare Dem?“ sagde han. „Den stak maaske ud af Excellencens Lomme, han kan have tabt den paa Veien. Det kan ogsaa være, jeg kom til Skade at røre lidt ved den.“

Gazela hørte ikke et Ord af Pachecos Forklaring. Hun havde aabnet Bogen, der var fuld af tætbeskrekne Blade, paa disse fandt hun et Navn gjentaget, atter

og atter, hendes eget. Hun gav Smugleren alle de Smaapenge, hun havde hos sig, og lod ham gaa, uden at værdige ham et Blik mere. Bogens Indhold fængslede hende, hun glemte alt omkring sig, hun læste og vedblev at læse med Øine, der straaede, medens en dyb Rødme udbredte sig paa hendes Kinder, og et Udtryk af inderlig Lykke prægede sig i ethvert Træk af hendes Aasyn.

„Vend Dig bort, Jakobe, Du maa ikke see paa mig. Det er afskyeligt, hvad jeg her bestiller. Jeg burde ikke kaste et Blik i denne Bog; men jeg bliver ved at læse alligevel jeg læser det to Gange; det er mit Navn her staaer. Det er om mig, om mig alene her er Tale.“

Bogens Indhold var en Samling af Brudstykker, Betragtninger, Tanker og Følelser, nedskrevne ligesom Øieblikket havde fremkaldt dem. Gazela læste:

„Hvad er det for en Magt, der har forvandlet min Lyst og Villie til en eneste Længsel, røvet mit sorgløse Sind, mine forvovne Planer, mine smukke Sange? Hvad er det for en Trolddom, dette Barn udøver over

mig? Om Dagen gaaer jeg om, som i en
 fortsat Drøm. Jeg seer kun hende, hører kun
 hende, ikke en eneste af hendes Bevægelser
 undgaaer mig, jeg lever kun i hende, om
 Natten ligger jeg og grunder over, hvad jeg
 saa om Dagen. Hendes Feil ere blevne til
 Fortrin i mine Øine, alt hvad hun foretager
 sig, skeer med et Udtryk, som om hun forud
 bad om Forladelse derfor. — Hendes Ord —
 der er ikke sund Sands i meget af det, hun
 siger, men der er et ungt og friskt Hjertes
 Uskyld, en reen og barnlig Sjæl, en varm
 Følelse i det altsammen, og saa Stemmen, som
 udtaler disse Ord, denne bløde, indtrængende
 Musik, det lysende Blik og det bedaarende
 Smil, som ledsager dem. — Jeg elsker hende
 uden at ville det, jeg tilbeder hende og har
 kæmpet derimod, jeg veed af ingen anden
 Lyst og Lykke, intet Haab og ingen Længsel
 uden hende. — De fatter ikke Grunden til at
 jeg er bleven en Anden, jeg er dem for alvorlig
 for tavs, jeg gøgler ikke nok. De ane ikke
 at hele min Kraft, hver Tanke og Bestræbelse
 maa anvendes for at skjule og dølge, hvad
 der foregaaer i mig, jeg synes kold, rolig og

spottende og maa vedblive at spille denne Rolle. — Hun har intet Begreb om min Stemning. Hun slynger sine bløde Arme om min Hals, naar jeg skal hjælpe hende ud af Vognen, hun lægger sig op til mit Bryst, saa nær, at hun kan høre min gispende Aande, hendes duftende Haar kysser min Kind, naar jeg løfter hende ned af Hesten. — Du kan gjøre det altsammen uden Frygt, yndige Barn! Jeg skal vogte paa mine Øine, som jeg vogter paa mine Ord, og der hvor din Ret ender, vil altid min Ære begynde, — Jeg er en Mand, der morer hende for Øieblikket, medens hun staaer ledig paa Torvet, jeg udfylder hendes ørkesløse Timer, hun har Godhed for mig, hun vil græde, hvis vi skilles imorgen, — — og have glemt mig inden fjorten Dage. — Skilles maa vi alligevel. Jeg holder det ikke længere ud, og hvad vil saa Fremtiden blive? — O, at kunne reise med hende bestandig, med hende alene, reise saalangt, som Himlen blaaner og Havet naaer, indsuge i sin Sjæl alle de Skjønheder, den Fiinhed og Ynde, enhver Handling udfolder, høre hende tale, bede, fordre, hendes sorgløse Latter, være den

Første, der modtager hendes Blik om Morgen
den Sidste, der seer det sænke sig om Aftenen,
leve i hendes Hjerte, bo i alle hendes Tanker.
— Dumme Drømme! sygelige Længsler!
hvorfor komme I til mig, til en Mand, der
hidtil har havt saa lidt med Jer at bestille?
— Gazela! jeg elsker Dig. Jeg betroer det
atter og atter til disse Blade, jeg elsker Dig,
hører Du! saa dybt, saa reent og saa bræn-
dende lidenskabeligt, som nogensinde en Kvinde
er bleven elsket. Veed Du, hvad det er at
elske? — At see Dig gjør mig glad, jeg
velsigner den Luft, Du indaander, og alt,
hvad der er godt og kjønt og stort i mig,
det vækkes, det kommer frem til Liv og
Lykke under dine Øines Sollys. — Og Du og
jeg skal skilles, skilles! og Du skal aldrig ane,
hvorledes Du har været gjemt i mine Ønsker,
hvor dyb og hvor inderlig, — o. min Gud!
hvor hengiven og ydmygt forsagende tillige,
denne mit Livs eneste og bedste Lykke har
været.“

Hun gjentog hans Navn med en Jubel,
der udtalte alt, hvad et Bryst kan gemme af
Glæde og Lykke, hun knælede ned paa Tæppet

og strakte sine foldede Hænder iveiret, hun søgte efter Ord for alle de Følelser, der gjennemstrømmede hende, og fandt kun et Udtryk for dem igjennem sine Taarer. Derpaa gik hun hen for Speilet, ordnede sit Haar hurtigt, som om ethvert svindende Minut var hende kostbart, og forlod Værelset, medens Jakobe blev staaende og stirrede aldeles maalløs efter hende.

Da Gazela traadte ind i Salonen, syntes hun forvandlet, hendes Aasyn var et andet hendes Gang svævende og elastisk. Hendes Øine søgte Hardenberg og indhyllede ham som i et langt Kjærtegn, selv medens hun hilste paa de Øvrige. Hans første Ord skulde berede hende en ny Overraskelse, idet han traadte hen til den ubekjendte Fremmede og sagde;

„Denne Dame er Fru Baronesse Sparre, hendes Mand min allerbedste Ven. Tænk blot! jeg troer dem og deres Lykke vel forvaret hjemme i Kjøbenhavn, aner intet om deres Reise, før jeg igaar Eftermiddag hører mit Navn nævne nede i Parken og seer Baronessen staa for mig som en Aaabenbaring.“

„En yndig og lykkelig Aabenbaring,“ tilføiede Gazela. — „Tillad nu, at jeg forestiller mig selv for Dem. Mit Navn er Gazela eller saadan noget lignende, jeg har havt den Lykke at se Dem hos en af Prindsesserne, — De husker maaske —, jeg kunde ikke holde ud at staa, medens Kuren varede.“

Baronessen vexlede et forbavset Blik med Hardenberg. „Men hvad betyder dette? Det er jo mine egne Ord —“

„Det er kun en Erindring, Fru Baronesse! ikke andet. — Og Deres Mand? —“

„Jo, ham bringer jeg med naturligviis! man kan jo ikke reise alene. — Han ligger syg, den Stakkel, hjemme i Hotellet, men nu bliver han snart rask igjen. Grev Hardenberg har lovet at reise med os lige ned til Mentone, hvor vi skulle tilbringe Vinteren.“

„Hardenberg!“ — gjentog Gazela og rystede smilende paa Hovedet. „Det er jo umuligt, siden han reiser med os til Florents.“

„Jeg har dog Grevens bestemte Løfte, — skriftlig endog, behag at læse.“

Hun rakte Gazela en lille Billet, hvori

Hardenberg havde skrevet; „Jeg reiser med Dem til Mentone.“

„Ja, der seer man, hvor lidt man tør bygge paa en Mands Forsikringer,“ svarede Gazela. „Deres Brev indeholder rigtignok kun en eneste Linie, jeg derimod har henved tusinde Linier for, at han drager med os.“

„Men mit Brev er fra imorges.“

„Ja, mine ere endnu yngre, jeg fik dem først i det Øieblik, jeg traadte herind i Salen. Se Fætter! er det ikke Deres Haandskrift?“ Hun lagde Reisebogen paa Bordet foran ham og viste ham de beskrevne Blade.

Da Hardenberg saae sin Bog i Gazelas Haand, blev han ligbleg, han stirrede paa hende, overrasket og usikker, han mødte kun to Øine, der straaledede af en usigelig Lykke, og to bløde Læber, der formede sig til et livsaligt Smil, medens hun bøiede sig over mod ham og tilføjede:

„Sig det nu, Frants, med hvem Du vil reise!“ .

Han søgte efter Ord og knælede ned for hendes Fødder. „Gazela!“ hviskede han og og greb begge de Hænder, hun rakte ham,

„mit Livs yndigste og eneste Engel! hvad skal jeg sige? — Nu veed De jo alt, hvad jeg saalænge søgte at dølge.“

„Du skal sige, at Du reiser med os, for at blive overbevist om, at jeg ikke glemmer mine Venner paa fjorten Dage. — Du vilde vist ogsaa gjerne vide lidt om det, Du saaede, kan spire og blomstre. Derfor behøver Du ikke at skilles fra Dine andre Venner, maaske ogsaa vi reise til Mentone, der skal jo være saa smukt, Fader.“

„Men hvad skal alt dette sige?“ spurgte Povitz. „Igaar vare vi jo enige om, at Frants ikke burde følge os længer.“

„Ja, og idag kan Du tænke Dig, han skriver en heel Bog om, at han nu vil følge os, saalangt, saalangt, saalangt som Havet gaaer og der er Himmel over vore Hoveder. Nu er han blot kjed af at reise med os begge, han vil helst reise med mig alene. Hvad synes Du! det staaer der virkelig, Du faaer det blot ikke at læse. Det er min Bog, jeg vil gemme den, omhyggeligere end han forstod, og læse den igjen, hvergang han gjør mig bedrøvet. Maa jeg ikke nok?“

„Og jeg er altsaa tilovers?“ spurgte Povitz.

„Min egen kjære Fader!“ svarede Gazela,
„Du tilovers, Du! — Der, hvor jeg skal være
lykkelig, maa Du altid være med.“

Hun skjulte sit Ansigt ved hans Bryst, for at Ingen skulde see, at hun græd. Den gamle General rakte Hardenberg Haanden. „I hele hendes Liv har hun været mig til Velsignelse, Du! men aldrig gjort mig saa glad som i dette Øieblik.“

„Det er ogsaa blot derfor, jeg lader ham reise med os,“ svarede Gazela.

Generalen vendte sig mod Fru Sparre. „Min naadige Fru Baronesse!“ sagde han, „jeg beder Dem tusinde Gange tilgive vor Uopmærksomhed, — vi beskæftige os jo kun her med os selv, og det i Deres Nærværelse. Det er disse to Børns Skyld, De kan ikke tro, hvormeget De gjøre mig af det.“

„O, Hr. General!“ svarede Fru Sparre bevæget. „Vær overbevist om, at Ingen kan tage mere levende Deel i alt, hvad der angaaer Grev Hardenberg, end jeg. — Veed De ikke, at det er ham, min Mand og jeg har at takke for vor hele Lykke. — Har han aldrig

nævnet mit Navn for Dem? — o nei, naturligvis! for Gazela maatte han jo glemme Helene, — kjender De ikke vor Historie? Den har dog staaet at læse med forvanskede Navne og forvanskede Situationer i de offentlige Blade. Det er for denne Histories Skyld, at min Mand befinder sig her idag, han vilde tugte Avisskriveren, og istedetfor at dræbe ham, som jeg fandt ret og billigt, fik han selv et afskyeligt Kaardestik i Skulderen.“

„Og jeg, som troede at have afgjort den Sag til alle Parters Tilfredshed,“ sagde Hardenberg. — „Onkel Casper husker nok min Duelhistorie, skjøndt jeg ikke troer, Du syntes videre om den.“

„Marnolf, det var jo Hardenberg,“ bemærkede Baronessen til Gazela.

„Marnolf!“ gjentog hun jublende og lod sig glide ned foran Hardenbergs Fødder. „Marnolf! min Helt, mit Ideal! — Frants! Du voxer jo større og større, jeg derimod bliver bestandig mindre ved din Side. — Ræk mig din Haand, hjælp mig dog op. Siig, at Du synes om mig, som jeg er, siig, at Du tilgiver mig alle mine Feil, fra imorgen har

jeg ingen flere. — Nei, ti heller stille, Du kan vist ikke sige noget bedre, end hvad der staaer i Bogen. Vil De tænke Dem, Fru Baronesse! han har skrevet om mig, at jeg intet kan og intet veed, óg at der ikke er Mening i det, jeg siger.“

„Der er heller ingen Mening i den lille Fugls Sang derude,“ sagde Hardenberg, „og dog lytter man til den, og henrykkes af den, og længes efter, at den skal synge igjen, naar den tier.“

